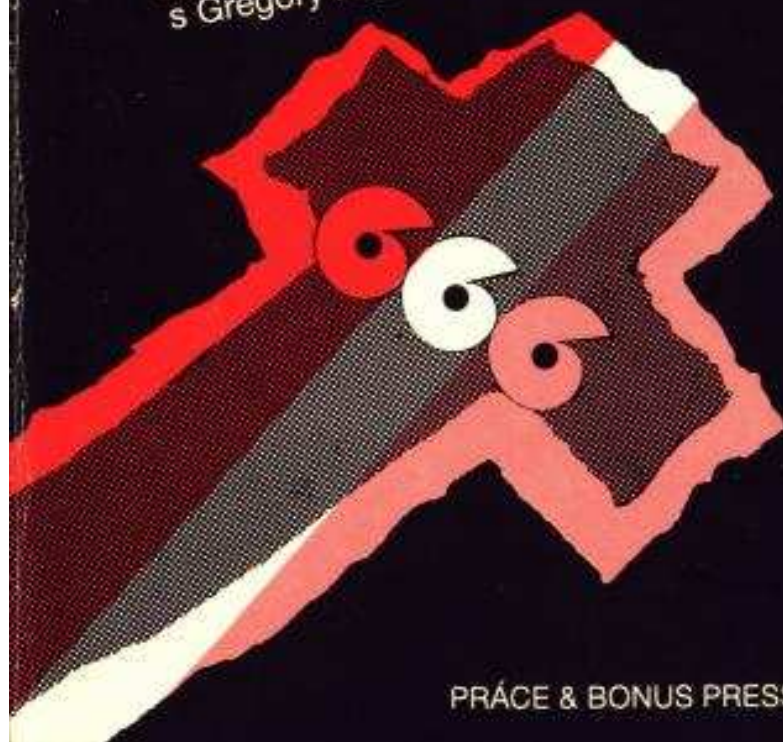

David Seltzer

OMEN

ĎÁBLOVO ZNAMENÍ

Strhující thriller o mocných
nadpřirozených silách Zla.
Předloha ke stejnojmennému velkofilmu
společnosti 20th Century Fox
s Gregory Peckem v hlavní roli

PRÁCE & BONUS PRESS

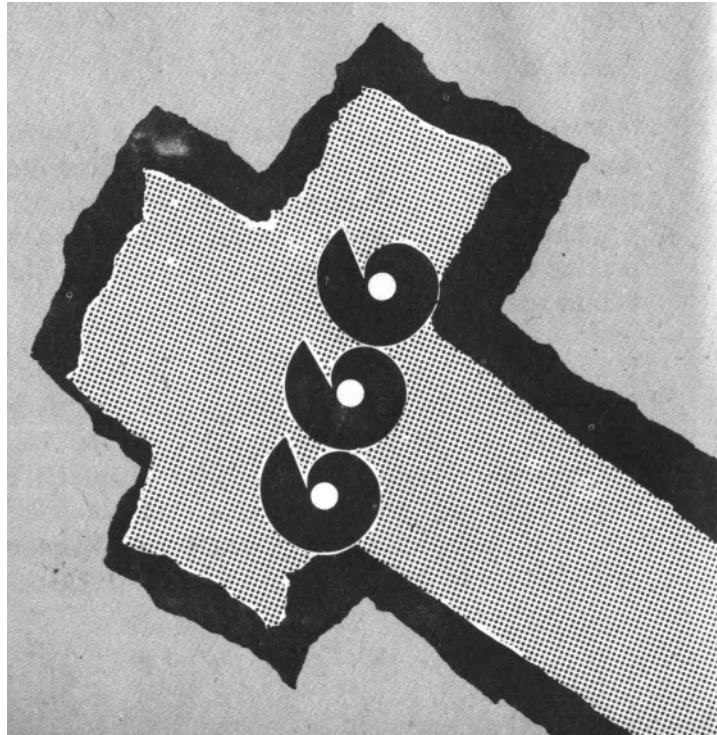
Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy.
Nebo jest počet člověka, a jestiž
počet ten šest set šedesáte a šest.

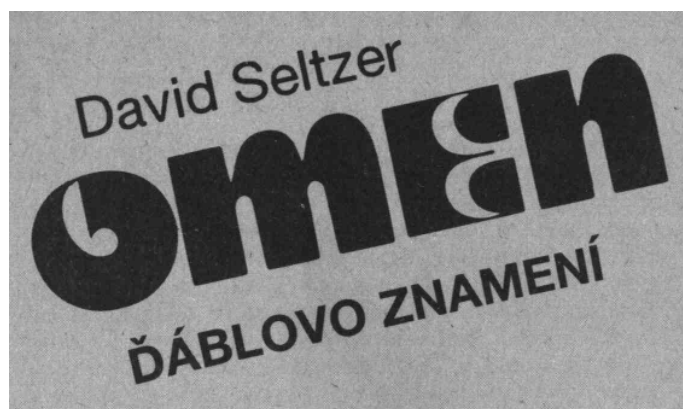
Zjevení Svatého Jana, Theologa

V jediném záběru deska odlétla a Thornova tvář se stáhla bolestí. V malé truhličce ležely zbytky dítěte, hlavička rozdrčená na kusy.

„Zavraždili mi syna!“ zakvílel Thorn a víko prudce zapadlo nazpět. Oba muži na sebe hleděli očima rozšířenýma hrůzou.

Tassone uprchl do Džibuti, pak do Adenu, nakonec až do Džakarty, ale ať se obrátil v kteroukoli stranu, neustále cítil v patách Boží hněv. Smrt jej pronásledovala, srážela všechny kolem něj jako kuželky a Tassone trnul hrůzou, že příště už bude řada na něm...

PRÁCE & BONUS PRESS
PRAHA 1992

David Seltzer: The Omen
All rights reserved.

Veškerá práva vyhrazena
Copyright © 1991 by David Seltzer
Translation copyright © 1991 by Zdeněk Volný
Cover art copyright © 1991 by Pavel Helísek
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
přetiskována, kopírována či jiným způsobem
rozšiřována bez výslovného povolení.

ISBN 80-900765-4-8

PRÁCE & BONUS PRESS
Praha 1991

Stalo se to v průběhu jediné tisíciny vteřiny. Proměna galaxií, která měla trvat celé věky, se udala rychleji, než stačil člověk mrknout.

Mladého astronoma na observatoři v Cape Hattie ochromilo překvapení, takže natáhl ruku o zlomek chvíle později a už nestačil spustit kameru, která mohla událost zaznamenat: ze tří souhvězdí se náhle odštěpil kus jakési hmoty a vytvořil temnou, a přesto zářící hvězdu. Úlomky patřily k souhvězdí Kozoroha, Raka a Lva a spojily se s nevyhnutelností, jako by je navzájem přitahovaly magnetické síly. Slily se dohromady v pulsující, žhavý zárodek nové galaxie. Rozhořřoval se stále jasněji a všechna souhvězdí kolem se zachvěla - anebo to způsobily rozřesené ruce, jimiž astronom svíral přístroj a snažil se potlačit výkřik úžasu, který se mu dral z hrdla.

Dostal strach, že událost pozoroval jen on sám, ale v tom se krutě mýlil. Neboť přímo z útrob země se rozlehl vzdálený zvuk. Byla to ozvěna hlasů, lidských, a přece ne, sílící do zbožné naléhavosti, jak moc hvězdy narůstala. Hlasy se nesly z jeskyň, ze sklepem' i z otevřené krajiny - hlasy ozývající se silou nějakých dvaceti tisíc porodních asistentek jásajících nad zrozením. Ženy se držely za ruce a skláněly hlavy, jejich zpěv sílil, až se chvění dalo cítit a zaslechnout kdekoli na Zemi. Ozvala se slabika OHM, vyrazila a zaduněla směrem k obloze stejně jako dovnitř do předbiblického jádra Země.

Nastal šestý měsíc, šestý den, šestá hodina. Tenhle okamžik přesně předpověděl Starý zákon - a všechny dramatické změny, jež nastanou. Války a krvavé nepokoje předchozích staletí, to byly pouhopouhé zkoušky. Testování klimatu, aby se dal určit vhodný okamžik, kdy lidstvo dozraje k tomu, aby přijalo vůdce. Za časů Césara je obveselovalo, když byli křesťané předhazováni lvům, a za Hitlera, když ze Židů zbývaly jen spečené škvarky. V těchto dnech se demokracie vytrácela, lidské životy ovlivňovaly drogy decimující lidského ducha a zbývalo jen několik málo zemí, kde ještě přetrvávala skutečná náboženská svoboda, zatímco všude jinde se proklamovalo, že Bůh je mrtev. Od Laosu po Libanon povstával bratr proti bratru, otec proti synovi. Chtíč bujel stále silněji všude a každodenně: od laviček v parku až po školní autobusy.

Ti, co prostudovali Bibli,' rovněž viděli, jak všechno

souhlasí s biblickými symboly ohlašujícími událost, která se nyní přiblížila na dosah. V podobě Evropského hospodářského společenství znovuožívala Svatá Mé římská, vytvořením státu Izrael se Židé navrátili do Zaslíbené země. Tohle všechno, znásobeno celosvětovým hladomorem a rozvratem mezinárodních ekonomických struktur, znamenalo více než pouhou náhodnou shodu událostí. Zcela zjevně to bylo *spiknutí* událostí. Kniha zjevení to také všechno předvídala.

Jak se vysoko na nebi černá hvězda rozjasňovala, nábožný zpěv sílil a bazaltové jádro planety se rozechvívalo jeho silou. Ozvěna se donesla i ke starci Bugenhagenovi uprostřed znesvěcených ruin pradávného města Meggida, který zaplakal, poněvadž jeho svitky a desky náhle ztratily svou moc. A nahoře nad ním, na pouštní planině mimo území Izraele noční směna studentů archeologie ustala v práci. Ti, co prosívali vytěženou zeminu, překvapeně zmlkli, protože země pod nohama se jim rozechvěla.

Robert Thorn, usazený v první třídě na palubě boeingu 747 na lince z Washingtonu do Říma, chvění pocítil rovněž a jako rutinovaný cestovatel si mechanickým pohybem zapjal bezpečnostní pás v myšlenkách zcela zaujat tím, co jej očekává na zemi. Avšak dokonce i kdyby znal důvod náhlé turbulence, bylo by už příliš pozdě. Neboť ve stejném okamžiku ve sklepení římské nemocnice Ospidal de Santo hlavu jeho dítěte rozdrtil kámen.

Kapitola první

Ve dne v noci, ve všední den či ve svátek, v kterémkoli okamžiku sedí v letadlech vznášejících se na obloze více než sto tisíc lidí. Thorn se bavil čtením magazínu letecké společnosti, který našel před sebou a který obsahoval tyhle svérázné statistiky. Náhle dělil všechny lidi na světě podle toho, jestli se momentálně nacházeli na zemi, či ve vzduchu. Obvykle dával přednost inteligentnější zábavě, avšak při tomhle letu se chystal všeho, co mu odvádělo mysl od nejistoty, jíž se blížil vstříc.

Statistika vyjadřovala totiž potažmo i fakt, že kdyby byli náhle sežehnuti všichni lidé dole na zemi, zůstalo by tady nahoře přes sto tisíc jiných srkajících martini a zaujatých promítanými filmy, kteří by si zprvu vůbec neuvědomovali, co všechno ztratili.

Když se letadlo s rachotem probíjelo zamračenou oblohou nad Římem, rozvažoval a počítal, kolik z jeho dnešních spolucestujících je mužů, kolik žen a jestli, kdyby našli dole po přistání bezpečné útočiště, by byli všichni ochotni pustit se do výstavby nové společnosti. Většinu pasažérů tvořili zjevně muži ze středních až horních vrstev, což znamenalo, že budou umět to, co by v zásadě nepřinášelo žádný užitek - kdyby se navrátili na zemi, kde mezitím vymřeli všichni manuálně pracující. Zůstali by manažeři, kteří by neměli co řídit, účetní, kteří by neměli co sčítat. Možná nebyl zase tak špatný nápad, aby se neustále udržovalo ve vzduchu několik letadel plných opravářů a stavebních dělníků, takže by bylo k dispozici dostatečné množství svalů, kdyby se mělo začínat znovu. Nebyl to Mao Ce-Tung, kdo s ním přišel? Jeho země má bezpochyby nejvhodnější údržbáře, kteří by nejlépe přežili jakoukoli pozemskou katastrofu.

Thornovi zaskřípala pod nohama hydraulika letadla. Zhasil cigaretu s pohledem na nezřetelně viditelná světla dole pod nimi. Po nekonečném cestování v posledních měsících

znamenal pro něj důvěrně známý obrázek, avšak dnes v něm probouzel jakousi úzkost. Telegram, který dostal do Washingtonu, byl starý právě dvanáct hodin, a ať už se mezitím přihodilo cokoli, bylo už dávno po všem. Nalezne Kathy buď se splněnou touhou v nemocniční posteli s novorozencem, anebo ve stavu nepříčetného zoufalství, jestli znovu potratila. Na rozdíl od předchozích dvou těhotenství, která se skončila už po několika málo měsících, tohle se vyvíjelo dobře po celých osm. A kdyby to tentokrát zase dopadlo špatně, věděl, že Kathy je ztracená.

Žili společně takřka od dětství, on s Kathy, a dokonce už tehdy, když jí bylo sedmnáct, její psychická labilita bila do očí. Její zraky neustále žadonily o ochranu a jemu stejně dobře vyhovovala role protektora. Právě tohle tvořilo jádro jejich vztahu, avšak v posledních letech, když se pole jeho odpovědnosti začalo rozšiřovat daleko za jejich soukromý život, zůstala beznadějně pozadu, opuštěná a osamocená, neschopná zvládnout povinnosti ženy politika.

První signály jejích nesnází se objevily téměř nepozorovaně. V Thornovi vzbudily zlost namísto účasti. Třeba když po návratu domů zjistil, že si nůžkami příšerně okudlala vlasy. Dokud zase nedorostly, přikryla je paruka, ale o rok později ji našel v koupelně, jak si žiletkou rozřezává konečky prstů, sama zděšená hrůzou nad tím, co to provádí. Potom už museli vyhledat pomoc, psychiatra, který jen seděl a povzbudivě mlčel. Po měsíci se s ním rozešla a rozhodla se, že to, co potřebuje, je dítě.

Otěhotněla okamžitě a prvé tři měsíce jejího prvního těhotenství se ukázaly nejkrásnějším obdobím jejich společného života. Kathy vypadala a cítila se báječně a dokonce odcestovala po boku svého manžela na Dálný východ. Těhotenství skončilo na záchodku v letadle a její naději odplavily slzy jako modrá voda.

Trvalo dva roky, než se jí podařilo otěhotnět podruhé. Téměř to rozvrátilo jejich sexuální život, který býval kdysi pilířem jejich vztahu. Gynekolog specialista na oplodnění přesně určil správný okamžik v jejím hormonálním cyklu, jenže ten nastával v takovou denní dobu, kdy bylo pro Thorna velmi obtížné, aby s Kathy pobýval. Připadal si jako blázen a

jako zneužívaný, když měsíc co měsíc odcházel v určenou hodinu z kanceláře, aby vykonal svou funkci, ryze mechanický úkol. Dokonce mu navrhovali, aby masturboval, že jí semeno vstříknou uměle, jenže přes tohle by se už přenést nedokázal. Jestli je pro ni dítě tak strašně důležité, ať tedy nějaké adoptuje. Jenže o tomhle zase nechtěla ani slyšet Kathy. To dítě musí být jejich vlastní.

Nakonec jedna osamělá buňka přece jen našla druhou a pět a půl měsíce jim opět kvetla naděje. Tentokrát ji bolesti přepadly v obchodním domě, avšak Kathy tvrdošíjně pokračovala v nákupu a snažila se je potlačovat tak dlouho, až už se vydržet nedaly. Doktoři se vyjádřili, že potrat byl vlastně požehnáním, neboť plod byl vadný, jenže tohle jen prohloubilo její zoufalství. Propadla se do takových depresí, že trvalo šest měsíců, než ji z toho dostali. Tentokrát to tedy bylo už potřetí a Thorn věděl, že to je také naposledy. Jestli všechno skončí špatně, bude to zároveň znamenat konec jejího duševního zdraví.

Letadlo dosedlo na beton a uvnitř se přehnala vlnka slabého potlesku, otevřené doznání, že cestující potěšilo, či dokonce jaksi příjemně překvapilo, že dokázali přistát se zdravou kůží. Proč vlastně létáme? zauvažoval Thorn. Cožpak je život opravdu takhle nezávazný? Zůstal sedět na svém místě, dokud si všichni ostatní neposbírali svůj přenosný majetek a nevrhnuli se ke dveřím. Použije východu pro diplomaty, bez povinnosti celní kontroly, a nastoupí do připraveného auta. Tohle byla nejpříjemnější součást jeho návratu do Říma, neboť vystupoval v roli jakési celebrity. Jako prezidentův ekonomický poradce se stal předsedou Světové ekonomické konference, která se přestěhovala z Curychu do Říma. Původně čtyřtýdenní program se jaksi protáhl téměř na šest měsíců. Za tu dobu padl do oka bulvárním novinářům, kteří začali šířit šeptandu, že za pár let se Thorn stane velkou nadějí své strany na obsazení prezidentského křesla.

Po pravdě řečeno prožíval ve dvačtyřiceti nejkrásnější léta svého života a opatrně si vytyčoval cestu směrem, který mu připadal nevyhnutelný. Jmenování předsedou Světové ekonomické konference k němu obrátilo zájem veřejnosti a zároveň mu mělo posloužit jako přestupní stanice k úřadu

ambasadora, ke vstupu do vlády a pak pravděpodobně i do voleného úřadu. Muž, jenž nyní zastával místo prezidenta Spojených států, býval jeho spolubydlícím na koleji, což jistě nebylo na škodu, avšak ve skutečnosti Thorn dobyl všeho svým vlastním přičiněním.

Rodinné textilní fabriky, které se v průběhu války skvěle rozrostly, mu poskytly peníze na nejlepší dosažitelné vzdělání a dávaly možnost vést snadný život. Avšak po otcově smrti je uzavřel a postavil se na odpor svým rádcům přísahou, že už nikdy nebude podporovat nástroje zabíjení. Každá válka je bratrovražda, citoval Thorn slova Adlaie Stevensona. A pro

věc míru se Thornův majetek zmnohonásobil. Thorn skoupil pozemky, začal na nich stavět a vášnivě se pustil do vylepšování slamů a poskytování drobných obchodních půjček schopným a potřebným. Právě tohle jej dělalo jedinečným: dar hromadit peníze a přitom pocít odpovědnosti za ty, kteří je neměli. Jeho osobní majetek se blížil ke sto miliónům dolarů, což se však nedalo ověřit a po pravdě řečeno Thorn sám to ani nevěděl. Hrabat se v účtech, to by znamenalo zůstat stát, a Robert Thorn se nacházel v neustálém pohybu.

Když před setmělou nemocnicí De Santo na okamžik zastavilo taxi, otec Spilletto hleděl upřeně dolů z okna své pracovny ve druhém poschodí a okamžitě věděl, že muž, jenž vyskakuje z vozu, je Robert Thorn. Energickou bradu a prošedivělé skráně dobře znal z novinových fotografií, a stejně tak poznával i oděv a způsob chůze. Uspokojovalo ho, že Thorn vypadá každým coulem přesně tak, jak by vypadat měl. Jednoduše, volba byla správná. Kněz si přitáhl roucho k tělu a povstal. Jeho obrovská postava zcela zastínila malý dřevěný stolek, který měl před sebou. Aniž se mu ve tváři objevil jakýkoli výraz, tiše se vydal ke dveřím. Zespodu se už ozývaly Thornovy kročeje, bylo slyšet, jak vstoupil dovnitř a jak energicky kráčí po holých kachlíkách na podlaze.

„Pan Thorn?“

Thorn se dole obrátil a očima zapátral vzhůru do temnoty.

„Ano?“

„Jsem otec Spilletto. Poslal jsem vám...“

„Ano. Dostal jsem váš telegram. Odletěl jsem okamžitě, jak jsem mohl.“

Kněz přešel do pruhu světla a začal sestupovat po schodišti dolů. V jeho pohybech, v mlčení, které je obklopovalo, se ozývalo cosi, co signalizovalo, že rozhodně není všechno v pořádku.

„Dítě... se už narodilo?“ zeptal se Thorn.

„Ano.“

„Moje žena...?“ ••

„Odpočívá.“

Kněz už sestoupil na úpatí schodiště a jeho oči se střetly s Thornovými. Snažil se jej připravit, zmírnit ránu.

„Nedopadlo to dobře,“ řekl Thorn.

„Dítě je mrtvé.“ ••

Rozhostilo se zničující ticho, jež zaplavilo opuštěné kachlíkované chodby. Thorn zůstal stát zcela ochromen, jakoby zasažen ránou pěstí.

„Dýchal, ale jenom pár vteřin,“ zašeptal kněz, „pak zemřelo.“

Kněz bez hnutí sledoval, jak muž před ním prkenně přešel k lavici a dlouhý okamžik jen tak seděl. Pak sklonil hlavu a rozplakal se. Pusté kachlíkované chodby zvuk pláče zesílily ozvěnou. Kněz vyčkal, až nastane vhodná chvíle, aby promluvil.

„Vaše žena je v bezpečí,“ řekl, „ale už nebude moct mít žádné další dítě.“

„To ji zničí,“ zašeptal Thorn.

„Mohli byste nějaké adoptovat.“

„Chtěla jen naše vlastní.“

V tichu, jež se rozhostilo, kněz vykročil kupředu. Jeho obličej měl hrubé, ale konejšivé rysy a oči plné soucitu. Skrývané napětí prozrazovala jen krůpěj potu.

„Věste ji milujete,“ řekl.

Thorn přikývl, neschopen slova.

„Pak musíte přijmout Boží plán.“

Ze stínů v setmělé chodbě se vynořila stará jeptiška a její oči vyjadřovaly naléhavou žádost, aby jí otec Spilletto věnoval chvilku pozornosti. Přistoupili k sobě, chvíli si něco italsky šeptali a jeptiška zase odešla. Kněz se obrátil nazpět k Thornovi. V očích se mu objevilo cosi, co Thornovi přinášelo posilu.

„Boží cesty jsou nevyzpytatelné, pane Thorne.“ A vztáhl ruku, aby Thorn povstal a následoval ho.

Porodnické oddělení se nacházelo o tři poschodí výš. Použili zadní schodiště, málo frekventovanou cestu osvětlenou pouze holými žárovkami. Pocit nesmírné ztráty bušil v Thornových útrobach jako ohromné kladivo. Když se přiblížili ke skleněné přepážce, kněz zůstal stát a vyčkával, až se Thorn váhavě přiblíží a pohlédne dolů na to, co leželo na opačné straně. Bylo to dítě. Novorozeně. Děťátko s andělskými tvářičkami. Mělo husté černé vlasy a hluboko vsazené modré oči, jimiž vzhlíželo vzhůru a instinktivně našlo Thornovy zraky.

„Je to nalezenec,“ řekl kněz. „Jeho matka zemřela stejně jako vaše vlastní dítě... ve stejnou hodinu.“

Thorn se k němu zmateně obrátil.

„Vaše žena potřebuje dítě,“ pokračoval kněz. „A dítě naopak matku.“

Thorn váhavě potřásl hlavou. „My jsme chtěli svoje vlastní,“ řekl.

„Jestli smím upozornit... tohle dítě je velice podobné...“

Thorn si je prohlédl znovu a uvědomil si, že kněz má pravdu. Dítě mělo oči a vlasy stejné barvy jako Kathy, rysy v obličeji zase připomínaly Thornovu tvář. Bradičku mělo pevnou, dokonce se stejným neobvyklým dolíčkem uprostřed jako měl Thorn sám.

„Signora se to nikdy nemusí dozvědět,“ úpěnlivě naléhal kněz.

A z Thornova mlčení poznal, že dítě už ho zasáhlo u srdce. Thornovi se začaly ruce nezvladatelně chvět a kněz ho za ně uchopil, aby do něj vlil důvěru.

„Je... to dítě zdravé?“ zeptal se Thorn rozechvěle.

„Po všech stránkách perfektní.“

„A... má nějaké příbuzné?“

„Žádné.“

Ticho v prázdných chodbách všude kolem nich přímo dunělo. Byl to tak pronikavý pocit, že Thorna zabořilo v uších.

„Veškerá pravomoc je tady v mých rukách,“ řekl kněz. „Nedochová se ani slůvko záznamu. Nikdo se to nikdy nemůže dozvědět.“

Thorn odvrátil oči, neschopnost se rozhodnout jej přiváděla k zoufalství.

„Mohl bych... vidět své vlastní dítě?“ zeptal se.

„K čemu by to bylo?“ zapřísahal ho kněz. „Svou lásku věnujte živoucím.“

A děťátko za skleněnou přepážkou zvedlo obě ručičky k Thornovi, jako by zatoužilo po jeho náručí.

„Zachráníte tím svou ženu, signore. Bůh nám odpustí takový klam. A také ve jménu tohoto dítěte, které jinak nepozná domov...“

Jeho hlas se rozplynul v tichu, neboť dalších slov už nebylo třeba.

„Tuto noc, pane Thorne... vás Bůh obdařil synem.“

Černá hvězda na nočním nebi nad nimi dospěla ke svému vrcholu, náhle se rozprskla a proměnila v divý zášleh blesku. Kathy Thornova si na nemocničním lůžku pomyslela, že procitla sama od sebe, protože injekci, kterou dostala chvíli předtím, vůbec nepocítila. Prožila deset hodin dřiny a bolesti a cítila ještě poslední stahy, avšak propadla se do bezvědomí

dříve, než své dítě spatřila. Nyní ji současně s návratem vědomí sevřel strach, a když zaslechla kroky blížící se chodbou, bojovala sama se sebou, aby se uklidnila. Dveře se otevřely a Kathy spatřila manžela. V náručí nesl dítě.

„Naše... dítě,“ řekl Thorn hlasem chvějícím se rozjitře-ním. „Konečně máme syna.“

Natáhla paže a převzala ho, z očí jí vytryskly slzy radosti. A jak je oba Thorn zamlženým zrakem pozoroval, děkoval Bohu, že mu ukázal tu správnou cestu.

Kapitola druhá

Thornovi sice oba pocházeli z katolických rodin, avšak ani jeden z nich nebyl doopravdy věnci. Kathy se občas modlila, na vánoce a velikonoce zašla i do kostela, ale dělala to mnohem více z pověřivosti a sentimentality než ze skutečné víry v katolickou věrouku. Thorn sám byl vlastně odpadlík a vůbec nebral jako podstatné - na rozdíl od Kathy - že jejich synek Damien nikdy nebyl pokřtěn.

Nestalo se tak proto, že by se křtu vyhýbali. Okamžitě po propuštění z porodnice poslušně zanesli dítě do kostela, jenže jakmile vstoupili do katedrály, Damien se rozkřičel jakoby zachvácen hrůzou a nebyl k utišení, takže museli obřad přerušit. Kněz za nimi vyběhl na ulici s plnou hrstí vody a s varováním, že když dítě zůstane nepokřtěné, nikdy nevstoupí do království nebeského. Avšak Thorn se přesto odmítl vrátit a v obřadu pokračovat, neboť mu připadalo očividné, že dítě silně traumatizuje. Aby Kathy upokojil, z improvizoval obřad křtu doma. Rozptýlit její obavy se mu však nepodařilo. Kathy se • nevzdávala záměru, že se s Damienem jednoho dne do kostela vrátí a utvrdí se, že se všechno udělalo jaksepatří.

Tenhle den však nikdy nevzešel, neboť život je uvrhl do víru událostí a na křest se pozapomnělo. Světová hospodářská konference skončila a rodina se vrátila nazpět do Washingtonu. Thorn opět nastoupil do funkce prezidentova poradce a sám začal dělat do politiky. Jejich nepřítel pořádně udržované venkovské sídlo v McLean ve Virginii se stalo místem důležitých setkání, o nichž referovali komentátoři od New Yorku po Kalifornii, a Thornovi se tak stali známými osobnostmi pro čtenáře všech velkých deníků a časopisů po celých Spojených státech. Byli fotogeničtí, byli bohatí a byli na cestě vzhůru. A co se zdálo ještě důležitější, často se vyskytovali ve společnosti pana prezidenta. Bylo jasné, že se Thorn připravuje na vlastní politickou kandidaturu, a politické spekulanty pak nijak nevyvedlo z míry, když ho jmenovali

velvyslancem u svatojakubského dvora, na klíčové místo, v němž mohl plně uplatnit kouzlo své osobnosti.

Po příjezdu do Londýna si vybrali bydlení v panském sídle ze sedmnáctého století v Perefordu a život se proměnil v hotový sen. Zejména pro Kathy, tak byl dům úžasný. Mohla se zdržovat v ústraní a nepřibírat si žádné jiné povinnosti než být matkou svého zbožňovaného dítěte, anebo naopak ze soukromí vystoupit, pokud se jí zachtělo proměnit se v hostitelku či organizátorku plesu pro diplomaty. Nyní, když měla své dítě, měla zároveň s ním i všechno ostatní na světě, dokonce i její manžel ji zbožňoval. Celá rozkvetla jako jarní orchidej, křehoučká, a přece plně rozvitá, svou svěžestí a krásou okouzlovala každého.

Zámek v Perefordu byl elegantní a z každé jeho komnaty dýchaly anglické dějiny. Dole se rozkládal sklep, v němž se kdysi skrýval vypovězený -vévoda, dokud ho nenalezli a nepopravili. Zámek obklopoval les, v němž král Jindřich V. ulovil divokého kance. Nacházely se v něm tajné dveře a chodby, kde fičel průvan. Po kteroukoli denní či noční hodinu zde panovalo veselí, dům byl neustále plný lidí a smíchu.

Domácí práce, údržbu a denní provoz zajišťovalo služebnictvo a manželský pár, který žil v domě nastálo. Jmenovali se Hortonovi, byli angličtí až na půdu a nesmírně důstojní, pracovali jako kuchařka a šofér. Kathy také najala buclatou anglickou dívku jménem Chessa, aby bavila Damiena v době, kdy ji zaměstnávaly její oficiální povinnosti. Chessa sama nebyla vlastně ještě víc než dítě, avšak každý v ní nacházel potěšení a stala se brzy neodmyslitelnou a nepostradatelnou součástí rodiny. Byla úžasně nápaditá a hravá a zbožňovala Damiena, jako by byl její vlastní. Často spolu trávili celé hodiny, Damien se za ní batolil po trávníku, anebo se spolu mlčky procházeli na břehu rybníka, kde chytali pulce a vážky a nosili si je domů ve sklenicích od marmelády.

Damien vyrůstal v tak krásné dítě, že by mohl okamžitě posloužit jako model kterémukoli umělci. V průběhu tří let do písmene splnil knězův slib, že je po všech stránkách dokonalé dítě, zdravé a sílu měl přímo fenomenální. Vypadal tak klidný, vyrovnaný a spokojený, jak se u malého dítěte vídává málokdy. Návštěvníky Perefordu tu a tam znervózňoval jeho upřený

pohled, jímž si je měřil. Kdyby inteligenci vyjadřovala soustředěnost a zaujetí, pak byl Damien hotový génius. Neboť často sedával po celé hodiny na nízké lavici z tepaného železa, která stála pod jabloní, a očima bystře sledoval přicházející a odjíždějící návštěvníky. Hltal každický detail, který se před ním vynořil. Řidič Horton ho občas

brával s sebou, když jezdil na pochůzky, protože měl rád jeho tichou přítomnost a bavilo ho, jak dítě okouzluje všechno, s čím se venku setkává.

„Úplně jako malý Martánek,“ poznamenal jednou Horton ke své ženě. „Jako by ho sem poslali, aby lidstvo zkoumal.“

„Matka ho střeží jako oko v hlavě,“ odvětila. „Moc by sis neposloužil, kdyby tě zaslechla.“

„Přece ho nijak nehaním. Říkám jenom tolik, že je trochu zvláštní.“

Pak už měl Damien pouze jednu jedinou další vlastnost, která lidem v jeho nejbližším okolí způsobovala starosti: jen velice zřídka používal svůj hlas. Potěšení vyjadřoval širokým úsměvem, kdy mu na tvářích naskakovaly dolíčky. Když byl smutný, tekly mu z očí podivně tiché slzičky. Kathy se jednou svěčila svému lékaři, ale doktor ji uchlácholil. Vyprávěl jí historku o dítěti, které do věku osmi let nepromluvílo jedno jediné slůvko, a náhle prohlásilo, že bramborovou kaši jíst nebude. Když se ho užaslá matka zeptala, proč už nemluvílo dříve, když to umí, dítě odvětilo, že až dosud mu nikdy bramborovou kaši k jídlu nedala.

Kathy příběh rozesmál a přestala si kvůli Damienovi dělat starosti. Byly mu přece teprve tři a půl a Albert Einstein začal mluvit až ve čtyřech. A zejména když Damien, vyjma toho, že byl nemluvný - a takový ostražitý pozorovatel - byl po všech stránkách dokonalé dítě. Potomek zcela odpovídající dokonalému manželství Roberta a Kathy Thornových.

Kapitola třetí

Muž jménem Haber Jennings se narodil ve znamení Vodnáře, jako ukázkový produkt Uranu blížícího se ke konjunkci s dorůstajícím Měsícem. Schweizer by k němu pocítil odpor, a zrovna tak Lincoln: byl neupravený, nemytý a dokázal takhle pokračovat tak dlouho, až z toho měl zdravotní potíže. Jennings byl bulvární novinář, jeden z těch ztroskotanců žurnalistického světa, kteří v něm našli místo jen díky tomu, že byli ochotni udělat to, co nebyl nikdo jiný. O Jenningsovi se vědělo, že stejně jako kočka číhající na myš dokáže číhat na svou oběť celé dlouhé dny, aby udělal jeden jediný snímek. Podařilo se mu vyfotografovat teleobjektivem z vrcholku eukalyptu Marcella Mastroianiho na toaletě, královnu Matku, jak jí vyřezávají kuří oko, nebo Jackie Onassisovou zvracející z jachty. Živil se prodejem tohoto druhu zboží. Věděl, kam se má postavit a v jakou dobu, a proto se jeho snímky lišily od všech ostatních na trhu. Bydlel v Chelsea, v bytě sestávajícího z jediné místnosti, a nevlastnil ani jedny ponožky. Avšak své náměty pronásledoval se zarputilostí, s níž Salk připravil vakcínu k léčbě obrny.

Poslední dobou ho zaujal nový americký velvyslanec v Londýně, vděčný objekt díky svému báječnému vzhledu. Provozuje ten překrásný pár taky někdy sex? A jestli, jakým způsobem? Umanul si, že odkryje to, čemu říkal *lidská tvář*, avšak ve skutečnosti toužil dokázat, že kdokoli na světě je stejně nechutný jako on sám. Kupuje pan velvyslanec někdy pornografické magazíny a masturbuje? Měl někdy nějakou slečnu bokem? Tyhle a podobné otázky ho pronásledovaly, a ačkoli věděl, že na ně nejspíš nikdy odpověď nenalezne, nevzdával se naděje předem. A právě to byla motivace, aby neztrácel Thorna z očí a vyčkával.

Dnes se vydá na Thornovo sídlo do Perefordu. Pravděpodobně nebude fotografovat, neboť se tam sjede příliš mnoho lidí, ale provede průzkum: najde si ta správná okna,

vchody a východy, pokusí se uhodnout, kdo ze služebnictva by se dal za pár liber koupit.

Vstal časně, zkontroloval fotoaparáty a optiku otřel kleenexem. Pak si vymačkal nežit a stejným způsobem setřel

hnis. Bylo mu sice už osmatřicet, ale pokožku měl stále posetou boláky. Tohle rozhodně nebyl zanedbatelný faktor v motivaci, která ho přiměla, aby procházel životem s kamerou před obličejem. Postavu měl štíhlou, avšak svalstvo ochablé, takže tvar jí dávalo pouze zvalené šatstvo, které vytahoval z hromady u nohou postele.

Před odchodem nařídil časový spínač v temné komoře a pak přehrabal horu papírů, aby našel pozvánku s ozdobnou rytinou. Jel na oslavu narozenin. Čtvrtých narozenin tohoto dítěte. Ze všech chudinských čtvrtí v Londýně už tam mířily autobusy plné mrzáčků a sirotků.

Jízda anglickou venkovskou krajinou přinášela Jenningsovi uklidnění. Zapálil si opiovou cigaretu, aby si vyčistil hlavu. Po chvíli se mu začalo zdát, že auto stojí a ubíhá pouze silnice pod koly. Realitu vnímal jen velice odtazité a propátrával odlehlé kouty vlastní mysli. Jeho fantastické představy připomínaly zátiší, snímky, které fotografoval. Hrdinou byl pokaždé on sám, zmrazený spouští v heroické pozici. Překonával ledové návrší za sáněmi taženými psy, dováděl na Sophii Lorenové.

Už celou míli před Thornovým zámkem policisté řídili dopravu a kontrolovali pozvánky. Jennings, zatímco mu doklady prohlíželi skrz naskrz a přesvědčovali se, že jeho pozvánka není podvržená, jen tupě hleděl vpřed. Byl zvyklý na takové zacházení a věděl, že tomuhle všemu by se vyhnul, kdyby vypadal jen trochu upraveně. Jenže tohle byla ve skutečnosti jedna z jeho zbraní. Mohl takhle lépe pozorovat lidi, zatímco předstírali, že pro ně neexistuje.

Nakonec mu přece jen ukázali do ohromných vrat z tepaného železa. Jennings silně zamžikal a snažil se setřást ze sebe opiové přeludy. Vzápětí si však uvědomil, že to není fantazie, nýbrž skutečnost. Zámek se proměnil v úžasný karneval. Trávníky se jen hemžily lidmi a zářily barvami, drobné postavičky pobíhaly mezi cirkusovými stany a kolotoči, a uprostřed toho všeho se motali prodavači s cukrovou vatou a bonbóny. Jejich hlasy se ztrácely v dunění varhan. Hudba jako

by popoháněla děti vzhůru na dřevěné labutě a růžové koníky. Stála tu také bouda věstkyně, před níž se ve frontě tísnily nejváženější osobnosti celého Londýna. Kolem volně pobíhali shetlandští poníci a objevilo se dokonce i slůně pomalované červenými puntíky, které si bralo burské oříšky od hordy vrískajících děcek. Na každém kroku člověk zakopl o fotografa dychtivě cvakajícího spouští, jenže Jenningsovi

tady za snímek nestálo nic. Tohle všechno bylo jen nakaširované pozlátko, které všichni ostatní měli za skutečnost.

„Co je s tebou, kámo? Došel ti film?“

Oslovil ho Hóbie, novinář placený redakcí News Heraldů za přijatý počet řádků, jenž horečně nabíjel nový film vedle stolku prohýbajícího se pod párky v rohlíku. Jennings se volným krokem přiblížil a jeden popadl do hrsti.

„Ani ne, ale čekám, až ho prohlásí za svatého,“ odvětil Jennings s nechutí.

„Jak to myslíš?“

„Nevím, jestli si tady užíváme z Thornových miliónů, anebo jestli nesestoupil z nebe sám Ježíš Kristus.“

„Jseš blázen, člověče, jestli to nevyužiješ. Na takovéhle místo se hned tak zase nepodíváš.“

„Co bych se namáhal? Všechno, co potřebuju, si přece můžu koupit od tebe.“

„Ty chceš něco exkluzivního, že?“

„A nikdy jinak.“

„No, pak teda hodně štěstí. Tohle je nejuzavřenější rodina od Monaca na západ.“

Něco exkluzivního. To byl Jenningsův sen. Toužil odhalit tajný vstup do říše rarit. Vzrušení nacházel v tom, když se snažil vysledovat skutečnost, ne společenský status, ne důstojnost. Kdyby si tak dokázal připravit cestu *dovnitř*, to by bylo něco.

„Hej, chůvo, chůvo!“ křičel v dálce Hóbie. „Podívej se támhle!“ Veškerá společnost se obrátila na ohromný věžovitý dort, který vyvázeli z domu ven na vozíčku.

Damienova vychovatelka Chessa měla na sobě kostým klauna. Tvář si bíle nalíčila pudrem a namalovala si přemrštěný červený úsměv. Těšilo ji, že kolem ní tančili fotoreportéři a polibky přenášela svůj mejkap na dítě.

„Že je nedokáže všechny sfouknout!“ křičeli novináři.
„Nechtě ho, ať to zkusí!“

Jennings pozvolna pátral očima davem, až zahlédl tvář „prvé dámy“, Kathy Thornové. Držela se v povzdálí a kolem úst jí pohrával slabý náznak nespokojenosti. Na zlomek chvíle si sňala masku, Jennings instinktivně zvedl aparát a udělal snímek. Od dortu se vznesla bouře potlesku a Kathy pozvolna nakročila kupředu.

„Dejte mu věštit budoucnost!“ zakřičel jakýsi reportér.
„Zaveďte ho k věštkyni!“ A --celý dav se jako jedno tělo pohnul a odnášel chůvu společně s jejím zbožňovaným dítkem přes trávník.

„Já ho tam zavedu,“ řekla Kathy a natáhla ruku proti nim, když ji mijeli.

„Přece to můžu udělat já, mami,“ odvětila chůva pohotově.

„Půjdu sama,“ zasmála se Kathy.

V tomhle okamžiku se jejich oči střetly a chůva jí dítě přenechala. Nikdo z těch, kteří se v davu hlučně strkali kupředu, nepostřehl vůbec nic, avšak Jennings drobný incident pozoroval přes záměrný kříž hledáčku. Když se dav přelil dál, chůva zůstala stát osamocená na pozadí obrovského zámku čnicího do výše. Převlek klauna jaksi podtrhoval dojem opuštěnosti.

Jennings stiskl spoušť. Dvakrát, dokud se mladá dívka neobrátila a neodšourala se pomaloučku nazpět do domu.

Před stanem věštkyně Kathy vyzvala reportéry, aby počkali venku. Potom vstoupila a úlevou vydechla, když ji obklopilo náhlé ticho a šero.

„Vítám tě, chlapečku.“

Slova vycházela zpod kapuce. Za malým zeleným stolkem sedělo jakési zjevení s tvářemi namalovanými na zeleno a hlasem se snažilo napodobit čarodějnici. Jakmile na ni Damien pohlédl, ztuhl a pak se rychle vrhl nazpět do maminčina náručí.

„Neboj se,^ Damiene,“ smála se Kathy, „tohle je hodná čarodějnice. Že jsi hodná čarodějnice?“

„Samozřejmě,“ usmívala se věštkyně. „Já ti neublížím.“

„Bude ti věštit tvoji budoucnost,“ vemlouvala se Kathy.

„Přistup blíž,“ poručila mu věštkyně gestem. „Natáhni ruku.“

Avšak Damien ruku nezvedl, pevně se držel matky. Věštyně si nadzvedla gumovou masku a předvedla, že je jen docela nenápadná mladá dívka usmívající se docela přátelsky.

„Podívej. Jsem úplně člověčí. Nebude to bolet ani coby za nehet vlezlo.“

Damien se přestal bát a natáhl ruku. Kathy s ním usedla za stůlek pokrytý rozházenými kartami.

„Podívej, jakou máš pěknou, jemňounkou ručičku. To tě určitě čeká dobrá, moc dobrá budoucnost.“

Zarazila se však a celá zmatená hleděla na ruku.

„Zkusme se podívat na tu druhou,“ řekla.

A Damien jí podal svou druhou ruku. Dívka si obě dvě prohlížela a bylo na ní zřetelně patrné, že stojí před jakousi hádankou.

„Tohle je taky součást rituálu?“ otázala se Kathy.

„Jakživ jsem nikdy nic takového neviděla,“ řekla dívka.

„Navštěvuji oslavy narozenin už tři roky, ale tohle jsem ještě nikdy neviděla.“

„Neviděla jste co?“

„Podívejte. Nemá žádné papilární linie. Na kůži jsou jenom rýhy a záhyby.“

„Cože?“

Kathy se rovněž podívala Damienovi do dlaně.

„Podle mě vypadá pěkně,“ řekla.

„Nespálil se někdy?“ zeptala se dívka.

„Samozřejmě, že ne.“

„Prohlédněte si svou vlastní ruku. Vidíte, všechny ty linie? Každý z nás je má odlišné. V nich se projevuje naše jedinečnost.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Dítě si začalo prohlížet ručičky a marně se snažilo pochopit, co se na nich dospělým nelíbí.

„Podívejte, jak hladounké má konečky prstů,“ řekla dívka.

„Počítám, že by po sobě nezanechal vůbec žádné otisky.“

Kathy se naklonila blíž. Uvědomila si, že věštyně má pravdu.

„Výborně,“ zasmála se dívka, „jestli vyloupí banku, nikdy ho nechytanou.“

Zasmála se ještě silněji. Kathy si mezitím mlčky a

ohromeně prohlížela dětské ručičky.

„Mohla byste mu předpovědět budoucnost, prosím?“
pronesla Kathy přiškrceně.

„Jistě.“

„Proto jsme sem vlastně přišli.“

Avšak v okamžiku, kdy se dívka natáhla pro Damienovu
ručku, vyrušil je hlas přicházející zvenčí. Byla to Chessa,
chůva. Křičela z dálky.

„Damienne, Damienne!“ volala. „Pojď ven! Mám pro tebe
překvapení!“

Věštkyně zaváhala, stejně jako Kathy zaslechla v hlase
jakýsi přídech zoufalství.

„Damienne! Vyjdi ven a pojď se podívat, co pro tebe
udělám!“

Kathy s Damienem v náručí vyběhla ze stanu a strnula s
pohledem upřeným vzhůru k domu. Tam, na střeše, stála

Chessa a v rukou držela silné lano, které natahovala vzhůru,
aby dala najevo, že je má omotané okolo krku. Tvářila se
vesele. Dole pod ní se už začínal sbíhat dav. Lidé se trochu
rozpačitě smáli a vyčkávali, co se bude dít, poněvadž malý
klaun pokročil až k okraji a předpažil, jako by se chystal ke
skoku do bazénu.

„Koukni na mě, Damienne,“ zakřičela. „To udělám jenom
pro tebe!“

A jediným krůčkem sestoupila ze střechy. Tělo se prudce
zřítilo dolů na délku lana, jež jí škublo vzhůru, a pak už jen
zplihle viselo. Mlčky. Mrtvě.

Dav na trávníku zděšeně zmlkl. Drobné tělíčko se mírně
houpalo v rytmu valčíku, který se nesl od kolotočů. A pak se
ozval výkřik. Byla to Kathy. Museli na ni být čtyři, aby ji
utišili a odvedli do domu.

Když Damien osaměl ve svém pokoji, hleděl přes prázdný
trávník, kde zůstali jen údržbáři a stánkaři, kteří mlčky
sledovali s očima obrácenými vzhůru, jak si jeden z policistu s
profesionální neochvějností přistavuje žebřík a tělo odřezává.
Vysmeklo se mu z rukou a zřítilo se hlavou napřed na cihlami
vyložené nádvoří. Zůstalo ležet, celé zkřivené, oči mrtvě
obrácené k obloze a na tvářích namalovaný rozšklebený úsměv.

Dny předcházející Chessinu pohřbu se utápěly ve smutku. Obloha nad Perefordem se vybarvila do šedivá a rozléhala se po ní ozvěna vzdáleného hromobití. Kathy trávila většinu doby tak, že osaměle vysedávala v potměném obývacím pokoji a hleděla do prázdna. Koronerova zpráva konstatovala, že se v dívčině krevním oběhu v okamžiku smrti nacházela značná koncentrace benadrylu, léku proti alergii, což jen dále podnítilo sprádání zmatených úvah a dohadů, proč si vlastně vzala život. Thorn setrval doma, aby se vyhnul reportérům, jimž byl dobrý každý detail, aby vyšperkovali své zprávy. Všechnu pozornost věnoval ženě, neboť se obával, že se opět propadá do stavu, v němž ji vídal už mnoho let předtím.

„Víš, bereš si to příliš k srdci,“ řekl jí jednou večer, když vstoupil do obývacího pokoje. „Jako kdyby patřila do rodiny.“

„Patřila,“ tiše odvětila Kathy. „Řekla mi, že by s námi chtěla zůstat napořád.“

Thorn potřásl hlavou, neschopen docenit smysl jejích slov.

„Vypadá to, že se nakonec rozhodla jinak,“ řekl. Neměl v úmyslu být hrubý, avšak věta vyzněla přímo arogantně a Thorn na sobě ucítil Kathin pohled, jímž si ho v místnosti našla.

„Promiň,“ dodal. „Jenom se ve mně pění krev, když tě vidím v tomhle stavu.“

„Všechno jsem zavinila já, Roberte.“

„Zavinila ty?“

„V průběhu oslavy nastala taková chvíle...“

Thorn přešel přes pokoj a usedl vedle ní, oči široký napětím.

„Všichni se otáčeli jenom za ní,“ pokračovala Kathy, „a já začala žárlit. Sebrala jsem jí Damiena, protože jsem nesnesla, že bych se měla dělit o hlavní roli.“

„Myslím, že jsi na sebe trošku tvrdá. Ta holka byla duševně vyšinutá.“

„A já jsem taky,“ zašeptala Kathy, „jestli pro mne znamená tak mnoho, když jsem v ohnisku zájmu.“

Šepot odezněl do ticha. Už nebylo co říct. Sklouzla Thornovi do náručí a on ji objímal, dokud neusnula. Upadla do stejného spánku, který u ní už poznal v dobách, kdy brala librium. Zauvažoval, jestli šok vyvolaný smrtí Chessy způsobí, že se jí deprese vrátí. Seděl vedle ní dobrou půlhodinku, pak ji

zvedl do náručí a odnesl do jejího pokoje.

Následujícího jitra se Kathy zúčastnila Chessina pohřbu a Damiena vzala s sebou. Byla to záležitost úzkého rodinného kruhu, která se odehrávala na malém hřbitůvku na okraji města. Přítomna byla jen dívčina rodina, Kathy s Damienem a plešatící kněz předčítající z Písma svatého. Držel si přitom nad hlavou stříšku z novin, aby se ukryl před nepolevujícím mrholením. Thorn se obával, že jeho přítomnost by opět přilákala nemístnou publicitu, odmítl se zúčastnit a Kathy doporučil, aby se zachovala stejně. Nedala se však odradit. Dívka jí přirostla k srdci a za každou cenu ji chtěla doprovodit k věčnému odpočinku.

U hřbitova se shromáždila horda reportérů, jimž zabránili ve vstupu pouze dva příslušníci americké námořní pěchoty z personálu velvyslanectví, které Thorn na poslední chvíli uvolnil. Nikým nepozorován se do klubka reportérů vmísil i Haber Jennings, oděný do dlouhého černého pršipláště a nazutý do vysokých bot. Když nepronikl na hřbitov, poodešel ke vzdáleným stromům a našel si pozici, v *TUŽ*

mohl výborně sledovat dění přes teleobjektiv. Nebyl to teleobjektiv běžný, ale monstrózní kanón upevněný na trojnožce, bezpochyby se jím daly vyfotit dvě mušky, jak se páří na Měsíci. Pečlivě klouzal hledáčkem z jedné tváře na druhou: rodina plakala, Kathy se nacházela v šoku, dítě po jejím boku se zdálo roztěkané a nervózní, pohled obracelo ke pochmurnému a deprimujícímu okolí.

Bylo to právě dítě, které na sebe přitahovalo Jenningsův zájem. Trpělivě vyčkával na jediný okamžik, kdy stisknout spoušť. Po chvíli nadešel. Chlapec zamžikal a výraz tváře se mu náhle proměnil, jako by se čehosi zděsil, a pak se stejně okamžitě uklidnil. Jakmile obrátil pohled k jakémusi bodu daleko přes celý hřbitov, jeho drobné tělíčko se uvolnilo, jako by je uprostřed studeného drobného deště cosi zahrálo. Jennings obrátil teleobjektiv a pustil se do prohledávání hřbitova. Neobjevil nic kromě náhrobků.

A pak se cosi pohnulo. Tmavý rozmazaný předmět se pomalu dostával do ohniska, jak Jennings zaostřoval čočky. Bylo to zvíře. Pes. Veliký a černý, nad protáhlou tlamou měl blízko u sebe posazené oči a pokleslou spodní čelist, takže

odhalovala zuby ostře kontrastující se srstí půlnoční barvy. Seděl nikým nepozorován bez hnutí jako socha a veškerou pozornost upínal k dění před sebou. Jennings se proklel, že do kamery založil černobílý film. Žlutavé oči totiž dodávaly scéně přídech tajuplnosti a strašidelnosti. Nastavil co nejmenší clonu, aby byl snímek dostatečně světlý, pak obrátil objektiv nazpět k chlapci a ještě jednou stiskl spoušť.

Tohle ráno se mu vynaložená námaha vyplatila, a když Jennings balil fidlátka, pociťoval uspokojení. Ale přesto se jaksi necítil ve své kůži. Na vrcholku stoupání se ohlédl a viděl, jak právě spouštějí rakev do hrobu. Dítě a pes se na tu vzdálenost proměnili v pouhé drobné tečky, avšak jejich tiché společenství bylo i tak zřetelně patrné.

Následující den přinesl nový příval deště a příjezd paní Baylockové. Byla to Irka a vypadala pěkně od rány, když prorazila hlavní bránu Perefordu a prohlásila se jako nová chůva. Strážný se ji pokusil zadržet, ale paní Baylocková se přes něj jen převalila, uměla použít zároveň sílu i prosebné oči.

„Chápu, že prožíváte těžké chvíle,“ oznámila Thornovým, když si ve vestibulu sundala kabát, „takže nehodlám jítřit vaši ránu. Ale mezi námi, kdo přijme za chůvu takovou vyzáblou mladou osůbku, přímo si koleduje o trouble.“

Její masivní figura se pohybovala s takovým elánem, že se za ní dělал vítr. Thorn a Kathy ji mlčky pozorovali, oněmělí z její sebejistoty.

„Víte, jak se pozná dobrá chůva?“ zasmála se. „Podle velikosti prsů. Tyhle mladé holky mají cecíky, že to nestojí za řeč. Chvilí jsou tady a za týden už zase pryč. Ale já - chce to pořádné kozy, jako mám já. Takové chůvy jsou pak spolehlivé. Běžte se podívat do Hyde Parku a uvidíte, že mám pravdu.“

Prerušila vodopád slov jen proto, aby zvedla kufr.

„No tak dobře. Kde je chlapec?“

„Zavedu vás,“ řekla Kathy a ukázala na schodiště.

„Bude lepší, když nás zkraje necháte samotné. Ať se seznámíme, jak umíme.“

„On se před neznámými lidmi stydí.“ „„Přede mnou nebude, to ne. O tom vás můžu ujistit.“

„Jenže já si opravdu myslím...“

„Nesmysl. Nechtě mě, ať to vyzkouším.“

A už se hnala po schodech nahoru, její masivní zadek se ztratil z dohledu. V náhlém tichu, jež se za ní rozlehlo, si Thornovi vyměnili pohled. Thorn nejistě přikývl na souhlas.

„Mně se líbí,“ řekl.

„Mně taky.“

„Kde jsi na ni narazila?“

„Kde jsem na ni *já* narazila?“ zeptala se Kathy.

„Ano.“

„Já ne. Myslela jsem, že jsi ji objevil ty.“

Thorn na okamžik zaváhal a pak se rozběhl po schodech.

„Paní Baylocková?“

„Ano.“

Dospěla už na odpočívadlo v prvním poschodí a její tvář shlížela shůry dolů.

„Promiňte... zdá se nám, že došlo k malému nedorozumění.“

„Jako?“

„Nechápeme, jak jste se sem dostala.“

„Taxíkem. Poslala jsem ho už pryč.“

„Ne, ne. Mám na mysli... kdo vás sem *zavola*l?“

„Agentura.“

„Agentura?“

„Dostala hlášení, že jste přišli o chuť, a tak vám opatřili novou.“

Vyznělo to trošku, jako by až příliš rychle uchvátila svou příležitost, jenže Thorn neměl důvod pochybovat, neboť dobře věděl, jak krutý je v Londýně boj o každé volné místo.

„Velmi iniciativní,“ ocenil.

„Můžu jim zavolat, abych si to ověřila?“ zeptala se Kathy.

„Prosím, třeba hned,“ odvětila žena. „Chcete, abych počkala venku na dešti?“

„Ne, ne,“ rychle se vmísil Thorn. ••• ••:

„Zdá se vám, že vypadám na agentku cizí tajné služby?“ zeptala se paní Baylocková.

„To ani ne,“ uchechtl se Thorn.

„Nebud'te si zas tak moc jistý,“ pokračovala mohutná žena. „Co když mám v drdolu magnetofon? Neměl byste na mě poslat mladého námořního pěšáka, aby mě prohledal?“

Všichni se zasmáli, paní Baylocková ze všech nejhlasitěji.

„Tak běžte,“ řekl Thorn. „Prohledáme vás později.“

Thornovi se stáhli do salónu, odkud Kathy zavolala agenturu a ověřila si údaje o paní Baylockové. Měla vynikající kvalifikaci a skvělá doporučení. Trochu mátlá pouze jediná skutečnost. Záznamy agentury tvrdily, že paní Baylocková v současné době pracuje v Římě. Bylo pravděpodobné, že změnila zaměstnání, aniž by agentura změnu zaznamenala, a to se vyjasní ihned, jakmile se vrátí ze čtyřtýdenní dovolené ředitel agentury, jenž ji bezpochyby k Thornovým vyslal.

Kathy zavěsila, pohlédla na manžela a oba pokrčili rameny, vcelku potěšeni tím, co vyšlo najevo. Paní Baylocková byla podivín, nicméně plná života a právě to teď potřebovali víc než cokoli jiného.

Paní Baylockové se mezitím úsměv z tváře vytratil. Zamženými očima hleděla dolů na dítě spící v postýlce. Chlapec se zjevně opíral bradíčkou o parapet okna a pozoroval déšť tak dlouho, dokud ho nepřepadla dřímota, ručičkou se stále dotýkal okenní tabule. Žena ho hltala pohledem a brada se jí rozechvěla, jako by stanula nad objektem takové krásy, jaká nemá ve světě obdoby.

Když dítě zaslechlo její vzrušený a nepravidelný dech, pozvolna otevřelo oči a setkal se s jejím pohledem. Strnulo, prudce se posadilo a přitisklo se nazpátek k oknu.

„Neboj se mě, maličký,“ zašeptala rozechvělým hlasem. „Jsem tu proto, abych tě ochraňovala.“

Venku náhle zahřmělo. Spustil se déšť, který se lil po dva týdny.

Kapitola čtvrtá

Do července byl už anglický venkov v plném květu. Neobvykle dlouhé deštivé období zvedlo hladinu přítoků Temže a probudilo k životu i ta nejospalejší semínka. Zareagovala i krajina v okolí Perefordu, luka byla zelená a šťavnatá, zalesněné pozemky za zahradami se proměnily v houštiny a skrývaly spousty divokého života. Horton se obával, že lesní králíci brzy překročí zakázané pásmo a pustí se do tulipánů. Kladl na ně pasti a v mrtvém tichu noci slyšel pak jejich pronikavé skřeky. Tyhle praktiky musel však brzy opustit, nejen proto, že ho Kathy o to požádala, ale protože se nedokázal vypořádat s nutností chodit do lesa odstraňovat jejich mrtvolky. Měl pokaždé dojem, jako by na sobě cítil jejich oči - alespoň to tvrdil - jako by ho kdosi z houštin pozoroval. Když se s pocitem svěřil své ženě, zasmála se a řekla mu, že to nejspíš bude duch krále Jindřicha Pátého. Ale Horton její vtip nijak zvlášť neoceníl a utvrdil se, že do lesa už nikdy víckrát nevtrhne.

Tím víc se zamýšlel nad tím, proč tam nová vychovatelka, paní Baylocková, tak často vodí Damiena a co tam nacházejí tak zábavného, že spolu v lese vydrží celé hodiny. Horton rovněž postřehl, když jednou pomáhal s čímsi své manželce v prádelně, že na chlapcových šatech ulpěla spousta černých chlupů, jako kdyby si hrál s nějakým zvířetem. Avšak nenalezl žádnou souvislost mezi zvířecími chlupy a výlety do Perefordského lesa, připsal je prostě na konto záhad a podivných stránek života na Perefordském zámku, jichž se neustále vynořovalo dost a dost.

Z jistého důvodu Kathy trávila se svým dítětem stále méně a méně času, nahrazovala ji tahle nová, vitalitou překypující chůva. Byla pravda, že se paní Baylocková stala oddanou a věrnou vychovatelkou a že dítě si ji stejně tak oblíbilo a zamilovalo. Přesto bylo znepokojivé, či dokonce nepřírozené, že chlapec dával přednost její společnosti před svou vlastní

matkou. Všimli si toho všichni zaměstnanci a probírali to. Přišlo jim líto jejich paní, že dětská láska tak snadno přelétla na pouhou služebnou. Práh si, aby paní Baylocková zase z domu odešla. Jenže namísto toho ji každý nový den

27

nacházeli v čerstvě dobytých pozicích a se stále větším vlivem

na pány domu.

Pokud se týká Kathy, samozřejmě to všechno dobře cítila. Jenže stejně tak si připadala bezmocná a nechtěla se nechat žárlivostí znovu zavléci do střetu o dítě. Cítila se zodpovědná za to, že už jednou okradla Damiena o milovaného společníka, a neměla chuť zavinit, aby se to přihodilo znovu. Když po uplynutí druhého týdne paní Baylocková požádala, jestli si smí přestěhovat postel ze suterénu do pokoje přímo naproti Damienovu, Kathy souhlasila. Snad se to takhle mezi bohatými patřilo. Kathy sama vyrostla ve velice skromných poměrech, kdy její matka byla naprosto závislá na svém platu, který znamenal jedinou jistotu pro ni i pro její dítě. Jenže tady vypadal život úplně jinak. Byla Paní Velikánského Domu a třeba nadešel čas, aby se podle toho

taky chovala.

Její nově nalezenou svobodu pohlcovalo na tisíc příjemných činností, činností, které jí manžel upřímně schvaloval. Dopoledne jí zabírala charitativní aktivita, odpoledne věnovala politicky orientovaným čajům. Thornova manželka teď už nebyla podivín vyhýbající se společnosti, křehká květinka, ale lvice nabitá energií a sebedůvěrou, jakou u ní nikdo předtím nepozoroval. Takhle měla vypadat žena jeho představ, a třebaže byla náhlá proměna její osobnosti svým způsobem znepokojivá, nepodnikl nic, aby se jí postavil do cesty. Dokonce se změnil i způsob, jakým se milovala, stal se ještě víc vzrušujícím, ještě vášnivějším. Thorn na nenapadlo, že by to spíš než touha mohl být projev zoufalství.

Thorn měl den vytížený od první do poslední minuty. Jeho londýnské postavení mu dalo klíčovou pozici při řešení ropné krize. Prezident se stále více a více spoléhal na jeho informace z neformálních setkání se saudskoarabskými naftovými šejky. Na některý z budoucích týdnů si naplánoval cestu do Íránu.

Pojede sám, neboť Arabové by považovali za známku slabosti, kdyby součástí jeho cestovního doprovodu byla manželka, aby mu dodávala odvalu.

„Tomuhle teda nerozumím,“ řekla Kathy, když jí to oznámil.

„To je záležitost rozdílu kultur,“ odvětil Thorn. „Pojedu do jejich země, takže musím respektovat tu jejich.“

„A oni snad nemusí respektovat tvoji, taky?“

„Samozřejmě že musí...“

„No tak dobře, nepatřím snad do tvé kultury?“

„Kathy...“

„Tyhle šejky jsem už dávno prokoukla. Víím, že si ženy prostě kupují. Nehnou se na krok, aby si s sebou nevezly kurvy. Čekají, že si ji přivezeš taky?“

„Vážně, já nevím.“

Stáli v ložnici a už se připozdívalo. Nebyla vhodná doba začínat hádku.

„Co tím myslíš?“ zeptala se tiše Kathy.

„Je to důležitá cesta, Kathy.“

„Takže jestli po tobě budou chtít, aby ses vyspal s kurvou...“

„Jestli po mně budou chtít, abych se vyspal s jejich *eunuchem*, vyspím se s jejich *eunuchem*. Chápeš, co je tady všechno v sázce?“

Blížili se k nerozhodnému výsledku. Kathy byla už zase schopná slova.

„A kde je moje místo v tomhle všem?“ tiše se zeptala.

„Přímo tady,“ odpověděl. „To, co děláš ty, je úplně stejně důležité.“

„Odpusť si takovou blahosklonnost.“

„Snažím se tě přesvědčit, abys to pochopila...“

„Že spasíš svět tím, když uděláš všechno, co ti řeknou.“

„To je jeden způsob, jak to říct.“

Změřila si ho způsobem, jakým na něj nikdy předtím nepohlédla. Tvrdě. Nenávistně. Její planoucí pohled ho zviklal.

„Tak se mi zdá, že jsme kurvy oba. Ty jejich a já tvoje. Pojdme do postele.“

Zdržel se dlouhou dobu v koupelně a doufal, že usne dříve, než bude hotov. Jenže ještě nespala. Byla vzhůru a čekala na

něj. Ucítíl ve vzduchu vůni parfému. Usedl na postel a dlouze se na ni zadíval. Oplatila mu to úsměvem.

„Promiň,“ řekla. „Já tě chápu, fakticky.“ -Uchopila mu tvář do dlaní, přitáhla si ho k sobě a sevřela ho v pevném objetí. Dech jí ztěžkl. Začal se s ní milovat, ale Kathy pod ním zůstala ležet zcela nehnutě. „Dělej mi to...“ žadonila. „Dělej mi to dál. Nepřestávej.“ A tak se milovali způsobem jako ještě nikdy předtím. Kathy ležela bez hnutí, ale nechtěla ho od sebe pustit a k vyvrcholení mu pomáhala jen slovy. Když bylo po všem, uvolnila objetí a Thorn se od ní odsunul s dotčeným a zmateným pohledem.

„A teď jdi a přines světu spásu,“ zašeptala. „Běž a počínej si tak, jak to o tobě tvrdí.“

Thorn té noci nezamhouřil oka, proseděl ji celou u francouzského okna v jejich ložnici a hleděl do kraje ozářeného měsíčním světlem. Dal se odsud pozorovat i les, který čněl nehnutě jako podřimující bytost.

Jenže les nespál, Thorn jaksi pociťoval, že mu pohled opětuje. Na verandě měli odložený dalekohled, jímž pozorovali ptactvo, a Thorn vyšel ven a zvedl si jej k očím. Nejprve viděl pouze čirou tmou. A potom je spatřil, jak hledí proti němu. Dva temně zářící uhlíky odrážející měsíční světlo. Byly posazené blízko sebe, žluté a upíraly se na dům. Způsobily, že se celý roztřásl, svěřil ruku s dalekohledem a vrátil se dovnitř. Tam zůstal na okamžik úplně strnulý, jakoby přimrazený. Potom se přinutil k pohybu, naboso tichounce sestoupil po dlouhém schodišti ke hlavnímu vchodu a nehlučně vyšel ven. Rozhostilo se ticho, dokonce ani cvrčci se neozývali. Znovu vykročil vpřed a došel až k okraji lesa, kde se zastavil a snažil se pohledem proniknout dovnitř. Nikde nic. Ani zašelestění. Ty dva žhoucí uhlíky zmizely. Když se obrátil, bosým chodidlem šlápl na cosi měkkého a vlhkého. Hekl a uskočil stranou.

Byl to mrtvý králík. Ještě teplý. Jeho krev potřásla travu v místech, kde mu scházela hlava.

Následujícího jitra vstal časně a šel se zeptat Hortona, jestli ještě pořád klade pasti na králíky. Horton odpověděl, že už ne, a Thorn ho poté zavedl na místo, kde ležela zdechlina. Nyní ji už pokrývalo bzučící hejno much. Horton poklekl, aby si mrtvého králíka prohlédl, a mouchy mávnutím odehnal.

„Tak k čemu jste dospěl?“ zeptal se Thorn. „Máme tady šelmu?“ -

„Nemůžu říct, pane. Ale pochybuju.“ Prkenně se zvedl a s odporem ukázal na mršinu. „Šelma hlavu *nechává* na místě, nikdy ji *neodnáší*. Ať už tady zabíjelo cokoli, zabíjelo to pro zábavu.“

Thorn poručil Hortonovi, aby tělo odklidil a nikomu v domě nic neříkal. Když se obrátili opačným směrem, Horton se zastavil.

‘ „Tenhle les se mi moc nelíbí, pane. A taky se mi nelíbí, že sem paní Baylocková vodí vašeho chlapce.“

„Řekněte jí, aby to už nedělala,“ odvětil Thorn. „Na trávníku se toho přece dá taky spoustu užít.“

Horton provedl, co mu bylo uloženo, již téhož odpoledne a následující události přinesly Thornovi první náznak, že v domě cosi neklape. Večer ho vyhledala v salónu paní

Baylocková a vyjádřila nespokojenost s tím, že dostává rozkazy prostřednictvím jiného zaměstnance.

„Tím nechci říct, že neuposlechnu vašeho příkazu,“ prohlásila rozhorleně. „Jen tolik, že očekávám, že je budu dostávat přímo.“

„Nechápu, jaký je v tom rozdíl,“ odvětil Thorn překvapený, jak silný hněv planul v ženiných očích.

„Přesně takový, jako je rozdíl mezi velikým domem a malým domem, pane Thorne. Mám neodbytný pocit, že se tady nikdo o nic řádně nestará.“

Obrátila se na patách a nechala ho o samotě. Thorn si lámal hlavu, co tím vlastně chtěla říct. Kathy se přece o domácnost starala, v takové míře, v jaké bylo třeba. Jenže on býval po celý den pryč. Snad se mu pokoušela sdělit, že věci nejsou tak, jak na povrchu vypadají. Že to Kathy ve skutečnosti nezvládá.

Haber Jennings byl také vzhůru, ve svém těsném bytě v Chelsea v šestém poschodí bez výtahu, a prohlížel si svou rozrůstající se galerii thornovských fotografií, jimiž zdobil stěny temné komory. Měl tu vyvěšené snímky z pohřbu, temné a deprimující, detailní záběr psa mezi náhrobky, detail chlapce. A pak tu byly obrázky z oslav narozenin: Kathy, jak upřeně pozoruje chůvu, dívka v převleku za klauna, když zůstala zcela osamělá. Právě tahle poslední fotografie ho zajímala nejvíc,

neboť nad chůvinou hlavou se objevila jakási vada, kaz, jenž jaksi prohluboval zlověstnost celé scény. Byla to skvrnka vadné emulze, která vypadala, jako by se dívce nad hlavou a kolem krku utvořil podivný světelný kruh, aureola. Ačkoli normálně nepovedené fotografie zahazoval, tahle mu připadala, že stojí za to, aby ji uschoval. Věděl totiž, co se přihodilo okamžitě poté, a to dodávalo kazu jakousi symbolickou kvalitu: bylo to beztvaré a podivné, úplně jako nějaké tajuplné znamení, že dívka propadla zkáze.

Poslední fotografie zabírala její mrtvé tělo napínající provaz, otřesný pohled završující celou sérii. Ostatně sečteno dohromady thornovská galerie byla makabrozní fotografická studie. A Jenningse potěšila. Vyfotil přece stejné postavy, které tak okouzlovaly na stránkách magazínu *Vzorná hospodyňka*, a našel v nich cosi navíc, něco úplně jiného než kdokoli před ním. To jej přimělo, aby se pustil do pátrání. Využil svého kontaktu ve Státech, aby zjistil o Thornových něco víc, co by za tím vším mohlo být..

Dozvěděl se, že Kathy pochází z rodiny ruských přistěhovalců a že si její vlastní otec sám vzal život. Vrhł se ze střechy budovy v centru Minneapolisu, kam chodil do kanceláře. Informace pocházela z antedatovaného úmrtního oznámení otištěného v minneapoliských *Timesech*. Kathy se narodila až o měsíc později, její matka se do roka znovu provdala a přestěhovala s novým manželem, který také dal dítěti své jméno, do New Hampshiru. V těch několika málo rozhovorech, které Kathy v průběhu let novinářům poskytla, se nevyskytla sebemenší zmínka o nevlastním otci a Jénnings se dohadoval, že to třeba ani sama neví. Celá historie možná nebyla důležitá, ale Jenningsovi přesto dodala elán. Znamenala pro něj další chutné sousto a podnítila jeho dohady, že se tady cosi *uvnitř* skrývá.

Jediná rána, jíž se minul zcela, byl velvyslanec samotný, ale Jénnings se kořil nadějí, že i tady může někdy nadejít jeho den. V kostele Všechny svatých měl proběhnout státně důležitý svatební obřad, jehož se Thornovi pravděpodobně zúčastní. Na podobných místech Jénnings nefotil rád, ale až dosud mu štěstí přálo a snad ho nezradí ani tentokrát.

Den před svatbou Thorn pustil k vodě všechny rutinní práce

na velvyslanectví a namísto nich vzal Kathy na projížďku. Hluboce ho znepokojila jejich hádka a podivné milování, které po ní následovalo. Chtěl s ní zůstat o samotě a pokusit se vysondovat, co se děje. Zdálo se, že to vzal za správný konec, neboť Kathy vypadala poprvé po dlouhých měsících uvolněně a jízdu vychutnávala, když se proplétali po venkovských silničkách a mohla ho čistě jen držet za ruku. V poledne zjistili, že se dostali do Stratfordu nad Avonou, a navštívili odpolední představení *Krále Leara*. Kathy seděla úplně unesená, drama ji pohnulo k slzám. Learův monolog po smrti jeho dítěte:

Proč může pes, , kůň, krysa život mít a ty už ani.-kousička dechu ne? Už nepřijdeš.*

udeřil na strunu hluboko v jejím srdci napjatou a ona se nepokrytě rozplakala. Thorn ji utěšoval v tichu prázdného hlediště ještě dlouho poté, co hra skončila. Vrátili se k autu a odjeli domů. Kathy pevně svírala

* překlad E. A. Saudek

Thornovu dlaň, stavidlo propuštěné emocím mezi nimi znovu vytvořilo důvěrný vztah, který v jejich životě už dlouho scházel. Byla strašně rozcitlivělá, a když zastavil, opět jí z očí vytryskly proudy slz. Vyznala se, že ji neustále pronásleduje strach, strach, že ztratí Damiena. Prohlásila, že jestli se mu něco zlého stane, nebude schopna pokračovat.

„Proč bys o něj přicházela, Kathy,“ jemně ji ujišťoval •Thorn. „Život nemůže být takhle krutý.“

Seděli v trávě pod obrovitým dubem, Kathy upírala zraky na proud říčky a jen šeptala.

„Když já se tak bojím...“

„Já už mám strach ze všeho.“

Vedle ní lezl chroust a Kathy jej sledovala, jak si razí cestu nekonečným travnatým mořem.

„A proč by ses měla bát, Kathy?“

„A proč bych se neměla?“

Zahleděl se na ni a čekal, jestli ještě něco nedodá.

„Mám strach z dobrých věcí, protože brzy pominou... Bojím se zlých, protože jsem příliš slabá, abych se jim postavila. Mám strach z tvých úspěchů a bojím se, že budeš neúspěšný. A obávám se, že budu mít malou zásluhu na tom či onom. Mám strach, že se staneš prezidentem Spojených států,

Roberte... a budeš mít na krku ženu, která na to nestačí.“

„Stačíš báječně na všechno,“ konejšil ji.

„Ale nenávidím to.“

Bylo to tak prosté vyznání, a přece nikdy nic podobného ani nenaznačila. Ale jako by je očistilo.

„Snad jsem tě nešokovala?“ zeptala se.

„Trošku,“ odvětil.

„Víš, co bych si přála víc než cokoli jiného?“ zeptala se.

Potřásl hlavou.

„Přeju si, abychom se společně vrátili domů.“

Ležel na zádech v trávě a hleděl vzhůru do listoví obrovského dubu.

„Víc než všechno na světě, Roberte. Odjet tam, kde budeme v bezpečí. Žít tam, kde se cítím doma.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Položila se vedle něj a ukryla se v jeho náručí.

„Tady jsem v bezpečí,“ zašeptala. „V tvém objetí.“

„Ano.“

Zavřela oči a na rtech se jí objevil toužebný úsměv.

„Jsem v New Jersey, že?“ zašeptala. „A není to naše farma, tamhle na tom kopečku? Ta, co se tam chystáme na penzi?“

„To je velikánská farma, Kathy.“

„Já vím. Já vím. Jen si to nikdy neuvědomuji!“

Lehoučký větřík sílil, listí nad nimi se rozševalilo a oni tiše sledovali, jak jim na tvářích pohrávají světelné paprsky.

„Třeba bude farmařit Damien,“ zašeptal Thorn. „Možná on je nadějný mladý farmář.“

„To není pravděpodobné. Je tvůj syn skrz naskrz.“

Thorn neodpověděl, oči upíral do listoví.

„Víš, je úplně po tobě,“ hloubala Kathy. „Zdá se, jako by ze mě neměl vůbec nic.“

Thorn se pozvedl na lokti a všiml si jejího posmutnělého výrazu.

„Proč to říkáš?“ zeptal se.

Pokrčila rameny, nenapadlo jí žádné vysvětlení.

„On je vlastně docela svůj. Někdy mi připadá, že nepotřebuje vůbec nikoho.“

„To se ti jenom zdá.“

„Nelne ke mně jako dítě ke své matce. Tys byl závislý na

matce?“

„Ano.“

„A přilnul jsi ke své manželce?“

Thornovy oči se střetly s jejími. Pohládl ji po tváři a Kathy mu políbila ruku.

„Z tohoto místa už nikdy nechci pryč,“ řekla tiše. „Chci tady takhle zůstat navždycky.“

A zvedla hlavu tak vysoko, aby se její rty setkaly s jeho.

„Víš, Kathy,“ zašeptal Thorn po dlouhé odmlce, „když jsem tě uviděl poprvé, řekl jsem si, že jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem v životě potkal.“

Usmála se při vzpomínce a přikývla.

„A myslím si to pořád, Kathy,“ pokračoval. „Pořád.“

„Miluju tě,“ zašeptala.

„Já tebe miluju taky,“ odpověděl.

Pevně sevřela rty. Zpod přivřených víček jí prosakovaly slzy.

„Skorém si přeju, abys na mě už nikdy nepromluvil,“ pokračovala šepem. „Chtěla bych, aby mi v uších zněla pořád ta slova, která jsi pronesl teď.“

A když oči zase otevřela, rozkládala se kolem nich tma.

Když se pozdě večer vrátili na Pereford, všichni už spali.

Rozdělali si v krbu veliký oheň, nalili si víno a přitulili se k sobě na měkké kožené pohovce.

„Budeme tohle moct dělat v Bílém domě?“ zeptala se Kathy.

„Od toho nás dělí ještě pěkný kus cesty.“

„A můžeme to tam dělat?“

„Nechápu, proč bychom nemohli.“

„Můžeme se chovat nemravně v Lincolnově ložnici?“

„Nemravně?“

„Dělat sex.“

„V Lincolnově ložnici?“

„Přímo v jeho posteli?“

„Když se Lincoln trochu odsune.“ •

„No, může se třeba přidat.“

Thorn se uchechl a přitáhl si ji blíž.

„Jenže budeme muset něco provést s návštěvníky,“ dodala Kathy. „Do Lincolnovy ložnice smějí třikrát denně.“

„Zamkneme dveře.“

„Kčertu, to ne. Ať zaplatí příplatek.“

Znovu se zasmál, potěšen její dobrou náladou.

„To teprve bude exkurze!“ zašeptala nadšeně. „Vidět prezidenta, jak to šroubuje do svojí manželky.“

„Kathy!“

„Vidět Kathy s Robertem, jak si to rozdávají. To by se starý Lincoln obracel v hrobě...“

„Co to do tebe vjelo?“ vydechl.

„Ty,“ sykla.

Prohlížel si ji, trochu vyvedený z míry.

„Jsi to vůbec ty?“ zeptal se.

„To jsem pravá já.“

„Pravá ty?“

„Jsem hnusná, vid’.“

Zasmála se sama sobě a Thorn se k ní připojil. A ten den a noc bylo všechno přesně tak, jak si to vysnila.

Následujícího jitra se rozbřeskl jasný den a s úderem deváté byl Thorn už oblečený na svatbu. Čile a bezstarostně seběhl se schodů.

„Kathy?“ zavolal.

„Ještě nejsem.“ odvětil mu její hlas seshora.

„Přijdeme pozdě.“

„Pravda.“

„Mohli by na nás *čekat*. Měli bychom sebou hodit.“

„Už sebou hážu.“

„Damien je oblečený?“

„Doufám.“

„Nerad bych přišel pozdě.“

„Řekni paní Hortonové, aby nám udělala pár toustů.“

„Nechci žádné tousty.“

„Ale já bych si dala.“

„Pospěš si.“

Venku Horton už předjel s limuzínou. Thorn vyšel před dům a dal mu znamení, aby minutku vyčkal. Pak se rychle vrátil do kuchyně.

Kathy vylétla ze svého pokoje, v běhu si zavazovala šerpu na bílých šatech. Zamířila do Damienovy ložnice a nahlas ohlašovala, že si pro něj jde.

„Poběž, Damiene. Už jsme všichni hotoví!“

Na prahu zůstala stát, protože ho nikde nespátřila. Zaslechla však zvuky vody natékající do vany, rychle vkročila do koupelny a ohromeně vydechla. Damien se ještě koupal a paní Baylocková ho sledovala, jak si hraje.

„Paní Baylocková,“ zasténala Kathy. „Přece jsem vám řekla, abyste ho oblékla a vypravila...“

„Kdybyste proti tomu nic neměla, madam, myslím, že by si raději šel hrát do parku.“

„Řekla jsem vám, že ho bereme s sebou do kostela!“

„Kostel není příjemné místo pro chlapce, když je venku takový slunečný den.“

Žena se usmála, zjevně se domnívala, že Kathy na tom příliš nesejde.

„No, lituju,“ odvětila Kathy, „jenže je důležité, aby šel s námi.“

„Na kostel je příliš malý. Akorát tam ztropí nějakou scénu.“

Její tón a chování obsahovalo cosi - možná byla příliš chladná, tvářila se jako nevinátka a přitom jí otevřeně odporovala - co způsobilo, že se Kathy zatvrdila.

„Zdá se, že jste mi dobře nerozuměla,“ prohlásila pevně.

„Chci, aby nás Damien doprovázel do kostela.“

Paní Baylocková strnula, dotčená tónem Kathina hlasu. I dítě to ucítlo, nahnulo se blíž chůvě, zatímco paní Baylocková vzhlížela ze svého místa na podlaze vzhůru k chlapcově matce.

„Už byl někdy v kostele?“ zeptala se.

„Nechápu, jak to souvisí s...“

„Kathy?!“ křičel Thorn dole pod schodištěm.

„Minutku!“ odvětila.

Tvrdě si paní Baylockovou změřila, ale žena jí pohled klidně oplátila.

„Okamžitě ho oblečte,“ řekla Kathy.

„Promiňte, že vyjádřím své mínění, ale vy skutečně očekáváte, že čtyřleté dítě pochopí všechno to žvanění na katolické svatbě?“

Kathy zalapala po dechu.

„Jsem katolička, paní Baylocková, a můj manžel rovněž.“

„Počítám, že někdo musí být,“ odsekla žena.

Kathy zůstala jako opařená. Pobouřená otevřeným odporem.

„Mého syna oblečete,“ řekla neoblomně, „a do pěti minut ho přivedete k autu. Anebo si můžete začít hledat nové místo.“

„To možná udělám tak jako tak.“

„Jak si přejeté.“

„Budu o tom uvažovat.“

„To doufám.“

Nastala chvilka napjatého ticha, pak se Kathy obrátila na podpatku a zamířila pryč.

„A co se týká toho kostela...“ ozvala se paní Baylocková.

„Ano?“

„Budete litovat, že jste ho brala s sebou.“

Kathy vyrazila z koupelny a Damien se objevil do pěti minut u auta, oblečený a upravený.

Projeli Sheppertonem, kde se stavěla nová dálnice, což způsobilo dopravní zácpu. V limuzíně se rozhostilo tíživé mlčení.

„Nějaké problémy?“ zeptal se Thorn poté, co si prohlédl Kathinu tvář.

„To jsem nechtěla.“

„Oč jde?“

„Prakticky o nic.“

„Tak to pověz. Ven s tím.“

„Paní Baylocková,“ řekla Kathy s povzdechem.

„A co je s ní?“

„Vyměnily jsme si pár slov.“ >

„O čem?“

„Chtěla vzít Damiena do parku.“

„Na tom je něco špatného?“

„Namísto do kostela.“

„Nemůžu říct, že bych s tím nakonec nesouhlasil.“

„Udělala, co mohla, aby mu v cestě do kostela zabránila.“

„Možná se bez něj cítí osamělá.“

„Nevím, jestli to bylo z takhle hezkého důvodu.“

Thorn pokrčil rameny, a jak se plížili v dlouhé kličkující řadě aut, zahleděl se na stavební práce.

„Copak nemůžeme projet někudy jinudy, Hortone?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ odvětil řidič, „ale jestli dovolíte, taky bych se rád zmínil o paní Baylockové.“

Thorn a Kathy, překvapení Hortonovou žádostí, si vyměnili rychlý pohled.

„Jen mluvte,“ vyzval jej Thorn.

„Strašně se mi do toho nechce, když je tady ten malý.“

Kathy pohlédla na Damiena, jehož zcela zjevně konverzace nezajímala, takže si hrál s tkaničkami na svých nových botičkách.

„Myslím, že to je v pořádku,“ řekla Kathy.

„Řekl bych, že má špatný vliv,“ prohlásil Horton. „Nerespektuje pravidla, která se v domě zavedla.“

„Jaká pravidla?“ zeptal se Thorn.

„Nerad bych zabíhal do detailů, pane.“

„Prosím, jen mluvte.“

„No, odsouhlasili jsme si, že všichni zaměstnanci jedí společně a střídají se v mytí nádobí.“

Thorn pohlédl na Kathy. Tohle tedy zjevně nijak závažné nebylo.

„Ona nikdy nejí s námi,“ pokračoval Horton. „Schází dolů až tehdy, když všichni dojíme, a pak se nají o samotě.“

„Chápu,“ řekl Thorn a jeho zájem rychle vyprchával.

„A nechává po sobě nádobí, aby je umyla posluhovačka, která přichází ráno.“

„Myslím, že ji můžeme požádat, aby s tím přestala.“

„Zrovna tak je zvykem, že když se zhasnou světla, zaměstnanci už nevycházejí z domu,“ pokračoval Horton, „a přitom jsem ji viděl, a to nejednou, časně zrána vycházet z lesa ven. Ještě byla prakticky tma. Plížila se přitom tak tiše, že ji člověk vůbec neslyšel.“

Thornovi se nad jeho slovy zhloubali, oba zmateni.

„Divné,“ zamumlal Thorn.

„Ještě jedna věc, trochu delikátní, budete mi muset prominout,“ pokračoval Horton. „Taky jsme si všimli, že nikdy nepoužívá toaletní papír. Na záchodě u koupelny, víte. Nemuseli jsme dávat nový od té doby, co sem přijela.“

Thornovi si na zadním sedadle znovu vyměnili pohledy. Celý příběh se stával poněkud bizarním.

„Dal jsem si dohromady dvě a dvě,“ řekl Horton. „Myslím,

že chodí vykonávat potřebu do lesa. A myslím, že to je trochu necivilizované. To jen tak, protože se mě na to ptáte.“

Po jeho slovech se rozhostilo mlčení, Thornovy to dost vyvedlo z míry.

„A ještě jedna věc, pane. Ještě jedna velice zlá věc.“

„A to, Hortone?“ zeptal se Thorn.

„Chodí k telefonu a volá mezistátně do Říma.“

Když Horton skončil svůj výlev, opět se začal věnovat řízení. Našel si v hustém provozu mezeru a vůz prudce vystřelil vpřed. Kathy s Thornem se ponořili do mlčení, pozorovali ubíhající krajinu a občas po sobě mrkli.

„Dnes mi zcela nezastřeně odmlouvala,“ řekla Kathy.

„Chceš ji propustit?“

„Nevím. A co ty?“

Thorn pokrčil rameny.

„Zdá se, že Damien si ji zamiloval.“ •

„Já vím.“ •

„To mluví samo za sebe.“

„Ano,“ povzdechla Kathy. „Hádám, že ano.“

„Můžeš ji poslat pryč, jestli chceš.“

Kathy se odmlčela a zadívala se z okna.

„Myslím, že možná půjde sama.“

Když se blížili k městu, Damien sedící uprostřed mezi nimi hleděl stále na podlahu a nezvedal oči.

Chrám Všech svatých je mamutí katedrála. Architektura ze sedmnáctého století smíšená s doplňky z osmnáctého, devatenáctého i dvacátého věku. Budí dojem, že stavba nikdy nebude u konce. Masivní hlavní dveře jsou neustále otevřené, vnitřek osvětlený ve dne v noci. Toho odpoledne gotické schodiště vedoucí ke dveřím pokrývaly kosatce až po kolena a ceremoniáři odění ve vestách utvořili impozantní uličku. Událost přilákala pozornost spousty lidí z ulice, někteří z nich dokonce nesli transparenty s hesly komunistické strany. Dali přednost podívané před shromážděním na Piccadilly. Lidé všech stavů a nejrozmanitějšího politického přesvědčení mají společnou zálibu v očumování celebrit, takže se před katedrálou seběhl celý dav. Bobtnal víc a víc, až měli pořadatelé potíže s tím, aby lidi zatlačili nazpět. Průběh

ceremoniálu se tím zdržoval, přijíždějící limuzíny se

musely řadit do fronty a popojíždět, aby hosté mohli vystoupit přímo před chrámem.

Thornovo auto dorazilo pozdě a muselo se zařadit do fronty až téměř na konci celého bloku. Tady už bylo pořadatelů málo, takže lidé se shlukli okolo vozu a nestydatě nakukovali dovnitř. Jak se vůz prodíral po metrech vpřed, dav zhoustl a Damien, který až dosud dřímал, se začal budit a byl ze všech těch cizích tváří zmatený a vyplašený. Kathy si ho přitáhla k sobě a stísněně hleděla vpřed. Jenže těla kolem se sevřela a nalehla na auto. Ke Kathinu okénku se přitiskla groteskní hydrocefalická hlava a začala na ně bušit ruka, jako by se pokoušela proniknout dovnitř.

Kathy se otočila proti vodnatelné hlavě a ucukla, neboť hlava se rozesmála a od úst jí zároveň tekly proudy slin.

„Proboha,“ zalapala po dechu, „co se to děje?“

„Je to všechno ucpané odsud až dobře na konec bloku,“ odvětil Horton.

„Copak se odsud nemůžete nějak dostat?“ žádala Kathy.

„Stojíme auto za autem, nárazník na nárazníku.“

Bušení neustávalo. *Zavřela* oči a snažila se ten zvuk nevnímat, jenže naopak zesílil. Zalíbilo se to i ostatním lidem v tlačení a začali bušit na všechna ostatní okénka.

„Podívejte tamhle,“ řekl Horton. „Komunisti.“

„Nemůžeme odsud pryč?“ žadonila Kathy.

Damienovi se dalo poznat na očích, že už vycítil strach a že se na něj přeneslo matčino znepokojení.

„Ale to je v pořádku... Nic se neděje,“ utěšoval ho Thorn, když v dětských očích zpozoroval obavy. „Ti lidé nám nemůžou ublížit, chtějí se jenom podívat, kdo sedí uvnitř.“

Chlapcovy oči se přesto začaly rozšiřovat. Neobracely se však proti davu, ale nad něj, směrem k vysoko se zvedajícím věžím katedrál.

„Nemáš se čeho bát, Damiane,“ řekl Thorn. „Jdeme jenom do kostela.“

Jenže strach v dítěti narůstal, tváře se mu svíraly napětím tím víc, jak se po metrech neodvratně blížili k masě kostela čnějící k obloze.

„Damiane...“

Thorn pohlédl na Kathy a ukázal očima na dítě. Tváře mělo

jako z kamene a také celé tělo mu úplně zmrtvělo -když se dav náhle rozesetoupl a před nimi se objevila katedrála v plné nádheře.

„Už je všechno v pořádku, Damiene,“ zašeptala Kathy, „ti lidé jsou pryč...“

Jenže chlapec upíral oči, které se mu stále rozšiřovaly, přímo na kostel.

„Co je s ním?“ rychle se zeptal Thorn.

„Nevím.“

„Co je ti, Damiene?“

„Je k smrti vyděšený.“

Kathy mu podala ruku a chlapec ji sevřel, zoufale hleděl matce do očí.

„To je jenom kostel, miláčku,“ pronesla Kathy s důrazem.

Jenže když se chlapec obrátil nazpět, rty měl suché, z tváří se mu vytratila barva a začal přerývaně lapat po dechu, jako by ho zachvacovala panika či děs.

„Proboha,“ uniklo Kathy.

„Je mu špatně?“

„Je jako led. Je studený jako led!“

Limuzína konečně zastavila přímo před chrámem, dveře se otevřely a pořadatel natáhl ruce po Damienovi. Tohle gesto přivedlo chlapce v naprosté zděšení. Chytil se Kathy za šaty, držel se jí jako klíště a strachy se rozplakal.

„Damiene!“ zakřičela Kathy. „Damiene!“

Když se ho pokoušela od sebe odtrhnout, držel se jí jen tím pevněji. Čím větší sílu vynakládala, tím zoufaleji bojoval.

„Roberte!“ křičela Kathy.

„Damiene!“ houkl Thorn. <

„Roztrhá mi šaty!“

Thorn se po něm natáhl a popadl ho vší silou. Dítě se křečovitě drželo matky, chytilo se jí za vlasy a ručkama jí drápalo tvář.

„Pomoc! Panebože!“ vřískala Kathy.

„Damiene!“ zařval Thorn, když se mu dítě nepodařilo odtrhnout. „Damiene! Pusť přece!“

Dítě se hrůzou rozkřičelo, a když si zvědavci všimli, co se vevnitř odehrává, kolem auta se znovu seběhl dav. Horton vyskočil z předního sedadla a pokusil se přijít na pomoc. Hrábl

po Damienovi a snažil se ho vytáhnout ze dvířek. Jenže dítě se rázem proměnilo ve zvíře, vydávalo šílené skřeky, vyrvalo Kathy z hlavy plnou hrst vlasů a zarylo jí prstíčky hluboko do tváře.

„Vezměte ho pryč!“ vrískala.

Z hrůzy a bolesti začala do dítěte bušit a pokoušela se vyprostit, protože Damien jí vrazil prst přímo do oka. Thorn

jej jediným prudkým pohybem od ženy oderval. Medvěd silou jej sevřel v náručí tak, aby mu znemožnil hýbat ručkama.

„Jed'te!“ vyrazil ze sebe. „Rychle pryč!“

Zatímco se dítě zmítalo v Thornově náručí, Horton skočil na sedadlo, zabouchl dvířka a vyrazil. Limuzína vystřelila od chodníku vpřed tak prudce, že to všechny odhodilo dozadu do sedadel.

„Proboha,“ vzlykala Kathy a držela se za hlavu, „proboha.“

Jak se limuzína rychle vzdalovala, dítě se přestávalo zmítat a hlavička se mu svezla dozadu, vypadalo naprosto vyčerpané. Horton prudce odbočil na dálnici, všichni mlčeli. Damien seděl s lesknoucíma se očima, tvářičku mokrou potem. Thorn vystrašeně hleděl kupředu a stále ho ještě svíral v objetí. Kathy vedle něj se nacházela ve stavu těžkého šoku. Vlasy měla rozčuchané a jeden pramen vyrvaný, oko napuchlé tak, že na ně skorém neviděla. Celou cestu domů jeli potichu. Nikdo se neodvažoval promluvit.

Když dorazili do Perefordu, odvedli Damiena do jeho pokoje a mlčky usedli vedle něj. Hleděl z okna. Čelíčko měl chladné, takže určitě nebylo zapotřebí lékaře. Avšak nevěnoval jim ani jediný pohled, jako by se sám hrozil toho, co prováděl.

„Postarám se o něj,“ pronesla tiše paní Baylocková, když vstoupila do místnosti.

Jakmile se Damien obrátil a spatřil ji, na celém jeho vzezření byla patrná úleva.

„Prodělal leknutí,“ řekla Kathy té ženě.

„V kostele se mu nelíbí,“ odvětila paní Baylocková. „Přál si namísto toho jít hrát do parku.“

„Úplně... zdivočel,“ řekl Thorn.

„Zlobilo ho to,“ řekla paní Baylocková. Přistoupila k němu a zvedla ho do náručí. Přivinul se k ní. Jako dítě ke své matce. Thornovi to všechno tiše pozorovali. Potom se zvolna vytratili

z místnosti.

„Tady něco nehraje,“ řekl Horton své ženě.

Mezitím už nastala noc. Seděli v kuchyni a paní Hortonová naslouchala, jak rekapituluje události rušného dne.

„Nehraje tu něco s tou paní Baylockovou,“ pokračoval, „a taky tady něco nehraje s tím klukem a ani s tímhle domem není všechno v pořádku.“

„Všechno to zveličuješ,“ odvětila.

„Kdybys to viděla na vlastní oči, věděla bys, o čem mluvím.“ < „Normální dětský záchvat.“ „Bil se jako zvíře zahnané do kouta.“ „Má temperament a kuráž.“ „Odkdy?“

Potřásla hlavou, jako by to celé chtěla pustit z hlavy, vylovila z lednice kopec zeleniny a začala ji krájet na drobné kostičky.

„Podívala ses mu někdy do očí?“ zeptal se Horton. „Je to stejný pocit, jako když hledíš do očí zvířeti. Zvířata jsou stále ve střehu. Vyčkávají. Vědí něco, o čem ty nemáš ani tušení. Znají místa, o kterých se ti ani nesnilo.“

„Jak rád ty maluješ čerta na zeď,“ zamumlala, zatímco se oháněla nožem.

„Počkej a uvidíš, ujistil ji Horton. „Tady se něco děje.“

„Všude se něco děje.“

„Jenže mně se to nelíbí,“ pronesl temně. „Uvažuju o tom, že bychom měli odsud pryč.“

Ve stejnou dobu byli Thornovi na nádvoří. Už se připozdilo a Damien šel spát, dům kolem nich ztichl a potměl. Z magnetofonu se linula měkká klasická hudba. Seděli beze slova a hleděli do noci. Kathy měla tváře podrápané, opuchlé a na oko si metodicky přikládala obklad, který namáčela před sebou v misce s rozpuštěnou Epsomovou solí.

Od odpoledních událostí na sebe vlastně nepromluvili ani slovo, avšak zároveň se jeden od druhého nehnuli na krok. Strach, jenž se mezi ně vetřel, byl přesně ten druh strachu, který už poznalo mnoho jiných rodičů, když si poprvé uvědomili, že s jejich dítětem není všechno v pořádku. V tichu jen krystalizuje. Dokud se o tom nezačne mluvit, nic se doopravdy nestalo.

Kathy vyzkoušela rukou teplotu vody s léčivou solí v misce a připadla jí chladná. Vyždímala hadřík a misku od sebe

odstrčila. Pohyb vyprovokoval Thorna, aby se na ni zahleděl, a zíral na ni tak dlouho, dokud si to neuvědomila.

„Neměl bych přece jen zavolat doktora?“ tiše se zeptal.

Potřásla hlavou.

„Kvůli několika škrábancům?“

„Myslím... k Damienovi,“ řekl Thorn.

Zmohla se jen na bezmocné pokrčení rameny.

„Co bychom mu řekli?“ zašeptala.

„Nemusíme mu říkat vůbec nic. Jenom... necháme Damiena prohlédnout.“

„Byl na prohlídce právě minulý měsíc. Je zdravý jak řípa. V životě neonemocněl ani na jeden jediný den.“

Thorn přikývl a zvažoval její slova.

„Opravdu nikdy, že ne?“ poznamenal s podivem.

„Ne.“

„A není to zvláštní?“

„Myslíš?“

„Připadá mi to tak.“

Pronesl to podivným tónem a Kathy se k němu obrátila. Střetli se očima. Vyčkávala, jestli bude pokračovat.

„Mám na mysli... nedostal ani spalničky, ani příušni-ce... ani plané neštovice. Dokonce neměl nikdy ani rýmu nebo kašel. Nikdy nenastýdl.“

„Vážně?“ zeptala se naježeně.

„Já jenom... myslím, že je to nezvyklé.“

„Já ne.“

„Ale ano,“

„Má zdravý kořínek.“

Odbyla ho. Jenže Thorn cítil, že problém se tak jen zauzloval. Tajemství však stále přetrvávalo. Přímo fyzicky je pociťoval, kdesi v žaludku. Za všechna ta léta si je nikdy nepřestal uvědomovat, avšak většinou se mu zdálo, že své tehdejší počínání může ospravedlnit. Jindy si připadal provinile, že souhlasil s podvrhem, ale utěšoval se tím, že Kathy připravil šťastný život. Pokud šlo všechno jako na drátku, bylo snadné nechat tajemství dřímat. Jenže nyní jaksí nabývalo na důležitosti a Thorn cítil, jak v něm bobtná, jako by se mu chtělo vyhnout z hrdla ven.

„Kdybych já nebo ty,“ pokračovala Kathy, „měla v rodině

psychózu nebo nějakou duševní poruchu..., pak bych se tou dnešní událostí upřímně trápila.“

Pohlédl na ni, pak odvrátil oči.

„Jenže o všem jsem přemýšlela,“ pokračovala, „a vím, že to je v pořádku. Damien je pěkný, zdravý kluk. Všechny větve obou našich rodin, všichni naši předkové byli zdraví.“

Thorn pozvolna přikývl, neschopen na ni pohlédnout.

„Bylo to leknutí, to je všechno,“ dodala Kathy. „Prostě... měl špatnou chvilku. To se přihodí každému dítěti.“

Thorn opět přikývl a pomnul si čelo, náhle ho přepadla strašlivá únava. Uvnitř toužil všechno jí vypovědět, aby se tíživého tajemství zbavil. Jenže už bylo pozdě. Klamal ji příliš dlouho. Nenáviděla by ho za to. Dokonce by se její nenávist mohla přenést i na dítě. Prostě bylo příliš pozdě. Nikdy se nesmí nic dozvědět.

„Přemýšlím o paní Baylockové,“ řekla Kathy.

„Ano?“

„Myslím, že bychom si ji měli nechat.“

„Dnes se zachovala velice pěkně,“ potichu řekl Thorn.

„Damien propadá úzkostem. Možná proto, že nás v autě slyšel, jak jsme o ní mluvili.“

„Ano,“ odvětil Thorn.

Takhle to dávalo smysl. Jejich rozhovor mohl způsobit úzkostný záchvat v autě. Mysleli si, že neposlouchá, avšak Damien mezitím všechno nasál do sebe. Pomyšlení, že ji ztratí, jej naplnilo děsem.

„Ano,“ opakoval Thorn. A hlas se mu naplnil nadějí.

„Ráda bych jí uložila ještě další povinnosti,“ řekla Kathy.

„Takže v průběhu dne bude na chvilku z domu pryč. Možná bych jí měla přikázat, aby chodila odpoledne na nákup, takže bych mohla s Damienem trávit víc času.“ – „Kdo to dělá teď? Kdo nakupuje?“ • „Paní Hortonová.“

„Nebude jí vadit, že se toho musí vzdát?“

„Nevím. Ale chci s Damienem trávit víc času.“ »; „Myslím, že je to moudré.“ ‘Opět se rozhostilo mlčení a Kathy se odvrátila.

„Myslím, že máš dobrý nápad,“ znovu zdůraznil Thorn. „Že je to moudré.“ »

Na okamžik se mu zdálo, že se všechno zase dá do pořádku.

A pak postřehl, že Kathy pláče. Trhlo to s ním a bezmocně se rozhlédl, jak by jí mohl pomoci.

„Měla jsi pravdu, Kathy,“ zašeptal. „Damien nás zaslechl, jak mluvíme o tom, že jí dáme padáka. Nic víc v tom není. Jednoduchá věc.“

(„Modlím se o to,“ odvětila rozechvělým hlasem. „Samozřejmě...“ zašeptal. „Tak to všechno bylo.“

Přikývla, a když potlačila slzy, povstala a pohlédla na potemnělý dům.“

„No,“ prohlásila, „nejlepší, co můžeš podniknout se špatným dnem, je zatrhnout mu tipec. Jdu do postele.“

„Ještě chvílku posedím. Přijdu nahoru za minutku.“

Její kroky mu odezněly za zády a nechaly jej samotného s vlastními myšlenkami.

Hleděl do lesa, ale namísto stromů viděl římskou nemocnici, viděl tam sám sebe, jak postává před skleněnou přepážkou a souhlasí, že si to dítě vezme. Proč se nevyptal ještě něco víc o jeho matce? Kdo byla? Odkud pocházela? Kdo byl jeho otec a proč tam tehdy nepřišel?

V průběhu let si vytvořil souhrn dohadů, jež mu sloužily k potlačení obav. Damienova pravá matka byla vesnická dívka, věnci, a proto porodila dítě v katolické nemocnici. Byla to drahá nemocnice a nemohla by se tam dostat bez nějakých konexí. Možná byla sama sirotek, nemela tudíž rodinu, a dítě se narodilo z nemanželského lože, a to je ten pravý důvod, proč nebyl otec po ruce. Co víc potřeboval vědět? Na čem jiném záleželo? Dítě bylo překrásné a mělo se k světu, „po všech stránkách perfektní,“ jak je tenkrát zhodnotil ten kněz.

Thorn nebyl zvyklý na to, aby o sobě pochyboval nebo sama sebe obviňoval. Jeho mysl se ho snažila ujistit, že to, co udělal, bylo správné. Byl tehdy zmatený a zoufalý. Byl ovlivnitelný a snadno přístupný návrhu. Dopustil se snad tenkrát chyby? Skrývalo se tu něco, co měl vědět?

Odpovědi na tyhle otázky se Thorn nikdy nedozví. Zнала je pouhá hrstka lidí, kteří byli navíc roztroušeni po celé zeměkouli. Jen řádová sestra Teresa, páter Spilletto a páter Tassone. Jen ti znali pravdu. Oni měli všechno na svědomí.

V temnotě předlouhé noci pracovali v horečném tichu, v napětí a s vědomím pocty, že právě oni byli vybráni. Po celou

pozemskou historii předcházely pouhopouhé dva pokusy, a oni věděli, že tentokrát už to nesmí selhat. Všechno bylo v jejich rukou, v rukou jich třech, a pracovali přesně jako dokonalý hodinový stroj. Nikdo cizí neměl o ničem ani potuchy.

Byla to sestra Teresa, kdo >po narození provedl podvrh. Odstranila mu chlupy z paží a z předloktí, vytřela ho dosucha a napudrovala, aby vypadal co nejlépe, až se vynoří Thorn. Na hlavě měl husté vlasy, jak ostatně očekávali, a sestra Teresa na ně pustila fén, aby vypadaly jako chmýří. Nejprve se však ujistila, že má pod nimi mateřské znaménko. Thorn sestru Teresu nikdy v životě nespátí, stejně jako droboučkého pátera Tassona, jenž dole v suterénu pilně zatloukal do beden dvě mrtvoly, aby je okamžitě odvezli. První tělíčko patřilo Thornovu dítěti, které umlčeli ještě dříve, než poprvé zakřičelo. Druhé bylo zvířecí, tělo náhradní matky toho dítěte, které nechali žít. Venku už čekalo nákladní auto, aby odvezlo mrtvoly na Cerveteri, kde už pod svatyní Grippe de Sant Angelo v tichu vyčkávali hrobníci.

Plán se zrodil ze spolku s Ďáblem a za jeho provedení odpovídal Spilletto. Své komplice si vybral s maximální péčí.

Sestrou Teresou si byl jist, avšak v posledních okamžicích jej přepadly pochybnosti o Tassonem. Drobný učenec byl upřímně oddaný, avšak jeho víra se zrodila ze strachu a poslední dny na něm byla patrná rozháranost, která znamenala pro Spilletta příčinu k váhání. Tassone byl nadšený, avšak jeho nadšení vyvěralo ze zcela sobeckého důvodu, ze zoufalého odhodlání dokázat, že je hoden takového úkolu. Postrádal vědomí důležitosti toho, do čeho se pouští, namísto toho jej oslňovala důležitost jeho vlastní úlohy. Takové pomyšlení v něm však zase probouzelo úzkost a Spilletto už nebyl dalek toho, aby mu jeho úkol zase odebral. Jestliže kdokoli z nich selže, všichni tři budou pohnáni k odpovědnosti. A co bylo ještě závažnější, další pokus by se mohl opakovat opět až za tisíc let.

Nakonec Tassone obstál a zvládl svou úlohu obětavě, oddaně a pohotově. Dokonce zvládl kritický moment, který nikdo z nich nepředvídal. Dítě nebylo mrtvé docela, a když truhličku nakládali na nákladák, ozval se z ní pláč. Tassone ji okamžitě popadl, vrátil se s ní do nemocničního suterénu a

zajistil, že se dítě už rozhodně víckrát nerozpláče. Otřáslo to s ním. Hluboce. Ale dokázal to, a na ničem jiném nezáleželo.

V nemocnici kolem nich uplývala noc, všechno se zdálo normální. Lékaři a ošetřovatelky si hleděli svých běžných povinností a neměli nejmenší potuchy, co se přímo v srdci nemocnice přihodilo. Bylo to vykonáno tak promyšleně a precizně, že nikdo, a už vůbec ne Thorn, by se nikdy nemohl dopátrat žádné stopy, objevit klíč k záhadě.

Když Thorn seděl na nádvoří a hleděl do noci, uvědomil si, že Perefordský les v něm nyní neprobouzí neblahé tušení. Už neměl dojem jako dříve, že jej *zpoza* stromů cosi pozoruje. Nyní byl mírumilovný, cvrčci a žáby pěli svou lomozivou píseň. Pohled na les mu přinášel uvolnění, dokonce jej jaksi ujišťoval, že život kolem něj běží v normálních kolejích. Přehlétl očima k domu a zvedl pohled k Damienovu oknu. Osvětlovala je noční lampička a Thorn se pokusil v duchu vybavit si dětskou tvářičku zrcadlící ve spánku klid a mír. Napadlo ho, že by to byl vhodný pohled, jímž by mohl uzavřít tenhle úděsný den. Povstal, zhasl lampu a vstoupil do temného domu.

Celou cestu ke schodišti tápal, protože vnitřek se proměnil v černou past utopenou v tichu. Na úpatí schodů zašátral po vypínači, ale když žádný nenašel, šplhal tiše nahoru až na odpočívadlo. Připadlo mu, že ještě nikdy v domě taková tma

nebyla, ale nejspíš si to předtím neuvědomil. Kolem sebe slyšel dech spáčů. Sunul se potichu vpřed a neustále tápal rukou po stěně. Konečně narazil na vypínač, ale když jej stiskl, nefungoval. Pokračoval dál a zahrnul do dlouhé rohové haly. Před sebou spatřil Damienovu ložnici, pod dveřmi se prodíral ven tenký proužek světla.

Náhle Thorn strnul, neboť zaslechl jakýsi zvuk. Zněl jako hluboké zavrčení a vytratil se dříve, než si jej dokázal zařadit. Nahradilo jej ticho předpokoje. Už chtěl znovu vykročit vpřed, když se zvuk ozval znovu, tentokrát hlasitěji. Srdce se mu rozbušilo. A pak pohlédl dolů a uviděl ty oči. Zalapal po dechu a přitiskl se ke stěně, zatímco vrčení nabývalo na síle a ze tmy se zhmotnil pes střezící dveře dětského pokoje. Thorn zůstal stát jako zkamenělý, prudce oddechoval. Hrdelní zvuk sílil a oči proti němu plály.

„Lehni, lehni,“ ozval se Thorn třaslavým hlasem. Zvíře se sice přitisklo k zemi, ale jako by se připravovalo po něm skočit.

„Dej pokoj,“ okřikla ho paní Baylocková, která se vynořila ze své ložnice. „To je přece pán domu.“

A pes tiše ulehl, dramatická zápleтка se rázem uzavřela. Paní Baylocková stiskla vypínač a halu okamžitě ozářilo světlo. Thorn stále lapal po dechu a zíral na psa.

„Co... to je?“ vydechl.

„Co máte na mysli, pane?“ zeptala se paní Baylocková jakoby nic.

„Toho psa.“

„Vlčák, myslím. Že je překrásný? Našli jsme ho v lese.“

Pes jí nyní ležel u nohou a o Thorna nejevil ani špetku zájmu.

„Kdo vám dovolil...?“

„Myslela jsem si, že bychom ho mohli využít jako hlídacího psa, a pak, chlapec si ho bezmezně zamiloval.“

Thorn byl stále ještě otřesený, zády se opíral o tvrdou zeď a paní Baylocková to při nejlepší vůli nemohla mlčky přejít.

„Trošku vás vystrašil, že?“

„Ano.“

„Ale vidíte, jak je hodný? Úplně jako cvičený hlídací pes, rekla bych. Věřte mi, ještě budete rád, že je v domě, až odjedete.“

„Kam mám odjet?“ zeptal se Thorn.

„Na svou cestu. Copak nepojedete do Íránu?“

„Jak víte o Íránu?“ vyptával se.

Pokrčila rameny. „Nevěděla jsem, že to je tajemství.“

„Nikomu zdejšímu jsem to neprozradil.“

„Řekla mi to paní Hortonová.“

Thorn pokývl a očima opět zabloudil ke psu.

„Nebudou s ním žádné problémy,“ ujišťovala ho žena.

„Psovi stačí zbytky...“

„Nechci ho tady,“ odsekl Thorn.

Pohlédla na něj překvapeně. „Copak nemáte rád psy?“

„Až budu chtít psa, umím si ho vybrat sám.“

„Chlapec si ho už doopravdy oblíbil, pane, a já si myslím, že ho potřebuje.“

„O tom rozhodnu já, jestli potřebuje nějakého psa.“
„Dítěti zvíře neublíží, pane. Žádné zvíře.“
Hleděla na něj, jako by se mu pokoušela sdělit ještě něco.
jiného.
„Máte... něco na srdci?“ • _ •
„Nezdá se mi, pane.“
Jenže způsob, jímž se na něj dívala, dával jasně najevo
opak.
„Jestli mi máte co říct, paní Baylocková, rád bych si to
poslechl.“
„Ne, pane. Máte přece i tak dost svých starostí...“
„Řekl jsem, že bych si to rád poslechl.“
„Snad jenom tolik, že mi to dítě připadá opuštěné.“
„Proč by mělo být opuštěné?“
„Připadá mi, že jeho matka ho nemá ráda.“
Thorn strnul, výrok jej úplně omráčil.
„Vidíte,“ řekla, „nic jsem neměla říkat.“
„Že ho nemá ráda?“
„Nezdá se, že by ho milovala. A on to také cítí.“
Thorn oněměl, vůbec nevěděl, co na to říci.
„Někdy to vypadá, že jsem jediný člověk, kterého Damien
na světě má,“ dodala žena.
„Myslím, že se mýlíte.“
„A teď má i toho psa. Strašně si ho zamiloval. Nedávejte ho
 pryč, kvůli němu ne.“
Thorn pohlédl dolů na veliké zvíře a potřásl hlavou.
„Tenhle pes se mi nelíbí,“ řekl. „Zítřka ho odved'te do útulku.“
„Do útulku?“ vydechla. „Ale tam ho *utrátí!*“
„Tak dobře, prostě ho jen někam odklid'te. Chci, aby byl
zítra pryč.“
Tvář paní Baylockové ztvrdla a Thorn se odvrátil. Sledovali
ho, jak odchází dlouhým předpokojem, žena se psem, a oči jim
žhnuly nenávistí.

Kapitola pátá

Thorn strávil bezesnou noc. Prosedl ji na terase u ložnice a třásl se odporem nad cigaretami, které kouřil. Z místnosti za zády slyšel sténat Kathy a zatoužil dozvědět se, s jakým démonem to ve spánku zápasí. Byl to pořád ten samý, démon depresí, který se k ní vrátil nazpět, aby ji děsil? Anebo si prostě jen rekapitulovala příšerné události uplynulého dne?

Zauvažoval, jak je někdy prospěšné uniknout v mysli od skutečnosti. Je to ostatně dobře *známá* zbraň, vyklouznout do vysněného světa, sloužící k tomu, aby se člověk odpoutal od bolavých denních problémů. Chvilí uvažoval o snech a napadlo jej, jestli by mohl vidět sny jiného člověka. Mozková činnost má přece základ v elektrických impulsech, které by se třeba daly vyvést na televizní obrazovku. Tohle by byl skvělý způsob, jak nahlédnout do druhého. Sny by se pak dokonce daly nahrát na video. Spáček by si je mohl přehrát a seznámit se podrobně s každým detailem. Jeho samotného často pronásledoval jakýsi tísnivý sen, z něž si však po probuzení nic nepamatoval. Zůstal jen nepříjemný pocit. Jaké by to mělo léčebné účinky, a možná by to dokonce bylo zábavné. A taky nebezpečné. Sny velkých mužů by se daly založit do archívů, aby se s nimi seznámily budoucí generace. Jaké sny měl vlastně Napoleon? Nebo Hitler? Či Lee Harvey Oswald? Možná se dalo předejít vraždě Kennedyho, kdyby někdo viděl, co se zdá Oswaldovi. A takové úvahy se Thornovi honily hlavou až do rána.

Když Kathy procitla, zraněné oko měla tak opuchlé, že je neotevřela. Než Thorn odešel, navrhl jí, aby si zašla k lékaři. To také byla jediná slova, která si vyměnili. Kathy byla zamlklá a Thorna už zaměstnávaly každodenní problémy, které jej očekávaly. Měl s konečnou platností dojednat poslední detaily cesty do Íránu, jenže ho náhle přepadl dojem, že by tam odjíždět neměl. Dostal strach. O Kathy, o Damiena a o sebe, přestože nevěděl proč. Ve vzduchu cítil jakousi nejistotu, náhle

palčivě vnímal, jak je život křehoučký. Nikdy předtím jej netížila myšlenka na smrt, vždycky mu připadala vzdálená. Avšak *nyň* jej trápila jako nejzávažnější problém. Měl pocit, že jeho život cosi ohrožuje.

Cestou na vyslanectví si v autě udělal zběžné poznámky týkající se jeho životní pojistky a obchodních záležitostí, které by se v případě jeho smrti měly zařídit. Zapsal si je zcela bez afektu, a aniž by ho napadlo, že to je cosi, co předtím ještě nikdy nedělal, či dokonce na co nikdy předtím ani nepomyslel. Teprve když skončil, zhrozil se nad tím, a jak se blížili k velvyslanectví, seděl mlčky a napjatě. Připadalo mu, že se na něj každou chvíli sesype nějaké neštěstí.

Když limuzína zastavila, Thorn celý ztuhlý vystoupil a vyčkal, dokud auto neodjede. A v tom okamžiku je spatřil, jak se k němu blíží. Byli dva a vzali to poklusem, jeden fotografoval, druhý na Thorna chrlil otázky. Thorn zamířil k budově velvyslanectví, ale ti dva mu zastoupili cestu. Pokusil se je obejít a na jejich otázky odpovídal pouze tím, že záporně kroutil hlavou.

„Už jste četl dnešního *Reportéra*, pane Thorne?“

„Ne.“

„Je tam článek o vaší vychovatelce, o té, co skočila...“

„Neviděl jsem to.“

„Tvrdí se tam, že nechala dopis na rozloučenou, než sebevraždu spáchala.“

„Nesmysl.“

„Mohl byste se podívat sem, prosím?“ S kamerou kolem pobíhal Jennings a cvakal spouští.

„Dovolíte?“ řekl Thorn, když mu Jennings zastoupil cestu.

„Je pravda, že brala drogy?“ zeptal se ten druhý.

„Ovšemže ne.“

„Koronerova zpráva konstatuje, že měla v krvi nějakou drogu...“

„Byl to protialergický lék,“ procedil Thorn přes sevřené rty. Trpěla alergií.“

„Zpráva dokládá, že se předávkovala.“

„Můžete na okamžik takhle zůstat?“ požádal Jennings. ‘

„Můžete se mi klidit z cesty?“ zavrčel Thorn.

„Jenom děláme svoji práci, pane.“

Thorn se jim pokusil vyhnout do strany, ale rozběhli se za ním a opět mu zastoupili cestu.

„Tak brala drogy, pane Thorne?“

„Už jsem vám přece říkal...“

„V článku se tvrdí...“

„Kašlu na to, co se tvrdí v článku!“

„Báječně!“ ozval se Jennings. „Zůstaňte na okamžik tak, jak jste!“

Fotoaparát se objevil Thornovi přímo před obličejem. Odstrčil jej tak prudce, že Jenningsovi vyrazil přístroj z rukou. Tvrdě křachl na beton a všichni na okamžik mlčky strnuli překvapení Thornovou hrubostí.

„Copak vy od novin nemáte ani trochu ohledů?“

Jennings k němu z pokleku vzhlédl.

„Promiňte,“ řekl Thorn třesoucím se hlasem. „Pošlete mi Za tu škodu účet.“

Jennings sebral zničený foťák a pomalu vstal. Pohlédl Thornovi do očí a pokrčil rameny.

„To je v pořádku, pane velvyslance,“ řekl. „Řekneme...“

Thorn stůsněně pokývl, obrátil se na patách a vběhl do budovy.

Příslušník námořní pěchoty dorazil nahoru z ulice příliš pozdě.

„Rozbil mi foťák,“ řekl Jennings strážci. „Velvyslanec mi zničil foťák.“

Chvilku postáli v rozpacích a pak se rozešli, každý svou cestou.. •

V Thornově kanceláři panoval hotový blázinec. Cesta do Iránu byla ohrožená, protože se velvyslanec začal vzpouzet. Bez jakéhokoli dalšího vysvětlování prostě prohlásil, že není schopen odcestovat. Přípravy cesty zaměstnávaly jeho podřízené téměř po dva týdny. Jeho dva pomocníci lomili rukama a cítili se podvedení, neboť všechna jejich práce měla přijít nazmar.

„Nemůžete ji zrušit,“ naléhal jeden z nich. „Po tom všem jim přece nemůžeme zatelefonovat a jen tak oznámit...“

„Cesta není zrušená,“ opáčil Thorn, „je odložená.“

„Vezmou to jako urážku.“

„Tak at’.“

„Ale proč?“
„Nemám chuť odcestovat v těchto dnech,“ odpověděl Thorn.
,>Není na to vhodná doba.“
„Uvědomujete si, co je všechno v sázce?“ zeptal se druhý pomocník.
„Diplomacie,“ odpověděl Thorn...
„Víc než tohle.“
„Mají ropu a tedy i moc,“ řekl Thorn. „A to ničím nezměníme.“
„A to je přesně ono, proč...“
„Pošlu za sebe někoho jiného.“
„Prezident očekává, že tam pojedete vy.“
„Promluví s ním. Vysvětlím mu to.“
„Proboha, Roberte! Na té věci jsme dřeli celé týdny!“
„Tak budete prostě dřít znovu!“ zařval Thorn.
Po náhlém výbuchu se rozhostilo ticho. Zazvonil bzučák vnitřního hovorového zařízení a Thorn se po něm natáhl.
„Ano?“
„Je tu jakýsi páter Tassone a chce vás navštívit,“ ozvala se sekretářka.
„Kdo?“
„A *“
„Páter Tassone z Říma. Říká, že přišel s naléhavou osobní záležitostí.“
„V životě jsem o něm neslyšel,“ odpověděl Thorn.
„Říká, že mu stačí jedna jediná minuta,“ pokračoval hlas.
„Lýka se to prý nemocnice.“
„Asi chce příspěvek,“ zamumlal jeden z Thornových pomocníků. ;
„Nebo vás pozvat na slavnostní otevření,“ přidal se druhý.
„Tak dobře,“ povzdechl Thorn. „Pošlete ho sem.“
„Netušil jsem, že jste taková měkkota,“ poznamenal jeden z pomocníků.
„S veřejností se musí vycházet,“ zamumlal Thorn.
„Nerozhodujte zatím Irán definitivně. Máte dnes špatný den. Nechtě to uležet.“
„Irán je rozhodnutý,“ řekl Thorn znaveně. „Buď tam odjede někdo jiný, anebo ho odložíme.“
„Odložíme na kdy?“
„Na později,“ odpověděl Thorn. „Až se mi bude zdát doba

příhodnější.“

Dveře Thornovy pracovny se prudce otevřely a ve vysokém klenutém vchodu stál jakýsi droboučký mužík. Byl to kněz, roucho měl zmuchlané a tvářil se napjatě, prýštil z něj dojem naléhavosti, který vycítili všichni v místnosti. Oči měl zapadlé a odráželo se v nich zoufalství, upíraly se na Thorna přes celou pracovnu. Pomocníci si vyměnili znepokojený pohled, nejistí, zda mají odejít či zůstat. I Thorna mužův upřený pohled znepokojil, takže nehybně vyčkával.

„Bylo by to... v pořádku...“ zeptal se kněz se silným italským přízvukem, „promluvit si mezi čtyřma očima?“

„O nemocnici?“ otázal se Thorn.

„Si.“

Thorn po chvilce přikývl a jeho pomocníci váhavě opustili místnost. Když odešli, kněz za nimi zavřel dveře. Pak se otočil a ve tváři měl bolestný výraz.

„Ano?“ vyzval ho Thorn chápavě.

„Nemáme mnoho času.“,

„Cože?“ „-.“

„Musíte poslouchat, co vám povím.“

Kněz se nehnul od dveří, opíral se o ně zády.

„A to bude co?“ zeptal se Thorn.

„Musíte přijmout Krista jako svého Spasitele. Musíte jej přijmout, a hned teď.“

Na okamžik bylo ticho, Thorn v rozpacích, co odpovědět.

„Prosím vás, signore...“

„Promiňte,“ přerušil ho Thorn. „Rozuměl jsem vám dobře, že za mnou jdete v naléhavé osobní záležitosti?“

„Musíte přijmout svátost oltářní,“ zasyčel kněz. „Napít se Kristovy krve a pojíst jeho těla, neboť jen tehdy, když bude obsažen ve vás, můžete zvítězit nad potomkem Ďáblovým.“

Atmosféra v místnosti byla nabitá napětím. Thorn natáhl ruku k interkomu.

„Už jednou zabil,“ zašeptal kněz, „a chystá se vraždit znovu. Bude zabíjet tak dlouho, dokud všechno, co je vaše, nebude patřit Jemu.“

„Kdybyste laskavě opustil...“

Kněz se začal přibližovat a hlas mu sílil.

„Jedině Ježíš Kristus má dost sil se s ním utkat,“ naléhal.

„Přijměte Krista. Napijte se jeho krve.“

Thornova ruka konečně našla knoflík interkomu a stiskla.

„Zamkl jsem dveře, pane Thorne,“ řekl kněz.

Thorn ztuhl, zděšený tónem jeho hlasu.

„Přejete si?“ zeptala se sekretářka v interkomu.

„Pošlete sem stráž,“ odvětil Thorn.

„Co se děje, pane?“ zeptal se hlas sekretářky.

„Prosím vás, signore,“ úpěnlivě prosil kněz, „poslouchejte, co vám říkám.“

„Pane?“ opakovala sekretářka.

„Byl jsem v té nemocnici, pane Thorne,“ řekl kněz, „tu noc, kdy se narodil váš syn.“

To už Thorn zasáhlo. Přikovalo ho to na místo.

„Byl jsem... porodník,“ pronesl kněz vytrácejícím se hlasem. „Byl jsem... svědkem... jeho *narození*.“

Znovu se ozval hlas sekretářky. Tentokrát z něj prosakovala starost. „Pane Thorne?“ řekla. „Promiňte, neslyšela jsem vás.“

„To nic,“ odpověděl velvyslanec. „Jen... zůstaňte pohotově.“

Pustil knoflík a s obavami pohlédl na kněze.

„Prosím vás...“ řekl Tassone zdržující slzy.

„Co chcete?“

„Zachránit vás, pane Thorne. Aby mi Kristus odpustil.“

„Co víte o mém synovi?“

„Všechno.“

„Co tedy víte?“ dožadoval se Thorn.

Kněz se nyní celý chvěl, hlas mu přetékal dojetím.

„Viděl jsem jeho matku,“ odvětil.

„Viděl jste mou ženu?“

„Viděl jsem jeho matku!“

„Mluvíte o mé manželce?“

„O jeho matce, pane Thorne!“

Thornovi ztvrdla tvář, ostře si muže změřil.

„To je vydírání?“ tiše se zeptal.

„Ne, pane.“

„Potom - co ode mne chcete?“

„Chci vám to povědět, pane.“

„Povědět mi co?“

„Jeho matka, pane...“

„Pokračujte, co je s ní?“

„Jeho matka, pane... byl šakal!“ Knězi unikl z hrdla vzlyk.
„Porodil ho *šakali* Viděl jsem to na vlastní oči!“

Dveře náhle zapraštěly a rozlétly se, dovnitř vrazil příslušník námořní pěchoty, Thornovi pomocníci a za nimi sekretářka. Thorn byl úplně popelavý, neschopen pohybu, knězovu tvář zalévaly slzy.

„Nestalo se vám nic, pane?“ zeptal se námořník.

„Měl jste takový divný hlas,“ přidala se sekretářka. „A dveře byly zamčené.“

„Chci, abyste tohoto muže odsud vyprovodil,“ řekl Thorn.
„A jestli se někdy vrátí... chci, abyste ho zatkli.“

Nikdo se ani nehnul, námořník váhal vztáhnout ruku na kněze. Tassone se zvolna obrátil a zamířil ke dveřím. Tam se zastavil a pohlédl nazpět na Thorna.

„Přijměte Krista,“ zašeptal smutně. „Každý den pijte jeho krev.“

Pak odešel s námořníkem v patách, ostatní zůstali stát zmateně a mlčky.

„Co chtěl?“ zeptal se jeden z pomocníků.

„Já nevím,“ vydechl Thorn a hleděl za odcházejícím. „Je to blázen.“

Na ulici před velvyslanectvím se Haber Jennings opíral o auto a připravoval si náhradní aparát, zničený odložil. Koutkem oka zachytil námořníka eskortujícího kněze dolů po schodech před hlavním vchodem. Dvakrát je vyfotil. Příslušník námořní pěchoty Jenningse zpozoroval, s nechutí si ho změřil a přistoupil k němu.

„Copak jste si dnes nenadrobil s touhle věcí už dost trablů?“ zeptal se ho s gestem proti Jennigsově fotoaparátu.

„Trablů?“ zasmál se Jennings. „Těch já nemám *nikdy* dost.“

A dvakrát stiskl spoušť námořníkovi přímo do obličeje. Mariňák odstoupil a vrhal po něm zlé pohledy. Jennings pak vyměnil objektiv, našel v hledáčku droboučkého kněze a ještě jednou jej vyfotografoval, dříve než se ztratil v dálce.

Pozdě v noci Jennings seděl v temné komoře a prohlížel si sérii snímků, zvědavě a zmateně. Aby se ujistil, že jeho náhradní kamera fotografuje bezchybně, vystřílel celý kinofilm, šestatřicet obrázků, přičemž použil nejrozmanitější

doby expozic a rychlosti. Na třech snímcích se zase ukázal jakýsi defekt. Bylo to úplně stejné poškození, jaké už měl před několika měsíci na--fotkách vychovatelky, které udělal tehdy na Thornově zámku. Dnes se ukázaly na snímcích kněze. Opět to vypadalo, že je to jakási vada v emulsi, jenže tentokrát jako by v tom bylo ještě něco víc. Kazy se objevily na dvou snímcích, pak na dvou nebyly, aby se vrátily na dalším v úplně stejné podobě jako předtím. A co bylo ještě pozoruhodnější, zdály se být nějak spojené s postavou. Byla to podivná rozmazaná šmouha, jako by se tam něco skutečně pohybovalo, visící knězi nad hlavou.

Jennings vylovil těch pět fotografií z ustalovací lázně a pod světlem je podrobně prozkoumal. Dva snímky zabíraly kněze s mariňákem, pak následovaly dva portréty vojáka samotného a ještě osamělý kněz mířící do dálky. Nejenže se šmouha na dvou fotkách mariňáka ztratila, ale dokonce se na posledním snímku objevila znovu, menší, přesně v relaci k velikosti postavy kněze.

Stejně jako předtím defekt vypadal jako podivná aureola, avšak na rozdíl od šmouhy, která zkazila snímek chůvy, tahle měla podlouhlý tvar a visela postavě přímo nad hlavou. Zákal, jenž obklopoval hlavu *vychovatelky*, vypadal jakoby netečně, budil mírumilovný dojem, zatímco ten nad knězovou hlavou byl dynamický, zdál se v pohybu. Připomínal přízračné kopí chystající se přibít kněze k zemi.

Jennings se natáhl pro opiovou cigaretu a opřel se v židli, aby se nad tím zamyslel. Kdysi se někde dočetl, že filmová emulze je stejně citlivá na vysoké teploty jako na světlo. Byl to článek v odborném fotografickém časopise a pojednával o přízračných útvarech, které se objevovaly na filmech vyfotografovaných v proslavených anglických strašidelných domech. Autor statě, fotografický odborník, uvažoval o vztahu chloridu a bromidu stříbrného ke změnám teploty a poznamenal, že při laboratorních experimentech zjistili, že intenzivní teplo působí na filmovou emulsi stejně jako světlo. Teplo je stejně jako světlo energie, a jestli jsou přízraky, jak kdosi spekuloval, reziduální formou lidské energie, pak by se jejich tvar mohlo podařit za vhodných okolností zachytit na film. Avšak energie, o níž pojednával článek, neměla žádný

vztah k lidskému tělu. Co znamenala energie, jež lpěla zvnějšku k lidské postavě? Sestoupila k němu náhodou, anebo to mělo nějaký význam? Souvisela s vnějšími vlivy, nebo se snad zrodila z úzkosti hlodající vevnitř?

Úzkost je známá tím, že vytváří energii. Na ní je přece založen princip polygrafu užívaného k provádění testů na detektoru lži. *Tahle* energie je však elektrická svým původem. Teplo je rovněž elektřina. Třeba teplo vyvolané maximální úzkostí prýští přímo z lidského těla a dá se tudíž vyfotografovat, jak obklopuje lidi ve stavu vrcholného stressu.

Úvahy Jenningse vzrušovaly, prohrabal se svými záznamy o filmových emulcích a objevil objednávací značku filmu nejcitlivějšího na světlo ze všech druhů, jaké kdy byly vyrobeny. Nový výrobek Tri-X-600 byl tak citlivý, že na něj mohl člověk vyfotografovat rychlý pohyb při světle svíčky. Pravděpodobně to byl i film nejcitlivější na teplo.

Následujícího jitra si Jennings koupil čtyřicet krabiček Tri-X-600 a soupravu příslušných filtrů, aby mohl s filmem experimentovat venku. Filtry odstíní světlo, ale pravděpodobně nikoli teplo, takže bude mít větší šance objevit to, po čem pátrá. Potřeboval nalézt někoho ve stavu maximálního stressu, a proto zašel do nemocnice, kde vyfotografoval několik pacientů v oddělení beznadějných případů, kteří o sobě věděli, že umírají. Výsledek však znamenal zklamání, neboť ačkoli udělal deset filmů, ani na jediném snímku nenašel žádnou šmouhu. Bylo jasné, že ať už skvrny znamenaly cokoli, neměly nic společného s vědomím smrti.

Jenningse to otrávil, ale neodradilo, neboť instinktivně tušil, že je čemusi na stopě. Vrátil se do své temné komory

a zkopíroval snímky kněze a vychovatelky. Vyhrál si přitom jak s různými druhy papíru, tak se zvětšením, a vyrobil tak velké kopie, že bylo zřetelně patrné každé zrno. Zvětšeniny jasně potvrzovaly, že tam skutečně cosi bylo. Prosté oko to nespátřilo, avšak bromid se obelstít nedal. Skutečně, ve vzduchu se pohybovaly jakési neviditelné obrazy.

Tahle záležitost mu zabírala čas a myšlenky po celý týden. Pak se znovu vynořil, aby se pustil Thornovi v patách.

Velvyslanec se angažoval v sérii diskusních klubů a Jenningsovi nedalo žádnou námahu, aby se k němu přiblížil.

Thorn vystupoval na provinčních univerzitách, na obchodních banketech, dokonce v jedné či dvou továrnách a všude se dával na odiv. Byl výmluvný, hovořil s velkým zápalem a vůbec se zdálo, že si dokáže získat posluchače, kamkoli přijde. Tohle byla jeho silná stránka, nejcennější, jakou může člověk usilující o politickou kariéru mít. Dokázal posluchače vyburcovat a získat jejich důvěru, zejména příslušníků dělnické třídy, obětí sociální nespravedlnosti, neboť velvyslanec se tvářil, že ho jejich osud skutečně *zajímá*.

„Jsme rozděleni do tolika různých skupin a skupinek,“ slýchali ho hřímat. „Na staré a mladé, na bohaté a chudé... jenže to nejdůležitější dělení je na ty, kteří mají šanci, a na ty, kdo ji *nemají!* Demokracie znamená rovnost v příležitosti. A bez stejné příležitosti je slovo demokracie lež!“

Na diskusních klubech se nevyhýbal kontaktu s lidmi a především si všímal invalidů, které si v davu často vybíral. Působil dojmem favorita, a co bylo ještě důležitější než jeho ostatní vrozené schopnosti, dokázal, že mu lidé *důvěřovali*.

Ovšem popravdě řečeno, ten zápal, který na lidi tolik působil, pramenil z naprostého zoufalství. Thorn prchal a využíval svých služebních povinností k tomu, aby zapomněl na osobní trápení, neboť kamkoli se obrátil, tam jej následovalo stále se prohlubující neblahé tušení. Dvakrát zahlédl v davu, který se shromáždil, když mluvil, kněžský hábit a začal se dohadovat, že jej ten drobný kněz sleduje. Báł se s tím komukoli svěřit, protože měl zároveň strach, že všechno je výplodem jeho vlastní obrazotvornosti. Avšak začal se na něj zaměřovat, a když hovořil, zkoumal dav pohledem a obával se, že tam drobného kněze zahlédne.

Odmítal se zabývat Tassonovými slovy, ten člověk byl zjevně šílený. Byl to náboženský fanatik a předmětem jeho posedlosti se stala veřejně známá postava. Skutečnost, že se blud týkal také Thornova dítěte, nemohla být nic víc než

pouhá shoda náhod. A přece jej ta slova neustále pronásledovala. Ačkoli se zdála naprosto nesmyslná, v Thornově mysli zaznívala stále znovu. Bojoval s nimi a odmítal jim přikládat jakoukoli váhu. Thornova napadlo, že je ten člověk potenciální vrah, neboť jak v případě Lee Harveye Oswalda, tak i Arthura Bremmera se vrazi nejprve pokusili

navázat osobní kontakt, přesně takový, o jaký se snažil drobný kněz. Jenže i tyhle spekulace zavrhl. Nemohl by dál chodit mezi lidi, jak to povinnosti vyžadovaly, kdyby se zaobíral přízrakem smrti, která na něj v davu čeká. A přece ho drobný kněz pronásledoval, ať v hodinách, kdy bděl, či ve spánku. Thorn si začal uvědomovat, že je tím mužem posedlý stejně, jako byl kněz jím. Tassone byl dravec - a Thorn kořist. Připadal si tak, jak se musí cítit polní myška, které se neustále zdá, že tam kdesi vysoko nad ní krouží jestřáb.

Navenek byl na Perefordu klid. Avšak v hlubokém skrytu plály ohně úzkosti naplno. Thorn a Kathy se vídali málo, jeho diskusní kluby a jiné povinnosti jej zdržovaly mimo. Když byli spolu, udržovali hovor v takové poloze, aby nesklouzl pod hladinu a vyhýbali se všemu, co by mohlo vyvolat obtíže. Kathy trávila s Damienem více času, jak slíbila, jenže to jen zdůrazňovalo jejich odstup. Dítě se s ní celé hodiny nudilo, mlčky je přetrpělo, namísto aby mělo radost z její přítomnosti, dokud se nevrátila paní Baylocková.

Ve společnosti své vychovatelky se Damien dokázal smát a hrát si, avšak s Kathy byl celý zaražený. Zklamaná snažila se den co den najít nějaký způsob, jak jej vylákat z jeho ulity. Koupila mu obrázkovou knížku a krabice pastelek, stavebnice a autička, ale všechno pokaždé přijal jen s velice malou odezvou. Až jednoho odpoledne projevil zájem o knížku vystřihovánek se zvířátky, a tehdy se Kathy rozhodla, že ho zaveze do zoo.

Když nakládala do svého stejšnu věci na celodenní výlet, napadlo ji, jak velice se liší jejich životy od životů normálních lidí. Jejím dítěti bylo už čtyři a půl roku a nikdy se ještě nepodívalo do zoo. Coby rodině velvyslance jim všechno strkali pod nos, málokdy si něco museli obstarávat mimo dům. Možná právě tohle způsobilo, že se Damien neuměl z ničeho radovat, postrádal obyčejná dětská dobrodružství. Dnes mu však v očích plápolaly živé plaménky, a když se vedle ní usadil v autě, vycítila, že se jí konečně něco podařilo. Dokonce se dali do řeči. Nemluvil zase tak moc, ale více než obvykle, zápolil se slovem nosorožec a chichotal se, když je

konečně zvládl. Jak málo stačilo Kathy ke štěstí, její děťátko se zachichotalo a dušička se jí rázem vznášela v oblacích. Když se blížili k městu, mluvila už jen ona a Damien

pozorně naslouchal. Líčila mu lvy, že to jsou jenom velké kočky, gorily velké opičky, veverky jsou vlastně myšky a koně příbuzní oslíků. Povídání ho bavilo, všechno do sebe vstřebával a Kathy z toho složila říkánku, kterou při jízdě opakovala:

Lvi jsou jako kočky, ‘ a gorily opičky,
veverky šikovné myšky, ‘ koníčky skáčou do výšky.

Recitovala to rychle a Damien se smál, a když drmolila ještě rychleji, chlapec se smíchy úplně svíjel. Chechtal se celou cestu až do zoo.

Slunečnou neděli v zimě se každý v Londýně snaží strávit venku. Lidé jsou pak všude, posedávají či ulehají na každý vhodný kousek trávníku, lačně nasávají čerstvý vzduch a vstřebávají slunce. Tentokrát nastal nezvykle krásný den a zoologická zahrada byla narvaná tak, že praskala ve švech. Zdálo se, že zvířata také vychutnávají slunce, celou cestu od pokladny slyšeli jejich vrčení, řev, vytí a houkání. Kathy si za dvě libry půjčila vozíček, takže mohla Damiena tlačit před sebou a ušetřit mu námahu.

Nejprve se zastavili u labutí a pozorovali nádherné ptáky, jak se shlukují kolem skupinky dětí, které je krmily chlebem. Protlačili se do první řady, aby měl Damien výhled, jenže ve stejném okamžiku labutě náhle ztratily o potravu zájem, majestátně se k nim obrátily ocasy a pomalu odtlapkaly pryč. Uprostřed rybníčka se zastavily a ohlédly se zpět pohrdavě jako praví monarchové. Děti na ně nepřestávaly pokřikovat a chléb jim házely, ale labutě se vrátit nemínily. Teprve když s Damienem odešli, Kathy si všimla, že hlad přece jen zvítězil.

Pomalu nastal čas k obědu a davy ještě zhoustly. Kathy se rozhlížela po jakékoli kleci či výběhu, který by nebyl lidmi obsypaný. Vpravo byla cedule s nápisem „Prerijní pes“. Zamířila k ní a cestou Damienovi vyprávěla všechno, co o prerijních psech věděla. Žijí v doupatech v poušti, říkala, a dají se snadno ochočit. Lidé v Americe je často chytají a chovají jako domácí zvířata. Když se k výběhu přiblížili, Kathy zjistila, že je také obklopený lidmi, kteří se všichni

dívají dolů do prohlubně. Protlačila se k ohradě a zahlédla, že zvířata v jediném okamžiku překotně zmizela v doupatech. Okolní dav zamručel a začal se rozcházet. Damien natahoval

krk, aby něco viděl. Jenže dole byl jen zaprášený násep rozrytý děrami a Damien ohromeně pohlédl na matku.

„Asi mají taky právě čas na oběd,“ pokrčila rameny.

Poodjeli, zastavili se pro párky v rohlíku a jedli je usazení do trávy.

„Půjďme se podívat na opičky,“ řekla Kathy. „Chceš vidět opičky?“

Cesta do pavilónu opic byla zřetelně vyznačená a přivedla je nejprve k řadě šesti klecí. Damienovi se rozzářily oči vzrušením, jakmile se objevilo první zvíře. Byl to medvěd, mechanicky přecházel ve své omezené prostora sem a tam a nevnímal lidi, kteří ho očumovali na opačné straně mříží. Ale když se přiblížila Kathy s Damienem, zdálo se, že je zaznamenal. Medvěd se zastavil a vzhlédl. Když pozvolna přešel kolem, kožešina na zádech se mu naježila.

Sousední klec obývala veliká kočka a také ta se přestala pohybovat. Její zlatavé oči na nich ulpěly a sledovaly je, jak míjeli klec. Vedle byl obrovitý pavián, který na ně vycenil tesáky, zcela jasně je odlišoval od stovek jiných návštěvníků. Kathy si začínala uvědomovat, že mají na zvířata jakýsi vliv, a sledovala je pozorně, jak míjeli klec za klecí. Byl to Damien, na koho reagovala. A zdálo se, že to vycítil i chlapec.

„Vypadá to, že zvířátka tě považují za něco velice rozkošného,“ smála se Kathy. „Ale já si to myslím taky.“

Nasměrovala ho od klecí a pustila se uličkou. Z haly před sebou zaslechli lomozy a skřeky. Kathy pochopila, že už mají k opicím blízko. Byl to nejobleženější úsek ze všech vnitřních oddělení a museli se zařadit do fronty. Kathy odstavila vozíček a vzala Damiena do náručí.

Vzduch vevnitř byl horký a páchl, hluk dětského pokřiku se odrážel od stěn a uzavřená prostora jako by jej zesilovala. Ze svého místa u dveří nemohli nic vidět, ale Kathy vycítila z reakce návštěvníků, že nejzábavnější jsou opice v jedné vzdálené kleci. S Damienem v náručí se vmáčkla do davu a protlačila se tak daleko, odkud viděli, co se děje. Klec byla plná opic chápanů, které přímo řádily, houpaly se na pneumatikách a skákaly všemi směry. Dav byl jejich akrobatickým cvičením nadšený. Vzrušilo i Damiena, rozesmál se a Kathy se s ním tvrdě prodrala vpřed, rozhodnuta dostat se

do první řady. Opice nevěnovaly svým divákům

sebemenší pozornost, avšak jakmile se protlačila dopředu Kathy s Damienem, zdálo se, že se nálada v kleci proměnila. Hravost se vytratila, zvířata se jedno po druhém obracela a malými očky nervózně pátrala v davu. Diváci rovněž zmlkli, zvědaví, proč si zvířata přestala hrát, avšak s úsměvy na tvářích očekávali, že opice zase něco spustí. Spustily, jenže způsobem, který nikdo neočekával. Z klece se znenadání ozvalo zaskučení, výkřik strachu či varování. A nářek sílil, přidala se k němu svými hlasy všechna zvířata. Vzápětí klec doslova vybuchla, opice se rozprchly a zoufale se vrhly proti stěnám klece, jako by se snažily uniknout ven. Pak se shlukly u zadní stěny a pokoušely se prolézt zadrátovaným okénkem. Propadly panice, jako by se tu najednou objevila šelma. V šílenství se obrátily proti sobě, začaly se drápat, a jak se snažily pomoci tlap a zubů prodrat ven, na podlaze klece se objevila krev.

Dav mlčky strnul, užaslý a zděšený, ale Damien se rozesmál, ukazoval na hrůznou scénu a vřískal potěšením. Panika uvnitř klece narůstala, jedna velká opice procpala hlavu střechou z drátěného pletiva, ale zachytila se za krk. Tělo sebou škubalo, dokud nezůstalo zplihle viset. Návštěvníci děsem křičeli, někteří zamířili ke dveřím, avšak jejich hlasy přehlušovalo kvílení zvířat. Měla nyní divoce vyvalené oči, od tlam jim tekly sliny a v děsu narážela do stěn. Jedno z nich mlátilo hlavou do tvrdého betonu, celou tvář mu zalila krev. Pak zavrávoralo a zhroutilo se. Tělo se začalo zmítat v křečích, zatímco ostatní opice poskakovaly kolem a vřeštěly hrůzou.

V davu propukl zmatek a tlačence, lidé také propadli panice a bezohledně se tlačili k východu. Kathy přitom strkali a vráželi do ní, jenže ona úplně přimrzla k zemi. Její dítě se smálo. Ukazovalo na klec a hýkalo smích, jako by se vražednou paniku snažilo ještě více rozdmýchat. Byl to *Damien*, koho se opice tak zděsily. Právě on všechno způsobil. A jak se katastrofa šířila, Kathy začala ječet.

Kapitola šestá

Kathy se vrátila domů pozdě večer. Damien usnul už v autě. Když opustili zoo, vyjeli nazdařbůh a dítě tiše sedělo, zmatené a zarmoucené se snažilo přijít na to, kde se dopustilo chyby. Pokusilo se ještě jednou opakovat říkanku s gorilami a opičkami, avšak Kathy oněměla a pohled zarputile upírala vpřed. Když se setmělo, Damien si postěžoval, že má hlad, jenže matka mu neodpověděla. Zalezl na zadní sedadlo, našel si tam pokrývku a usnul.

Kathy jela rychle a bezcílně, pokoušela se uniknout děsu, jenž ji zachvátil. Neměla strach o Damiena nebo o paní Baylockovou. Obávala se, že propadne šílenství.

Na Perefordu čekal Robert, předpokládal, že se oba vrátí v dobré náladě, a požádal paní Baylockovou, aby večeři pozdržela až po jejich příjezdu.

Nyní seděli u malého stolku a Thorn sledoval Kathy, jak jí mlčky a celá napjatá.

„Jsi v pořádku, Kathy?“

„Ano.“

„Že mlčíš.“

„Asi jen z únavy.“

„Byli jste tam celý den?“

„Ano.“

Chovala se stroze, jako by unikala před dotěraostí.

„Pobavili jste se?“

„Ano.“

„Vypadáš nějak rozrušená.“

„Vypadám?“

„Co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“

„Nevím. Zdáš se úplně vyvedená z míry.“

„Jsem jenom unavená. Potřebuju se vyspat.“

Pokusila se o úsměv, ale vyzněl značně nepřesvědčivě. Když si ji Thorn prohlížel, přepadly ho obavy.

„Damien je v pořádku?“ zeptal se.
 „Ano.“
 „VB to jistě?“
 „Ano.“
 strašilo. Kdežto já jsem bezpečný. Nemůžu vám toho slíbit mnoho, ale tohle ano.“
 „Mám jí říct, ať vás zavolá?“
 „Jen jí dejte moje číslo. *Nenudě* ji volat.“
 „Nepřišel jsem proto, že ona nechce. Požádala mě...“
 „Dobře.“
 Thorn povstal naplněn tísnivým pocitem. Mladý lékař se na něj příjemně usmál.
 „Zavoláte mi, až si s ní promluvíte?“ zeptal se Thorn.
 „Pochybuj,“ prostě odvětil Greer.
 „Mám na mysli... když mi budete mít co říct.“
 „Jestli budu mít co říct, řeknu to *jí*.“
 „Myslím... kdybyste o ni měl *strach*.“ „Je sebevražedný typ?“
 „... Ne.“
 „Pak o ni žádný strach mít nebudu. Jsem si jistý, že to není tak vážné, jak si myslíte.“
 Znělo to útěšně a Thorn zamířil ke dveřím.
 „Pane Thorne?“
 „Ano?“
 „Proč jste sem dnes přišel?“
 „Abych si s vámi promluvil.“ „Z jakého důvodu?“
 Thorn pokrčil rameny. „Hádám, abych si vás prohlédl.“
 „Neměl jste něco velmi konkrétního, co jste mi chtěl sdělit?“
 Thorn zrozpačitěl. Po chvilce rozmyšlení potřásl hlavou.
 „Naznačujete, že jsem možná sám chtěl navštívit psychiatra?“
 „A chcete?“
 „Vypadám snad, jako bych nějakého potřeboval?“
 „A já?“ zeptal se psychiatr. Ne „
 „I^C.
 „No, jednoho mám,“ zasmál se Greer. „Při svém způsobu práce bych si pěkně zavařil, kdybych neměl.“
 „Byl to znepokojivý rozhovor, a když se Thorn vrátil do své

kanceláře, po celý den se mu honil hlavou. V Greerově přítomnosti pociťoval silné nutkání, aby se rozhovořil a řekl mu věci, které ještě nikomu neprozradil. Jenže čemu by to posloužilo? Klam se pro něj stal čímisi, s čím musel prožít celý život, životní skutečností. A přece toužil, aby se mohl někomu svěřit.

Den ubíhal pomalu, Thorn se pokoušel připravit důležitý

Thorn se na ni zahleděl. Odvrátila oči.

„Kdyby se něco stalo... řekla bys mi to, že? Myslím... s Damienem.“

„S Damienem? Co by se mohlo Damienovi stát, Roberte? Co by se mohlo stát našemu synáčkovi? Patříme přece mezi vyvolené, že?“

Zachytila jeho pohled a zdálo se, že se usmívá, avšak na jejím výrazu nebylo patrné žádné potěšení.

„Chci říct, že dům Thornů může navštěvovat jen štěstěna,“ dodala. „Černé mraky nad něj neproniknou.“

„Takže se přece jen něco *stalo*, že?“ otázal se tiše Thorn.

Kathy složila hlavu do dlaní a zůstala nehnutě sedět s očima upřenýma do talíře.

„Kathy...“ oslovil ji jemně Thorn. „Co to *bylo*?“

„Myslím...“ odvětila a snažila se udržet si nadvládu nad vlastním hlasem, „... že chci k doktorovi.“ Zvedla oči naplněné bolestí. „Vstupují do mě běsi,“ řekla. „Trápí mě obavy, které normální člověk nemá.“

„Kathy...“ zašeptal Thorn. „Čeho se bojíš?“

„Kdybych ti to řekla, dal bys mě pod zámek.“

• „Ne,“ ujišťoval ji. „Ne... Miluju tě.“

„Pak mi pomoz,“ žadonila. „Najdi mi lékaře.“

Z oka jí vytryskla slza a Thorn ji uchopil za ruce.

„Samozřejmě,“ řekl. „Samozřejmě.“

Rozplakala se. Události onoho dne zamkla v sobě, navždycky..

Psychiatrii nejsou v Anglii tolik rozšíření jako v Americe, takže Thornovi dalo práci, než našel jednoho, který vypadal, že by se mu dalo věřit. Byl to Američan, mladší než by Thornovi bylo milé, avšak měl dobrá doporučení a značné zkušenosti. Jmenoval se Charles Greer. Vystudoval v Princetonu, dělal ordináře v Bellevue, nějaký čas žil v George-

townu, kde k němu chodilo několik senátorských paniček.

„Obecně je problém mezi ženami politiků alkoholismus,“ řekl Greer, když před ním Thorn seděl v jeho pracovně. „Domnívám se, že vzniká z pocitu osamělosti. Z pocitu, že jsou zanedbávané. Z obavy, že nemají vlastní identitu.“

„Jistě chápete, že si musíte získat důvěru,“ řekl Thorn.

• „Důvěra je to hlavní, co musím prodat,“ usmál se psychiatr. „Lidé mi důvěřují a upřímně řečeno, důvěra je taky všechno, co jim musím nabídnout. Nepřebírají své problémy s jinými lidmi právě z toho důvodu, protože si myslí, že by je to pak

proslov. Měl jej přednést následujícího večera skupině prominentních obchodníků a dostal podezření, že tam budou i lidé zastupující arabské olejářské zájmy. Toužil, aby pronesl specifickou řeč, obhajobu pacifismu. Přetrvávající konflikt s Izraelem způsobil neustále narůstající rozkol mezi Spojenými státy a arabským blokem a Thorn věděl, že arabsko-izraelské nepřítelství je historického rázu a že jeho hluboké kořeny popisuje už Písmo svaté. Proto si bibli otevřel, ne jednu, ale hned tři, a snažil se rozšířit si své znalosti pradávnej moudrosti. Po pravdě řečeno směřoval k praktičtějším cílům, protože na světě neexistovali posluchači, které by biblické citáty nezaujaly.

Zamkl se na celé odpoledne a poručil si oběd do pracovny. Pak ovšem, protože nedokázal nalézt pasáže, které by byly vhodné a průkazné, vyslal poslíčka, aby mu přinesl sbírku citátů a výkladové texty. Nyní už se mu pracovalo snáze, neboť si mohl pohotově nalistovat příslušné výňatky a zároveň ve většině případů našel i teologickou interpretaci jejich významu.

Bylo to od dětství poprvé, co Thorn stránky bible rozevřel, a připadla mu fascinující zejména ve spojitosti s neutuchajícími boji na Středním Východě. Zjistil, že to byl Abrahám, komu ve slavnostní úmluvě Bůh slíbil, že jeho lidu má připadnout Zaslíbená země.

„Aučiním,aby ses rozplodil národnostmi, a rozšířím té v národy; i králové z tebe vyjdou. Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene

tvého po tobě. Nadto dám tobě zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou, k vladařství věčnému; a budu jejich Bohem.“ Země, kterou Bůh Židům daroval, byla jasně ohraničena v Mojžíšových knihách a v knize Jozue jako území sahající od Egyptské řeky po Libanon a Eufrat. Thorn se podíval do atlasu a viděl, že nynější stát Izrael zabírá jen tenký proužek mezi Jordánem a Středozemním mořem. Jenom malý kousek z toho, co Bůh zřejmě slíbil. Mohlo snad tohle diktovat Izraeli neustálé sklony ic expanzi? Thornův zájem se ještě prohloubil, pokračoval v pátrání. Jestliže Bůh takový slib učinil, proč jej pak nesplnil?

„Protože nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid

zvláštní mimo všechny lidi, ačkoliv má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý.“

Možná tady seskrývalo vodítko. Židé neposlouchali Hospodinův hlas a neostříhali jeho smlouvy. Také se soudí, že Židé zabili Krista. Konflikt potvrzuje třeba Deuteronomium, Mojžíšova pátá kniha, neboť Židům oznamuje: „A rozptýlí tě Hospodin mezi všechny národy, od jednoho konce země až do druhého, a budeš tam sloužiti bohům cizím, kterýchž ty neznáš, ani otcové tvoji, dřevu a kameni. A mezí národy těmi neoddechneš, aniž bude mít odpočínutí spodek nohy tvé; tam také dá Hospodin srdce tobě lékové a oči blikavé a truchlivost myslí. I bude život tvůj nejistý před tebou, a strašiti se budeš v noci i ve dne i nikdež nebudeš jist svým životem.“ A rozptýlí tě Hospodin mezi všechny národy... aniž bude mít odpočínutí spodek nohy tvé - tahle slova jasně prorokovala, že Židé budou v průběhu dějin pronásledováni. Později prý pronásledování ustane. Jenže kdy ten čas přijde? Thorn se obrátil k interpretačním textům a hledal důkazy Božího hněvu. Historické doklady pronásledování začínaly tím, že Židé byli vyhnáni z Izraele králem Šalamounem a pak vraždění křižáky. Dokumenty dokládaly, že v roce tisíc bylo zavražděno dvanáct tisíc Židů, pak v roce dvanáct set byli všichni Židé, kteří hledali útočiště v Anglii, buď vypovězeni nebo pověšeni. Roku 1298 bylo zmasakrováno sto tisíc Židů ve Francii, Bavorsku a Rakousku, v září 1306 dalších sto tisíc vypovězeno z Francie pod hrozbou smrti. V roce 1348 byli Židé obviněni, že

způsobili rozsáhlou epidemii černého moru, více než milión jich bylo pochytno a pobito. V srpnu roku 1492, přesně ve stejné době, kdy Kolumbus proslavil svou [‘zemi objevem Nového světa, španělská inkvizice vypověděla půl miliónu Židů a další půlmilión vyvraždila. Tragické *záznamy* takhle pokračují dál až k Hitlerovi, který jich ^zlikvidoval více než šest miliónů, takže na celém světě zůstalo pouhých jedenáct miliónů Židů, bez domova a v chudobě. Byl tedy div, že bojovali s takovým zápalem za zemi, kterou směli nazývat svou vlastí, a za všechny uprchlíky? Mohl se někdo divit, že pokaždé vedli útok, jako kdyby měl být jejich K poslední?

BL“*Aučinímtě v národ veliký,“ slíbil Bůh,“a B|;požehnám tobě a zvelebím jméno tvé, a budeš*

požehnání. Požehnám také dobrořečícím tobě a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země.“

Thorn se opět vrátil k výkladovým textům a našel si, že Boží slib Abrahámovi obsahoval tři oddělené a stejně závažné součásti. Daroval mu zemi, Izrael. Ujistil Abraháma, že se on a jeho potomci stanou velikým národem. A konečně a především, slíbil jim „požehnání“ a příchod Vykupitele. Návrat Židů na Sión měl být spojen s druhým příchodem Krista, a jestli to všechno byla pravda, čas už pokročil. Jenže neexistovalo žádné vodítko, jak nebo kdy se má Kristův příchod odehrát, proroctví se halila do hávu legend a náboženské symboliky. Mohl by už Kristus skutečně být na světě? Opětovně se zrodil z ženy a chodí snad už mezi námi?

Thorna okamžitě napadly tisíce nejružnějších možností. Kdyby se Kristus narodil na Zemi nyní, byl by jistě oděn zcela všedně. Určitě by na sobě neměl starodávné roucho nebo trnovou korunu, ale manšestráky nebo možná džínsy, či oblek s kravatou. Už se narodil? Jestli, proč dosud nevystoupil? Na světě je přece dost svinstva a nepravostí.

Thorn si všechny tyhle své úvahy přinesl z kanceláře domů stejně jako knížky, a když se Kathy odebrala k odpočinku, dům kolem něj ztichl a potměl, ve své domácí studovně si knihy znovu rozevřel a dál se věnoval zajímavému tématu. Možnost Kristova návratu mu zcela opanovala obrazotvornost a pátral po úryvcích textu, které by mohly jeho úvahy rozvinout ještě

hlouběji. Jenže všechno bylo nesmírně komplikované. Zjevení svatého Jana prorokovalo, že až se Kristus na svět navrátí, bude se muset postavit své *antitéz*l Antikristovi. Synu zla. A celá Země bude rozervána vedví závěrečným střetnutím mezi Nebem a Peklem. Rozhodující bitva, Armageddon. Konec světa.

V tichu, jež v jeho doupěti panovalo, Thorn náhle zaslechl podivný zvuk přicházející seshora. Zněl jako zasténání. Ozval se dvakrát a pak se rozhostilo ticho. Thorn opustil svou pracovnu, tiše vyběhl po schodech a pohlédl na Kathy. Spala, avšak velice neklidně, tvář měla zalitou potem. Vyčkal u ní tak dlouho, dokud sebou nepřestala házet a dech se jí opět neuklidnil. Pak se vrátil ke schodišti. Když tápal temnou halou kolem dveří pokoje paní Baylockové, všiml si, že má trošku pootevřené dveře. Mohutná žena spala na zádech a masité tělo zalévalo oknem měsíční světlo. Thorn už chtěl

zase pokračovat, avšak najednou se zarazil, šokován ženinou tváří. Byla přízračně bílá. Přitom měla na rtech nanesenou silnou vrstvu rtěnky, tolik, jako by se zmalovala v opilosti. Thorn z toho pohledu přímo zamrazilo, podklesl v kolenou a musel se mu vzepřít. Dohromady to nedávalo smysl. Ta ženská se v naprostém soukromí svého pokoje zmaluje jako děvka.

Zavřel dveře a vrátil se dolů, ke knihám, jež ležely před ním. Cítil se zneklidněný, neschopen soustředění a očima klouzal po otevřených stránkách, aniž by si uvědomoval obsah. Náhle zjistil, že autorizovanou bibli má otevřenou na Proroctví Daniele, proroka, a Thorn ohromeně četl. „*Na místě tohoto postaví se nevzácný, ačkoli nevloii na něj ozdoby královské, a však přijdu pokojně, ujme království skrze úlisnost. A rameny jako povodní zachvácení budou před obličejem jeho mnozí a potříni budou jako i ten vůdce, kterýž s ním smlouvu učinil. Nebo v tovaryšství s ním vejda, prokáže nad ním lest a přijedu, zmocní se království s malým počtem lidu. Bezpečně také i do nejúrodnějších míst té krajiny vpadne a činiti bude to, čehož nečinili otcové jeho, ani otcové otců jeho; loupež a kořisti a zboží jim rozdělí, ano i proti pevnostem chytrosti své vymýšleti bude, a to do času... Král zajisté ten bude činiti podle vůle své a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu nade*

všemi bohy nejsilnějšímú mluviti bude divné věci; a šťastně se mu povede až do vykonání prchlivosti, ažby se to, což uloženo jest, vykonalo.“ Thorn přehrabal celou stolní desku, aby našel cigaretu, a pak si nalil sklenku vína. Přecházel po místnosti a snažil se přinutit mysl, aby se obrátila na tenhle problém. Aby z ní vytěsnil tísnivý obrázek, který se mu vryl do paměti nahoře nad schodištěm.

Až se Židé vrátí na Sión, má se znovu narodit Ježíš Kristus. Jestli se ovšem na svět vrátí Kristus, bude jej doprovázet i Antikrist. Oba mají vyrůstat odděleně, až do svého konečného střetnutí. Thorn se vrátil ke knihám a znovu v nich zalistoval.

„A rytířstvo nebeské jelo za ním na bílých koních, jsouce odíni kmentem bílým a čistým. A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; oni i pres vína

hněvua prchlivosti Bohavšemohoucíhotlačiti bude. Amár' narouchuanabedrách svých napsané jméno: Král králů a Pán pánů.“ A na jiném místě:

„... a stalo se krupobití a oheň smíšený se krví, a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka tráva zelená spálena jest... Protož v těch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a žádati budou zemřítí, ale smrt uteče od nich.“ Thorn se zhroutil na židli, omráčen představou násilností, které proroctví předpovíдалo.

„ Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všechny národy, kteříž by bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého usvadnou v děrách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich.“

Thorn chápal, že svět má nyní tendenci obrátit se proti Izraeli. Arabové se svou ropou byli nyní příliš silní, než aby se proti nim kdokoli otevřeně postavil. Jestli se však má Boží hněv obrátit proti všem národům, kteříž by bojovali proti Jeruzalému, bylo osudem určeno, že se namíří proti nim všem. Proroctví tvrdí, že. Armageddon, poslední bitva, se odehraje v izraelské aréně s Ježíšem na jedné straně, na hoře Sión, a Antikristem na straně opačné.

„ Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; nebo d'ábel sestoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má... Kdo

má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiž počet ten šest set šedesáte a šest.“ Armageddon, Konec světa. Bitva o Izrael.

„ Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřidceti a čtyři tisíce majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.“

Thorn zaklapl knížky a zhasl stolní lampu. Dlouhou dobu jen tiše seděl. Lámal si hlavu nad tím, jak ty knihy původně vznikly, kdo je sepsal a proč vůbec byly napsány. A nechápal, proč tomu všemu věří, a proč tomu na druhé straně věřit odmítá. Uvěřit znamenalo prohlásit všechno lidské usilování za nicotné. Jsme doopravdy pouhými pěšáky z hlediska souboje mocnějších sil Dobra a Zla? Jsme pouhé loutky manipulované jednou či druhou stranou? Skutečně existuje Nebe? A je Peklo? Napadlo ho, že to jsou pubertální otázky,

a přesto si nemohl pomoci, aby jej netrápily. Nedávno je přece pocítil, ty síly, které ho přesahovaly. Síly působící nikoli náhodně, ale zcela promyšleně. A ten pocit v něm probudil vědomí slabosti a pomíjivosti. A ještě víc než to: vědomí *bezmocnosti*. Ano, tohle poslední slovo vyjadřovalo všechno. Byl bezmocný. Všichni byli bezmocní. Nežádali, aby se narodili, a nežádali ani o smrt. Bylo jim to *dáno*. Jenže proč musí člověk mezi těmito dvěma okamžiky projít tolika strážněmi? Možná si tak lidský rod lépe krátil vyměřený čas. Nebo nám to třeba přináší potěšení.

Thorn ulehl na pohovku a usnul. Avšak i z jeho snů prýštil strach. Viděl sám sebe oděného jako žena, přestože dobře věděl, že je muž. Nacházel se na rušné ulici a zastavil policistu, aby se mu pokusil vysvětlit, že se ztratil a že se bojí. Strážník mu však nevěnoval pozornost, řídil dopravu. Když se Thorn přiblížil, ucítil, jak pohyb zvedá vítr. Provoz se zrychloval, větřík sílil, až Thorn ucítil, že se nemůže nadechnout a zachytil se policisty, který nebral na vědomí jeho přítomnost. Křičel o pomoc, ale nikdo ho neslyšel, protože jeho volání unášel svištěcí víchř. Najednou se proti němu vyřítilo černé auto a on se mu pokusil uskočit z cesty. Jenže víchř se na něj vrhl ze všech stran najednou, takže se nemohl hnout z místa. Jak se auto hrozivě blížilo, uviděl řidiči do tváře. Postrádala přesné rysy, zato ze sebe vyřázela smích. V místech, kde měla být

ústa, byla hlava proříznutá a chrlila krev.

V okamžiku, kdy do něj auto narazilo, Thorn procitl. Lapal po dechu a celého jej zaléval pot. Pozvolna sen odezněl a Thorn zůstal ležet neschopen pohybu. Bylo časně zrána a v domě panovalo ticho. Bojoval s nutkáním rozplakat se.

Kapitola sedmá

Thorn měl promluvit k podnikatelům v hotelu Mayfair a od sedmi hodin byl společenský salónek nabitý k prasknutí. Požádal své pomocníky, že si přeje ohlášení v tisku, takže dali zprávu do odpoledních novin a lidé se teď vraceli od dveří. Nepřišli jen očekávaní účastníci, ale i spousta reportérů a dokonce skupinka těch, kteří sem zabloudili z ulice a pořadatelé je nechali postávat vzadu. O Thorna projevovala zájem i komunistická strana a dvakrát vyslala své lidi, aby vyprovokovali třenice, když mluvil na volném prostranství. Doufal, že dnes večer k tomu nedojde.

Když už kráčel k řečnickému pultu, Thorn v malé skupince fotoreportérů postřehl toho, jemuž rozbil aparát před velvyslanectvím. Fotograf se na něj usmál a pozvedl nový foťák. Thorn úsměv opětoval a ocenil smířlivé gesto. Pak vyčkal, dokud salónek neztichl, a začal mluvit. Hovořil o ekonomické struktuře světa a o důležitosti Evropského hospodářského společenství. V každé společnosti, prohlásil, dokonce i v prehistorické, bylo tržiště všeobecně přístupným územím, jakýmsi vyrovnávačem bohatství, místem, kde se mísily různorodé kultury. Když jeden člověk potřebuje nakupovat a druhý prodat, máme tady základní prvky života v míru. Jestli jeden potřebuje koupit, co mu jiný *odmítá* prodat, udělali jsme první krok k válce. Hovořil o všelidském společenství, o nutnosti pochopit, že všichni lidé jsou bratři a sdílejí společnou planetu, jejíž zdroje musí být pro všechny.

„Jsme ve společném zajetí,“ citoval Henryho Bestona, „v kleci života a času. Jsme spoluvězni v pozemské nádheře a bídě.“

Byla to podnětná řeč a posluchači hltali každé slovo. Proslov se dál stočil na politické otřesy a jejich vliv na ekonomiku. Thorn si z posluchačstva vyčlenil obličej Arabů a mluvil přímo k nim.

„Dobře chápeme vztah otřesů a chudoby,“ prohlásil, „jenže

musíme také mít na mysli, že celé civilizace byly smeteny rozhořčením pramenícím z *nadbytku!*“

Thorn se právě dostal do ráže. Fotograf Jennings vestoje zachytil jeho tvář do hledáčku a začal mačkat spoušť.

„Je smutnou a ironickou pravdou,“ pokračoval Thorn, „která se datuje už někdy od dob krále Šalamouna v Egyptě... že ti, zrození v bohatství a ve vysokém postavení...“

„O tom jistě víte svoje!“ zakřičel kdosi zezadu. Thorn se odmlčel a přivřenýma očima zašilhal do temného auditoria. Hlas se znovu neozval a Thorn pokračoval.

„... datuje se už někdy od dob egyptských faraónů, že shledáváme ty, kteří se narodili v bohatství a ve vysokém postavení...“

„Povězte nám o tom něco!“ zakřičel provokatér znovu a tentokrát se to mezi posluchači podrážděně zavlilo. Thorn napjal zrak. Byl to student. Měl vousy a džínsy, pravděpodobně patřil ke komunistické frakci. „Co vy víte o chudobě, Thorne?“ popichoval. „Ani jediný den se v životě nebudete muset živit prací vlastních rukou!“

Proti provokatérovi se zvedlo zlobné syčení, někteří posluchači se na něj rozkřikli, avšak Thorn si zvednutím paží vyžádal ticho.

„Tenhle mladý muž nám má co sdělit. Vyslechněme ho.“

Mladík vystoupil vpřed a Thorn vyčkal na pokračování. Nechá ho, aby se předváděl, dokud se nevymluví.

„Jestli se vážně staráte, aby se bohatí podělili s chudými, proč se nerozdělíte o svůj vlastní majetek?“ zahlaholil chlapec. „Kolik *máte* miliónů? Víte, kolik lidí na světě *hladoví*? Víte, na co by stačily drobné, které nosíte v kapse? S tím, co platíte týdně svému šoferovi, vyjde indická rodina celý měsíc. Tráva, která roste na čtyřicetiaarovém trávníku u vás před domem, by mohla uživit polovinu populace Bangladéše! Za prachy, které jste rozházel na oslavách narozenin svého dítěte, by se dala postavit nemocnice přímo tady v jižním Londýně. Pokud budete navádět lidi, aby se vzdali svého majetku, měl byste jít příkladem. Nestát tady v obleku za čtyři sta dolarů a vyprávět nám, jak je chudoba hrozná!“

Byltovášnivý útok. Chlapec jasně bodoval. Mezi posluchači se ozval lehký potlesk a přišla řada na Thorna. „Už jste skončil?“

zeptal se.

„Kolik máte Thorne?“ zakřičel mladík. „Tolik co Rockefeller?“

„Zdaleka ne.“

„Když Rockefellera jmenovali viceprezidentem, noviny psaly, že jeho příjmy mírně přesahují tři sta miliónů dolarů.

Víte, kolik dělalo to ‚mírně‘? Třiatřicet miliónů! Někomu to nestojí za počítání. Jsou to pro něj *drobné*, zatímco polovina obyvatel na zeměkouli umírá hladu! Copak vám to nepřipadá sprosté? Má někdo tolik peněz vůbec zapotřebí?“

„Já nejsem pan Rockefeller...“

„To k čertu nejste!“

„Necháte mě laskavě, abych vám odpověděl?“

„Udělejte něco pro jedno strádající děcko! Pro jedno jediné děcko! Potom vám uvěříme! Zasad'te se o to nejen ústy, ale skutečně! Skutečně pomozte jednomu dítěti!“

„Možná jsem to už udělal,“ tiše odvětil Thorn.

„Pak nám ho ukažte,“ dožadoval se chlapec. „Kde je to dítě? Koho jste zachránil, Thorne? Koho se snažíte zachránit?“

„Někteří z nás nesou odpovědnost, která přesahuje problémy hladovějících dětí.“

„Nemůžete spasit svět, Thorne, pokud nedokážete pomoci jednomu strádajícímu dítěti.“

Posluchači teď už přešli na stranu výtržníka. Odpověděl mu náhlý a silný potlesk.

„Stavíte mne do nevýhody,“ řekl Thorn klidně. „Stojíte tak, aby na vás nebylo vidět a chrlíte na mě invektivy...“

„Pak dejte rozsvítit a budu chrlit ještě víc!“

Všichni se rozesmáli a zářivky začaly poblikávat. Reportéři a fotografové vyskočili a obrátili pozornost na zadní část místnosti. Jennings se proklel, že si nevzal teleobjektiv, a zabral několik hlav s rozhněvaným mladým mužem uprostřed.

Thorn u řečnického pultu zůstal klidný, ale když se světla rozzářila plnou silou, všechno se rázem změnilo. Neupíral ovšem oči k mladíkovi, ale k jiné postavě ukryté ve stínu kousek za ním. Byla to postava kněze, drobného kněze, žmoulajícího v rukou klobouk. Byl to Tassone. Ačkoli Thorn nedokázal přesně rozeznat rysy jeho tváře, věděl, že to je on, a poznání jej úplně ochromilo.

„Co je s vámi, Thorne?“ rýpal mladík. „Nemáte k tomu co říct?“

Z Thorna náhle vyprchala veškerá energie. Zalila ho vlna strachu, mlčky stál a upřeně zíral do pološera. Jennings stojící za ním bleskurychle obrátil aparát směrem, jímž Thorn třeštil oči, a pohotově udělal sérii snímků.

„No tak co, Thorne!“ výtržník byl neodbytný. „Teď už mě vidíte, co mi povíte?“

„Myslím...“ vymáčkl ze sebe Thorn bezkrevně, „... že na vašich argumentech určitě něco je. Měli bychom se s chudými podělit. Pokusím se, abych pro ně dělal víc.“

Chlapce se zmocnili pořadatelé a odvedli jej, posluchači se rozešli. Kdosi zakřičel, aby zhasli světlo, a Thorn se opět vrátil k řečnickému pultu. Tápal, aby našel svoje místo, a potom znovu zvedl pohled do tmy. Ve vzdáleném pruhu světla spatřil kněžský hábit člověka, který jej pronásledoval.

Jennings se vrátil domů pozdě v noci a ihned nacpal filmy do tanku s vývojkou. Velvyslanec jej jako obvykle zaujal a znovu upoutal jeho zájem. Jennings dokázal vycítit strach stejně dobře jako krysa kousek sýra - a bezpochyby to byl strach, co viděl přes hledáček svého fotoaparátu. A nikoli strach z neznámého, neboť bylo zřetelně patrné, že Thorn zahlédl něco či někoho v přítomném salónku. Osvětlení tam bylo prachbídne a Jennings měl nasazený širokoúhlý objektiv, ale přesto doufal, že až snímky vyvolá, něco na nich najde. Zatímco vyčkával, uvědomil si, jaký má hlad, a roztrhl ' nákupní sáček, který si opatřil v konzumu na zpáteční cestě z hotelu. Koupil si malé grilované kuře a velkou láhev slazeného šumivého bylinkového extraktu. Obojí postavil před sebe na stůl, že si uspořádá hostinu. Kuřeti scházela jen hlava a nohy. Jennings je narazil na vršek lahve s extraktem, takže na něj hledělo přes stůl neexistujícíma očima v neexistující hlavě. Udělal chybu, neboť nyní je nebyl schopen sníst. Namísto toho se natáhl, zamával malými upraženými křídly a zakdálal. Potom si otevřel plechovku sardinek a ve společnosti němeého spolustolovníka se navečeřel.

Zazvonil signál a Jennings se rozběhl do temné komory. Kontakty vybíral z ustalovací lázně pinzetou. Výsledek ho rozjásal, zahalekal radostí. Rozsvítil normální světlo, zastrčil

snímek pod zvětšovací sklo a podrobně jej prozkoumal. Potřásl hlavou potěšením. Pak prohlédl sérii fotek, které udělal v zadní části salónku. Ačkoli ve tmě nedokázal rozeznat jedinou postavu či tvář, zcela zřetelně tam viselo kopí v podobě obláčku šedivého oparu.

„Do hajzlu!“ ulevil si Jennings, když narazil očima na tlustého chlapa kouřícího cigáro. Kopí skutečně mohlo být obláček dýmu. Rozložil všechny negativy, tři z nich vybral a postupně je vložil do zvětšovacího přístroje. Pak čekal příšerných patnáct minut, než byly zvětšeniny notové a mohl

se na ně podívat. Ne. Nebyl to kouř. Kopí se lišilo barvou i charakterem a také musel vzít v úvahu vzdálenost od aparátu. Kdyby to byl kouř, tlustý chlap by ho musel vyfukovat celé mraky. To by jistě obtěžovalo lidi okolo něj, ale nezdálo se, že by mu věnovali špetku pozornosti. Nerušené hleděli kupředu. Přízračné kopí viselo jakoby až úplně v zadní části salónku, snad přímo u stěny. Jennings zasunul zvětšeninu pod zvětšovací sklo a prostudoval ji do nejmenších detailů. Pod kopím spatřil kousek kněžského hábitu. Zvedl ruce nad hlavu a vyrazil vítězný pokřik. Znovu ten drobný kněz! Rozhodně měl s Thornem nějaké účty.

„Do prdele, pánové!“ řekl Jennings nahlas. „Je to doprdele tutovka!“

Na oslavu se vrátil k jídelnímu stolu, odtrhl svému tichému spolustolovníku obě křídla a pustil se do něj s takovou vervou, že brzy zůstaly jen holé kosti.

„Já si toho kořena podám!“ zachechtal se. „Já ho uštvu k smrti!“

Následujícího jitra ořízl fotografii kněze, jednu z těch dvou, na nichž scházel se schodů velvyslanectví v doprovodu mariňáka. Navštívil s ní několik kostelů a nakonec zašel do kanceláří londýnské diecéze. Nikdo však muže na snímku nepoznal a Jennings se ujistili, že kdyby to byl kdokoli ze zaměstnanců diecéze, jistě by ho znali. Byl odněkud odjinud. Tímhle se Jenningsův úkol zkomplikoval. Se zlou předtuchou se odebral do Scotland Yardu a získal přístup k albu trestaných, jenže i tady to byla rána naprázdno. Chápal, že mu zbývá jediná možnost. Poprvé toho kněze zahlédl, jak vychází z velvyslanectví, a tudíž bylo pravděpodobné, že tam jej bude

někdo znát.

Proniknout na velvyslanectví nebylo bez obtíží. Strážný kontroloval doklady a ověřoval, že se dovnitř nedostane nikdo, kdo se neobjednal předem. Nechtěl Jenningse pustit za vrátnici.

„Rád bych mluvil s panem velvyslancem,“ vysvětloval Jennings. „Slíbil, že mi zaplatí nový fotoaparát.“

Strážní telefonovali nahoru a k Jenningsovu milému překvapení mu řekli, ať zajde do haly k telefonu, odkud se dá zavolat do pracovny velvyslance. Jennings poslechl a v okamžiku již hovořil s Thornovou sekretářkou, která chtěla znát velikost sumy a kam má zaslat šek.

„Rád bych si s ním o tom promluvil osobně,“ řekl Jennings. „Chtěl bych mu ukázat, co za svoje peníze dostane.“

Odvětila, že to je nemožné, poněvadž pan velvyslanec má jednání, a Jennings se rozhodl, že vsadí všechno na jednu kartu.

„Abych řekl pravdu, myslel jsem si, že by mi třeba pomohl vyřešit jeden osobní problém. Možná byste ho zastoupila. Pátrám totiž po jednom knězi. Je to můj příbuzný. Jednal tady na velvyslanectví a mě napadlo, že s ním někdo z vás mluvil a mohl by mi pomoci.“

Byla to podivná žádost a sekretářka s odpovědí zaváhala.

„Takový drobný chlapík,“ doplnil Jennings.

„Ital?“ zeptala se.

„Myslím, že nějaký čas v Itálii žil,“ improvizoval Jennings a čekal, co to udělá.

„Nemohl by se jmenovat Tassone?“ zeptala se sekretářka.

„No, po pravdě si nejsem jistý. Podívejte, snažím se jen vystopovat ztraceného příbuzného. Bratra mé matky už v dětství oddělili od rodiny a zároveň mu změnili jméno. Teď je matka na smrtelné posteli a chce, abych ho našel. Neznáme jeho příjmení, máme jen hrubý popis. Víme, že je drobný stejně jako moje matka a že se stal knězem. A jeden můj přítel viděl asi před týdnem vycházet tady z velvyslanectví nějakého kněze a říkal, že vypadal úplnějako moje majtka.“

„Byl tu kněz,“ připustila sekretářka. „Říkal, že je z Říma, a myslím, že se jmenoval Tassone.“

„Nevíte, kde bydlí?“

„Ne.“

„O něčem jednal s velvyslancem?“

„Asi.“

„Možná pan velvyslanec ví, kde žije.“

„To nevím. Ale pochybuju.“

„Nebylo by možné se ho zeptat?“

„Myslím, že bych mohla.“

„A kdy byste mohla?“

„No, někdy později.“

„Moje matka je opravdu velice nemocná. Leží v nemocnici a obávám se, že dny se jí už krátí.“

V Thornově pracovně zazvonil interkom a hlas sekterářky se ho zeptal, jestli neví, jak by se dal kontaktovat kněz, který jej tady před dvěma týdny navštívil. Thorn ustal v práci a pocítil, jak ho náhle zamrazilo za krkem.

„Kdo se vyptává?“

„Nějaký člověk, který tvrdí, že jste mu rozbil fotoaparát. Ten kněz je jeho příbuzný. Alespoň se tak domnívá.“

Po krátké odmlce Thorn odpověděl: „Řekněte mu, prosím, ať jde nahoru.“

Jennings našel cestu do Thornovy pracovny bez potíží. Byla to zjevně kancelář šéfovská. Upravená byla modernisticky, na konci dlouhé haly visely portréty všech londýnských velvyslanců za celou historii. Když se k nim Jennings přibližoval, zajímalo ho, jestli tu najde i Jamese Munroea a Johna Quincyho Adamse, kteří zastávali tenhle post těsně před tím, než se stali prezidenty. Tohle možná opravdu byla dobrá přestupní stanice. Třeba byl starý dobrý Thorn skutečně *předurčen* k tomu, aby se stal velkým mužem.

„Pojďte dál,“ usmál se Thorn. „Posad'te se.“

„Promiňte, že jsem vám sem tak vrazil...“

„To je v pořádku.“

Velvyslanec pozval Jenningse gestem dovnitř a fotograf si našel židli. Tohle bylo poprvé za všechna ta léta, kdy se sešel se svou obětí. Nebylo obtížné dostat se dovnitř, ale nyní se celý rozechvěl, srdce mu bušilo a nohy měl jak z hadrů. Připomněl se mu pocit, který jej přepadl, když vyvolal svou první fotografii. Prožíval tak silné vzrušení, že se blížilo sexuálnímu.

„Rád bych se vám omluvil za ten fotoaparát,“ řekl Thorn.

„Stejně to byl starý přístroj...“

„Chci vás odškodnit.“
 „Ne, ne.“ „*“
 „Rád bych. Výši nechám na vás.“
 Jennings pokrčil rameny, pak kývl na souhlas.
 „Stačí, když mi řeknete, jaký je tu k dostání nejlepší aparát,
 a já někoho pošlu, aby vám ho opatřil.“
 „No, to je od vás velice štědré...“
 „Tak který je nejlepší?“
 „Pentaflex. Německý výrobek. Tři stovky.“
 „Domluveno. Jen řekněte mé sekretářce, kde vás najdeme.“
 Jennings znovu přikývl a oba muži se mlčky pozorovali.
 Thorn si ho podrobně prostudoval od ponožek, která byla
 každá jiná, až po odřený límec saka, z nějž lezly třásně.
 Jennings si liboval, když si ho lidé takhle podrobně prohlíželi.
 Věděl, že je jeho zevnějšek odpuzuje. Jakýmsi perverzním
 způsobem mu to nad nimi dávalo převahu.
 „Večer jsem si vás všiml, když jsem mluvil,“ řekl Thorn.
 „Snažím se, aby mi nic neuniklo.“
 „Jste velice pilný.“
 F
 „Děkuju.“
 Thorn vstal od stolu, přešel k sekretáři a odzátkoval láhev
 brandy. Jennings pozoroval, jak nalévá, a přijal skleničku.
 „Myslím, že jste včera toho chlapce zvládl výborně,“ řekl
 Jennings.
 „Vážně?“
 „Myslím, že ano.“
 „Nejsem si tím tak jistý.“
 Oba se snažili získat čas. Cítili, že každý z nich čeká, až ten
 druhý přistoupí k jádru věci.
 „Nakonec jsem se přece postavil *na jeho stranu*,“ dodal
 Thorn. „Takhle si mě noviny brzy podají jako komunistu.“
 „Ach, znám novináře.“
 „Ano.“
 „Musí si vydělat na chleba.“
 „Jistě.“
 Umrkávali brandy. Thorn přešel k oknu a vyhlédl ven.
 „Pátráte po mém příbuzném?“
 „Ano, pane.“

„Po knězi jménem Tassone?“
 „Je knězem, ale jménem si nejsem jistý. Je to bratr mé
 »matky. Od útlého dětství oba žili odděleně.“
 Thorn pohlédla na Jenningsa a fotografycítil jeho
 l zklamání.
 „Takže vy ho vlastně neznáte,“ řekl velvyslanec.
 „Ne, pane. Snažím se ho najít.“
 Thorn sraštil čelo a těžce se složil do židle.
 „Jestli smím vyzvídat...“ zeptal se Jennings, „možná [
 kdybych věděl, o čem jste spolu jednali...“
 „Mluvili jsme o nemocnici. Chtěl... příspěvek.“
 „O které nemocnici?“
 „No, v Římě. Nevím přesně.“
 „Nenechal vám tady svou adresu?“
 „Ne. Skutečně mě to trochu překvapilo. Slíbil jsem, že mu [
 pošlu šek, jenže teď nevím kam.“
 Jennings přikývl. „Pak si myslím, že jsme na stejné lodi.“
 „Počítám, že ano,“ odvětil Thorn.
 „Prostě se najednou objevil a zase odešel, je to tak?“
 „Ano.“
 „A už jste ho nikdy víckrát neviděl?“
 Thorn stiskl rty a Jennings to postřehl. Zřetelně poznal, že
 velvyslanec cosi skrývá.
 „Už nikdy.“
 „Napadá mě, že možná... že třeba navštívil některou z
 vašich přednášek.“
 Jejich oči na sebe narazily a pohledy se do sebe zaklesly.
 Thorn si uvědomil, že si s ním pohrává. „Jak se jmenujete?“
 zeptal se. „Jennings. Haber Jennings.“ „Pane Jenningsi...“
 „Habere.“ „Habere.“
 Thorn si prohlédl fotografovou tvář, pak odvrátil oči a znovu
 se podíval z okna. „Prosím, pane?“
 „Mám značný zájem na tom, abych toho muže našel. Toho
 kněze, co tu byl. Zachoval jsem se k němu bohužel příliš příkře
 a rád bych se mu omluvil.“ „V jakém ohledu příkře?“
 „Dost hrubě jsem ho odmítl. Vlastně jsem si ani neposlechl,
 co mi chtěl říct.“
 „Jsem si jist, že je na tohle zvyklý. Ten, kdo žebrou o
 milodary...“

„Rád bych ho našel. Je to pro mě důležité.“ Jennings pohlédl Thornovi do tváře a poznal, že bezpochyby je. Pochopil, že se do čehosi zapletl, jenže nevěděl do čeho. Nemohl udělat nic jiného, než pokračovat ve hře.

„Jestli na něj narazím, dám vám vědět.“ „Budete tak laskav?“ „Samozřejmě.“

Thorn pokývl na znamení, že rozhovor skončil. Jennings vstal, přistoupil k němu a potřásl mu rukou.

„Vypadáte velice ustaraně, pane velvyslance. Doufám, že se svět nechystá rozletět na kusy.“

„Ach, to ne,“ odvětil Thorn s úsměvem. „Jsem jedním z vašich obdivovatelů. Proto jsem vám v patách, když vystupujete na veřejnosti.“ „Děkuji.“

Jennings zamířil ke dveřím, avšak Thorn jej přibrzdil. „Pane Jenningsi?“ „Ano, pane?“

„Pochopil jsem správně... vy jste toho kněze nikdy na vlastní oči nespatřil?“ „Ne.“

„Poznamenal jste něco o tom, že byl přítomen na jednom z mých vystoupení. Napadlo mě, že možná...“

l

„Ne.“

„No. Na tom stejně nezáleží.“

Nastala nepříjemná odmlka a Jennings se opět pohnul směrem ke dveřím. Zastavil se.

„Dal byste mi příležitost, abych vás vyfotografoval? Myslím doma. S rodinou.“

„Teď právě není moc vhodná doba.“

„Zavolám třeba za pár týdnů.“

„Zavolejte.“

„Dám o sobě vědět.“

Odešel a Thorn hleděl za ním. Ten člověk zjevně věděl cosi, co neprozradil. Jenže co o tom knězi mohl vědět? Byla to pouhá shoda okolností, že člověk, s nímž přišel letmo do styku, pátral po knězi, který jej pronásledoval? Ať si Thorn lámal hlavu jakkoli, nedávalo mu to žádný smysl. Stejně jako mnoho událostí v jeho předchozím životě i tohle vypadalo jako pouhá náhoda, jenže ve skutečnosti toho v pozadí bylo trochu více.

Kapitola osmá

Pro Edgarda Emilia Tassona nemohl být pozemský život horší než očistec. Z jednoduchého důvodu. Stal se totiž v Římě členem sekty satanistů. Narodil se v Portugalsku jako syn rybáře, který zahynul na lovu tresek na mělčinách Grand Banks u Newfoundlandu. Ze svého dětství si pamatoval jen pach ryb. Na jeho matce lpěl jako nemoc, a ve skutečnosti také zemřela na parazita, kterého dostala proto, že jedla syrové ryby, když příliš zeslábla a nedokázala nasbírat dříví na oheň. Když se ve věku osmi let stal sirotkem, vzali ho do kláštera, kde jej mniši řezali tak dlouho, dokud se při zpovědi nevyznal z hříchů a nedosáhl Spáasy. Kristus jej přijal mezi své vyvolené, když mu bylo deset, jenže do té doby měl už záda jednu jizvu, jak neustále činil pokání, aby se mu Syn Svatý konečně zjevil.

Když od něj bázeň Boží takhle doslova vtloukli, zasvětil svůj život církvi. Osm let strávil v semináři, dnem i nocí studoval Bibli. Četl o lásce a o Božím hněvu a ve věku dvaadvaceti roků vyrazil do světa, aby zachránil i ostatní před plameny pekelnými. Stal se misionářem, nejprve zamířil do Španělska, pak do Maroka a všude kázal slovo Boží. Z Maroka odcestoval do jihovýchodní Afriky, do vnitrozemí. Tady našel spousty pohanů, jež mohl obracet na víru a také je obrátil, k témuž Bohu, v jakého věřil on sám. *Zacházeli* s nimi stejně jako předtím zacházeli s ním, a uvědomil si, že když jim působí bolest, v žáru náboženské extáze jej to sexuálně vzrušuje. Mezi mladými africkými konvertity se vyskytl jeden, který začal zbožňovat jeho. Sdíleli spolu tělesné potěšení a poskvrnili tak primitivní lidské i Boží zákony. Chlapec se jmenoval Tobu a pocházel z kmene Kikuju. Když je s Tassonem přistihli spolu, chlapec byl rituálně zmrzačen. Rozřízli mu šourek, vyňali varlata a chlapce přinutili, aby je snědl, zatímco jeho bratři ve zbrani obřadu přihlíželi. Tassonovi se podařilo uniknout jen o vlasek. V Somálsku jej dostihla zpráva, že Kikujové namísto něj dopadli františkánského mnicha a *zaživa* ho stáhli z kůže.

Poté jej přinutili, aby se potácel v poušti tak dlouho, než konečně padl k zemi mrtev.

Tassone uprchl do Džibuti, pak do Adenu, nakonec až do Džakarty, ale ať se obrátil v kteroukoli stranu, neustále cítil v patách Boží hněv. Smrt jej pronásledovala, srážela všechny kolem něj jako kuželky a Tassone trnul hrůzou, že příště bude řada na něm. Dobře věděl, z biblických textů, jak Bůh hněvivě pronásleduje ty, které chová v opovržení, a proto rychle měnil působiště a snažil se zoufale uchránit před tím, o čem věděl, že nevyhnutelně musí přijít. V Nairobi se setkal s otcem Spillettem, z nějž šarm přímo vyzařoval, a vyznal se mu ze svých hříchů. Spilletto mu slíbil, že jej vezme pod svou ochranu a odvezl ho do Říma. Tam se na čarodějnickém sabatu seznámil s dogmatem Pekla. Satanisté si vybudovali svatyni, kam Boží vliv nepronikal. Hlavní náplní jejich života byla tělesná rozkoš a Tassone ji sdílel s mnohými, kteří ji naopak našli v jeho těle. Byli spolkem vyvrženců, kteří se od zbytku světa rádi vydělili. Uctívali Dávla tím, že znesvěcovali Boha.

Čarodějnických sabatů se účastnili především lidé z vrstev pracujících, ale byli tam i někteří vysoce postavení - Navenek vedli všichni zcela bezúhonné životy - a to byla jejich nejcennější zbraň proti těm, kdož uctívali Boha. Jejich posláním bylo šířit strach a paniku, znesvářet lidi mezi sebou až do chvíle, kdy se objeví sám Nečistý. Malé skupinky zvané komanda působily chaos všude, kde se dalo. Římští satanisté nesli odpovědnost za většinu násilností, jež se daly v Irsku. Tu a tam zinscenovali atentát, aby proti sobě postavili katolíky s protestanty a rozdmýchali oheň náboženské války. Kladení bomb v Irsku organizovaly dvě irské jeptišky, známé v satanistické svatyni pod jmény B'aalock a B'aalam, dívka s krycím jménem B'aalam pak zahynula vlastní rukou. Její tělo našli v hromadě trosek, v něž se po výbuchu proměnilo tržiště. Její pozůstatky se vrátily do Itálie a byly pohřbeny v posvěcené půdě Cerveteri, pradávného etruského pohřebiště, dnes známého jako Grippe de Sant Angelo, ležícího na okraji Říma.

B'aalam se dostalo odměny v podobě zasvěcení Nečistému a byla slavnostně uložena do hrobu pod svatyni Techulca zasvěcenou etruskému bohu zla. Obřadu se zúčastnili všichni

členové satanistické sekty a sešlo se jich na pět tisíc. Tassona ceremoniál uchvátil a přivedl jej k tomu, aby začal v sektě aktivně pracovat. Zatoužil se prosadit a dokázal otci Spillettovi, že si jeho důvěru zaslouží.

První doklad mohl Tassone poskytnout v roce 1968, kdy byl

vyslán společně ještě s jedním knězem do jihovýchodní Asie, aby zorganizovali malou bandu žoldáků v komunisty ovládané Kambodži, přešli s ní do Jižního Vietnamu a porušili příměří. Sever obvinil z věrolomnosti Jih, Jih naopak Sever a za několik dní po příchodu Tassona ležel pracně dosažený mír v troskách. Satanisté doufali, že by to mohl být první krok k tomu, aby komunisté převzali vládu nad celou jihovýchodní Asií, nad Kambodžou, Laosem, Vietnamem, pak možná v Thajsku a také na Filipínách. Doufali, že v průběhu několika málo let by se mohla v celé téhle oblasti jen pouhá zmínka o Bohu považovat za zločin. Vzhledem k opětovnému rozdmýchání ozbrojeného konfliktu ve Vietnamu severovietnamský vyjednávač Le Doc Tho odmítl přijmout Nobelovu cenu míru za svůj podíl na sjednání mírové smlouvy a prohlásil, že míru ve skutečnosti nikdy dosaženo nebylo. Avšak zástupce Spojených států Henry Kissinger ji *přijal*, klidně přehlédl, že veškeré jeho úsilí přišlo vniveč, což vedlo k dalšímu omezení svobody a demokracie.

Sekta tyto události nadšeně oslavila a Tassone po návratu shledal, že se stal jedním z vůdců. Ohně nepokojů se pak rozhořely i v Africe a Spilletto, jenž věděl o Tassonových zkušenostech z tohoto kontinentu, jej vyslal, aby vypomohl revoluci, která by mohla vynést k moci Idi Amina, jednoho z šílených afrických despotů. Ačkoli Idi Amin nikdy nepřestal Tassonovi nedůvěřovat, neboť byl běloch, kněz tam zůstal déle než rok a úspěšně pracoval pro diktátora u Organizace solidarity afrických a asijských národů.

Zejména díky Tassonovým úspěchům se římská svatyně satanistické sekty stala celosvětově uznávanou vůdčí duchovní silou, určovala politický kurs. Začaly do ní proudit peníze, což její vliv jen dále rozšiřovalo. Řím se tak stal velice horkým místem nabitým energií: byl ústředním sídlem katolíků, západního komunismu a nyní se tam soustředilo i jádro

celosvětově působící sekty satanistů. Atmosféra jiskrami jen sršela.

Právě v téhle době, kdy kulminovala síla satanistů a celý svět zachvátily nepokoje, se opět upřela pozornost na biblická věšteství předpovídající okamžik, kdy se celá pozemská historie náhle a nevyhnutelně změní. Neboť potřetí od vzniku planety Dábel vyvrhne na svět svého potomka. Jeho výchovu svěří až do dospělosti svým pozemským přívržencům. Zatím se o totéž pokusil dvakrát a pokaždé prohrál.

Strážci Ježíšovi vždy Antikrista včas objevili a zahubili ho dříve, než stačil nabýt dostatek sil. Tentokrát však plán neselže. Osnova byla dokonalá a celý plán do detailu načasovaný.

Nepřekvapilo, že si Spilletto vybral Tassona jako jednoho ze tří, kteří měli vykonat nejdůležitější poslání. Drobný bohoslovecky vzdělaný kněz byl oddaný, věrný a rozkazy prováděl bez sebemenšího zaváhání či odmluvy. Z tohoto důvodu dostal také nejbrutálnější úkol, zavraždit nevinné, kteří se do celé záležitosti nešťastně zapletli. Byl to Spilletto, kdo vybral vhodnou rodinu a provedl záměnu dětí. Sestra Maria Teresa, (jak si nyní dávala říkat B'aalock), střežila těhotenství a asistovala při porodu. Tassone provedl příšernou řezničinu, zajistil, že zmizely jakékoli důkazy a byly pohřbeny v posvěcené zemi.

Tassone nadšeně souhlasil s účastí na kompletu, neboť si jasně uvědomil, že bude žít navěky. Bude oslavován a uctíván, on, kdysi ubohý sirotek, nyní jeden z Vyvolených, jemuž bylo dovoleno vstoupit do spolku se samotným Dáblem. Avšak ve dnech těsně před uskutečněním plánu se s Tassonem stala jakási proměna a opouštěly ho síly. Jizvy na zádech ho pálily, noc co noc se bezesně převaloval na posteli a zoufale očekával spánek, až se čekání proměnilo v agónii. Po pět nocí sebou křečovitě házel ze strany na stranu a marně se snažil zaplašit hrůzné představy, které mu táhly myslí. Pak si připravil bylinný extrakt, který mu sice přinesl spánek, nezaplašil však noční běsy, které jej pronásledovaly.

Viděl Tobua, afrického chlapce, společně s ním stojícího před tribunálem kmene, jak jej prosí o pomoc. Viděl lidské tělo se servanou kůží, oční jamky šklebící se nad obnaženými vazy a svaly, ústa bez rtů žadonící o milost a lidskou trosku

potácející se pouštním pískem. Tassone viděl sám sebe jako chlapce, postával na pláži a čekal na otcův návrat, a viděl svou matku na smrtelné posteli prosící ho za odpuštění, že umírá a zanechává jej tak mladého jeho osudu. Té noci se probudil a věděl, že křičel ze spánku nahlas, jako by se proměnil ve svou vlastní matku žadonící za rozhřešení. Ale když se znovu propadl do mrákot, objevila se před ním postava Krista a ubezpečila ho, že nalezne odpuštění. Kristus byl krásný mladík s tělem posetým jizvami, poklekl u Tassona a ujistil jej, že v království nebeském je stále vítán. Stačí, když bude litovat svých činů.

Noční můry Tassonem otrásl a Spilletto jeho vnitřní napětí vycítil. Zavolal si ho k sobě, aby zjistil příčinu. Jenže Tassone chápal, že už je v tom všem až po krk a že kdyby dal najevo nějaké pochyby, ohrozil by svůj život. Proto Spilletta ujistil, že je stále stejně dychtivý splnit svůj úkol. Pronásledují jej bolesti v zádech, prohlásil, a Spilletto mu nabídl fiólu s prášky, které mu přinesou úlevu. Od tohoto okamžiku se Tassone propadl do stavu zdrogované letargie, vize Krista jej přestala zneklidňovat, a setrval v něm až do rozhodující fáze.

Do noci na šestého června. Nastal šestý měsíc, šestý den, šestá hodina. Rozběhly se události, které Tassona posléze přivedly ke konci jeho dní. Uprostřed práce náhle zvíře začalo výt, když mu ohromné novorozeně protrhlo lůno. Sestra Marie Teresa je umlčela éterem a Tassone dílo dokončil pomocí kamene, kterým ho vybavil Spilletto. Rozmlátil zvířeti hlavu na kaši a vyzkoušel si tak to, co měl provést i s lidským dítětem. Avšak když mu přinesli dolů lidské novorozeně, zaváhal, neboť dítě bylo nevšedně krásné. Prohlížel si je oba, jak leželi bok po boku: jeden ještě pokrytý krví, celý chlupatý, druhý hlad'oučký, bělostný, překrásný, vzhlížející k němu s absolutní důvěrou. Věděl, co musí učinit, a udělal to, jenže nepříliš dobře. Musel se rozmáchnout ještě jednou a rozvzlykal se, když oderval víko truhly, aby Thornovo dítě udeřil znovu. Na okamžik jej sevřela touha popadnout dítě do náručí, uprchnout s ním a běžet tak dlouho, než pro ně nalezne bezpečné místo. Avšak chápal, že novorozeně je už nenapravitelně poškozené, a tvrdě udeřil kamenem. A znovu a znovu. Dokud křik neustal a tělíčko nezůstalo mrtvě ležet.

V temnotě oné noci nikdo nespátřil slzy, jež prýštily po Tassonově tváři. Ostatně od této noci už jej víckrát nikdo ze satanistické sekty nespátřil. Uprchl z Říma hned příštího jitra a po následující čtyři roky pobýval neznámo kde. Odjel do Belgie a pracoval tam mezi chudými. Našel si způsob, jak se dostat na kliniku, kde měl přístup k drogám, které potřeboval nejen proto, aby mu zažehnaly bolesti v zádech, ale aby zahaly vzpomínku na to, čeho se dopustil. Žil zcela osaměle a s nikým se nestýkal, postupně se rozstona a byl velice nezuživý. Když se konečně odhodlal do nemocnice, rychle se potvrdila diagnóza, které se obával. Bolest v zádech vyvolával tumor, maligní a neoperovatelný, neboť zachvátí páteř.

Tassone tedy umíral, a to jej přimělo k tomu, aby hledal u Boha odpuštění, aby se kál. Kristus je milosrdný. U Krista najde prominutí hříchů. Aby dokázal, že si milost zaslouží, pokusí se odčinit, co napáchal.

Sebral všechny síly, které mu ještě zbývaly, a odcestoval do Izraele. Vezl si s sebou osm sad ampulí s morfiem, aby zahnal bolest, jež mu v přívalech probodávala záda. Pátral po muži jménem Bugenhagen - jménem uváděným ve spojitosti se Satanem snad od samotného počátku věků. Byl to právě Bugenhagen, který roku 1092 odhalil prvního potomka Satanova a vymyslel způsob, jakým ho zahubit. A byl to znovu Bugenhagen, kdo v roce 1710 objevil druhého a zlikvidoval ho, takže ani tenhle nezískal žádnou moc nad Zemí. Patřil k náboženským fanatikům, kteří střežili Krista. Jejich poslání bylo znemožnit Dáblu, aby stanul na tváři Země.

Tassonovi trvalo sedm měsíců, než našel posledního potomka rodiny Bugenhagenů, neboť žil zcela osaměle, ukrytý v pevnosti pod zemským povrchem. Zde stejně jako Tassone očekával příchod smrti mučen stařeckými chorobami a vědomím, že selhal. Tušil stejně jako mnoho jiných, že se kritická doba blíží, ale neměl moc zabránit Satanovi, aby se jeho syn na Zemi narodil.

Tassone strávil se starcem pouhých šest hodin. Podrobně mu vylíčil všechny události včetně svého podílu na nich. Když jej kněz prosil, aby nějak zasáhl, Bugenhagen naslouchal pln zoufalství. Neboť nemohl. Byl v pevnosti uvězněn a neodvažoval se riskovat opustit ji. Budou k němu muset přivést

někoho, kdo má k dítěti přístup.

Tassone se obával, že jeho dny jsou už sečteny, a proto ihned odletěl do Londýna, tam našel Thorna a pokusil se mu vysvětlit, k čemu se musí odhodlat. Modlil se, aby nad ním Bůh držel ochrannou ruku, a obával se, že se o něho stejně zajímá i Satan. Dobře si uvědomoval možnost Dáblův zásahu a podnikl všechna možná opatření, aby se udržel při životě, dokud nenalezne Thorna a dokud mu celý příběh nevypoví. Věděl, že jestli se mu to podaří, očistí se tak od svých hříchů a bude mu umožněn vstup do Království nebeského.

Pronajal si jednopokojový byt v Soho a přeměnil jej v pevnost pro Dávla stejně nedobytnou jako kostel. Jeho zbraní bylo Písmo svaté a stránkami vytrhanými z Bible vylepil na stěnách každou píď a polepil dokonce i okna. Na to všechno spotřeboval sedmdesát Biblí. Do všech rohů zavěsil kříže a nikdy nepřekročil práh směrem ven, aniž by se ujistil,

že kříž, který má zavěšený na krku, je chráněn střípky rozbitého zrcadla odrážejícími paprsky.

Zjistil ovšem, že svou kořist jen tak snadno nepolapí, a bolesti v zádech už ho nyní úplně stravovaly. První setkání s Thornem, v jeho pracovně, skončilo fiaskem. Velvyslanec vyděsil a Thorn ho dal okamžitě vyhodit. Nyní jej s narůstajícím zoufalstvím sledoval na každém kroku. Dnes pozoroval za napnutou šňůrou, jak velvyslanec se skupinkou dalších hodnostářů zahajuje stavbu domků pro chudé v Chelsea.

„Jsem hrdý, že smím položit základní kámen právě k tomuto projektu...“ křičel Thorn do větru před zhruba stovkou přihlížejících náhodných chodců, „... poněvadž je výrazem přání široké veřejnosti a sleduje zvýšení životní úrovně!“

Po těchto slovech kopl krumpáčem do země. Pak jej společně se skupinou prominentů zavedli k natažené šňůře a kapela s tahací harmonikou spustila polku. Potřásal si rukama s těmi, kteří se k němu natáhli. Thorn se choval suverénně, byl to politik, jemuž lichotila přízeň davu a obdiv. Dal si práci, aby zašel až k přepážce a žádnou ruku neodmítl. Dokonce byl ochoten se sklonit a nechat se políbit. Avšak náhle utrpěl otřes. Proti němu se natáhla cizí paže, hrubě jej uchopila za náprsenku a přitáhla si ho těsně ke šňůře.

„Zítra,“ vyhrkl Tassone přímo do zděšených velvyslancových očí. „V jednu hodinu v Kew Gardens...“

„Pusťte mě...“ zalapal po dechu Thorn.

„Pět minut, a víckrát mě už nikdy nespátříte.“

„Dejte ty ruce...“

„Vaší ženě hrozí nebezpečí. Zemře, jestli nepřijdete.“ •

Thornovi se podařilo ruku odstrčit a kněz *rázem* zmizel. Velvyslanec zůstal omráčeně stát a zíral přímo do cizích tváří, do bleskových světél, která mu vybuchovala rovnou do očí.

Thorn si lámal hlavu, co s tím knězem podniknout. Mohl na místo setkání vyslat namísto sebe policii, která by Tassona prostě sebrala. Jenže takový zákrok by vedl k dalším potížím, protože Thorn by musel vystoupit jako stěžovatel. Kněze by vyslýchali. Celá záležitost by pronikla na veřejnost. Noviny by měly hody a vytloukly by ze šilencových blábolu kapitál. Takhle to udělat nemohl. Ted' ne, nikdy ne. Neexistoval žádný způsob, jak se dozvědět, co mu kněz chce sdělit. Jeho blud se točil kolem narození Thornova dítěte, příšerná shoda náhod,

že právě na tomhle poli musel něco tajit. Nabízela se také alternativa vyslat do Kew Gardens namísto policie svého člověka, aby se tomu člověku vyplatil penězi, nebo aby ho zastrašil natolik, že uprchne. Jenže i tohle řešení znamenalo zasvětit do záležitosti někoho cizího.

Pomyslel na Jenningse, toho fotografa, a téměř podlehl impulsu a zavolal mu, že objevil jeho příbuzného, po němž Jennings pátral. Ovšem neexistuje na světě nic nebezpečnějšího, než se spolčit s člověkem od tisku. A přece toužil, aby *někoho* měl. Někoho, s kým by se mohl podělit. Neboť po pravdě řečeno byl zděšený. Měl strach z toho, co mu kněz vyjeví.

To ráno si Thorn vzal své vlastní auto a vysvětlil Hortonovi, že si přeje pobýt chvilku sám se sebou. Celé dopoledne se projížděl a nevkročil do kanceláře ze strachu, že se ho budou vyptávat, kam půjde na oběd. Napadlo ho, že knězovo vyzvání by mohl jednoduše *ignorovat*, že kdyby ho takhle odmrštil, mohl by s konečnou platností o Thorna ztratit zájem a zmizet. Jenže ani tohle řešení jej neuspokojovalo, neboť Thorn *sám* zatoužil po konfrontaci. Potřeboval toho člověka zastrašit a vyslechnout všechno, co má na duši. Řekl

přece, že Kathy je v nebezpečí, že zemře, pokud Thorn nepřijde. Bylo sice nemožné, že by Kathy něco ohrožovalo, avšak Thorna trápilo, že se i na ni zaměřila chorá mysl dementního kněze.

Thorn dorazil ve dvanáct třicet, zaparkoval u chodníku a napjatě vyčkával ve voze. Čas plynul pomalu a Thorn si pustil zprávy. Jen na půl ucha naslouchal, jak hlasatel vypočítával seznam zemí, kde to vřelo. Španělsko, Libanon, Belfast, Angola, Zair, Izrael, Thajsko. Už by dokázal doslova se zavázanýma očima ukázat ta místa na mapě a spletl by se nanejvýš o centimetr. Případlo mu, že čím déle člověk Zemi obývá, tím horší má výhledy do budoucna. Časovaná bomba už tikala a brzy vybuchne. Plutonium, vedlejší produkt při výrobě atomové energie, bylo dnes dosažitelné pro každého, a dokonce i ta nejmenší zemička se mohla vyzbrojit jadernou bombou. Některé státy měly sklony k autodestrukci, zcela sebevražedně. Nic by neztratily, kdyby jejich násilný čin smetl zároveň i zbytek světa. Thornovi se připomněla Sinajská poušť, Zaslíbená země. Zauvažoval, zda Bůh věděl, když ji Abrahámovi sliboval, že právě tady vybuchne časovaná bomba.

Pohlédl na hodinky na palubní desce a viděl, že jedna hodina už je. Vzchopil se a pomalu vstoupil do parku. Měl na

sobě plášť do deště a tmavé brýle, aby ho nikdo nepoznal, ale převlek v něm prohluboval úzkost. Rozhlédl se po drobné postavě kněze. Zahlédl ho a strnul. Musel překonat impuls, aby se obrátil a utekl. Tassone seděl na lavičce zády k němu a Thorn se snadno mohl otočit, aniž by ho spatřil. Avšak namísto toho vykročil, obešel kněze a stanul přímo proti němu.

Tassona Thornův náhlý příchod vyvedl z míry. Ve tváři se mu zračilo napětí a koupala se mu v potu, jako by jej stravovala nesnesitelná bolest. Dlouhou chvíli proti sobě stáli mlčky.

„Měl jsem zavolat policii,“ úsečně pronesl Thorn.

„Ta vám nepomůže.“

„Tak ven s tím. Povězte, co mi chcete říct.“

Tassone zatékal očima a ruce se mu začaly chvět. Zjevně vynakládal ohromné duševní úsilí, jako by zápasil s bolestí.

„Až se Židé vrátí na Sión...“ zašeptal.

„Cože?“

„... Až se Židé vrátí na Sión. A kometa ozáří celou oblohu. A povstane Svatá říše římská. Pak vy a já... musíme zemřít.“

Thornovi poskočilo srdce. Ten člověk *byl* šílený. Začal citovat jakýsi text, tvář staženou, jakoby v transu, a hlas mu sílil, takže téměř křičel.

„I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání... I spustil anděl srp svůj na zem a sebral vinici země a vmetl do jezera velikého hněvu Božího.“

Kněz se celý roztrásl. Thorn ho pozoroval a nutil se, aby naslouchal jeho slovům.

„Tohle všechno předvídá Zjevení svatého Jana!“ vyhrkl kněz.

„Nepřišel jsem proto, abych vyslechl *kázání*.¹¹

„Lidská posedlost a lidská povaha zavíní, že Satan rozpoutá poslední a nejstrašlivější boj. Prorocství Daniele, proroka, Evangelium svatého Lukáše...“

„Tvrdil jste, že mé ženě hrozí nebezpečí.“

„Vydejte se do města zvaného Meggido,“ naléhal Tassone. „Leží na místě starobylého Jezreelu. Tam navštivte starce Bugenhagena. Jedině ten vám prozradí, jak se to dítě dá zahubit.“

„Podívejte...“ -

„Ten, koho nespasí Beránek, bude na kusy roztrhán šelmou strašlivou, Satanem!“ „Tak už dost!“

Tassone rázem ztichl, celý sklesl a pozvedl chvějící se ruku, i aby si setřel pot, který se mu nahromadil nad obočím.

„Přišel jsem,“ řekl tiše Thorn, „protože jste mi řekl, že mé ženě hrozí nebezpečí.“

„Měl jsem vidění, pane Thorne...“ „Povídal jste, že mé ženě...“ „Je těhotná!“

Thorn se *zarazil* a poodstoupil o krok. „To se mýlíte.“ „Myslím, že je těhotná.“ i „Není.“

„Nedovolí, aby se to dítě narodilo. Zničí je, dokud je ještě v lůně.“

Kněz zasténal, opět jej zasáhl prudký záchvat bolesti. „Očem to mluvíte?“ zeptal se Thorn se zatajeným dechem.

„O vašem *synovi*, pane Thorne! O synu *Satanověl* Zabije to ještě nenarozené dítě a pak zabije i vaši ženu! A až si bude

jistý, že už opanoval všechno, co patřilo vám, pak vás, pane Thorne, zabije *také*“ •<„Tak tohle už je příliš!“

„... a pomocí vašeho bohatství a vlivu založí tady na Zemi svou říši zla a bude poslouchat příkazy přímo od samotného Satana...“

„Jste šílený,“ zasyčel Thorn. :“Musí zemřít, pane Thorne!“

¹Kněz zalpal po dechu a z očí mu vytryskly slzy. Thorn na něj shlížel neschopen pohybu.

„Prosím vás, pane Thorne,“ rozplakal se kněz. „Žádal jste o pět minut...“

„Jed'te do města Meggida,“ žadonil Tassone. „Navštivte Bugenhagena, dokud není pozdě!“

Thorn potřásl hlavou a obrátil chvějící se prst proti knězi. ^“Už jsem vás tedy vyslechl,“ pronesl varovně. „A chci, | abyste si teď naopak poslechl vy *mne*. Jestli vás ještě někdy uvidím... dám vás sebrat.“

Obrátil se na patách a odcházel. Tassone za ním přes slzy zakřičel:

„Uvidíte mě v pekle, pane Thorne. Budeme si tam odpykávat trest společně!“

V následujícím okamžiku se Thorn ztratil *T.* dohledu a Tassone osaměl, hlavu složenou v dlaních. Setrval tak několik minut a snažil se potlačit slzy. Bezvýsledně. Neuspěl a ztratil veškerou naději.

Pomalu vstal a rozhlédl se po parku. Pojednou byl prázdný a tichý, klid působil až jaksi hrozivě. Připadalo mu, jako by stál ve vzduchoprázdnu, jako by vzduch zadržoval dech. Pak ten zvuk zaslechl, docela slaboučce. Nejprve se nesl jakoby z dálky, na samé hranici slyšitelnosti, postupně nabýval na síle, až duněl všude kolem něj. Byla to slabika OHM, a jak zněla stále silněji, Tassone popadl krucifix, dech se mu zrychlil a vystrašeně se rozhlédl po parku kolem sebe. Obloha se setměla a zvedl se čerstvý větřík, rychle sílil, až rozechvěl větve stromů jakoby hněvem.

Tassone sevřel kříž oběma rukama a vyběhl na ulici, kde chtěl nalézt bezpečnější místo. Jakmile však vyrazil z parku, vítr prudce zadul, až kolem něj zavířily papíry a smetí. Sotva lapal po dechu a prudký závan větru ho znovu udeřil tvrdě do tváře. Přes ulici zahlédl kostel, avšak jakmile sestoupil z

chodníku, vítr se náhle proměnil v uragán. Tassone se proti němu vzepřel a pokusil si prorazit cestu do bezpečí. Zvuk slabiky OHM mu nyní duněl v uších smíšený s vytím větru. Kněz se prodíral vpřed a sténal námahou, výhled mu zastíral oblak vířícího prachu. Nákladní auto valící se ulicí dolů ani nespátřil, ani nezaslechl, až pak skřípění ohromných pneumatik, když se přehnalo kolem něj na pár centimetrů. Náklad'ák narazil do řady zaparkovaných aut, a jak jej setrvačnost hnala vpřed, drtil plechy jejich karosérií, dokud se nezastavil.

I vítr znenadání ustal a Tassone zaslechl, jak lidé křičí hrůzou. Kdosi proběhl kolem něj k převrácenému náklad'áku. Řidičova hlava se ochable opírala o okénko a odkapávala z ní krev. Oblohou se přehnalo zadunění hromu, Tassone zůstal stát přímo uprostřed ulice a kňučel strachy. Nad vzdáleným kostelem se zablýsklo. Kněz se otočil a rozběhl se nazpět do parku. S náhlým zahřměním se snesl liják. Tassone zoufale prchal a připadalo mu, že blesky bijí všude kolem něj. Když probíhal okolo vysokého stromu, kmen přímo explodoval. Vykřikl děsem a uklouzl v blátě. Zatímco se sbíral na nohy, z oblohy sjel elektrický prst a rozštípal lavičku přímo před ním na hrst hořících dřivek. Kněz se bezradně obrátil a proběhl pruhem keřů. Vynořil se v úzké postranní uličce a blesk udeřil znovu. Tentokrát zasáhl schránku na dopisy

a vyhodil ji do vzduchu. Zůstala ležet na zemi jako otevřená a zmačkaná plechovka od sardinek.

Drobný kněz se rozvzlykal a dál se hnál vpřed s očima upřenýma k zuřícímu nebi. Déšť se jen lil a bušil mu do tváře, město před ním zamlžovalo průhledný závoj vody. Londýňané prchali do úkrytů a okna se prudce zavírala. Jakási učitelka šest domovních bloků od jeho místa se marně natahovala, aby zavřela okno pomocí obstarožní tyčky s háčkem. Seshora stříkaly proudy deště a její malí žáčkové tomu všemu přihlíželi. Nikdy v životě neslyšela o knězi jménem Tassone a stejně tak netušila, že se její osud spojí s jeho. Jenže to už se Tassone vydal kluzkou ulicí hučící deštěm nevyhnutelně jejím směrem. Zápasil o dech a bezcílně prchal úzkými uličkami před hněvem, který jej pronásledoval. Blesky sice nechal kus za sebou, avšak už mu také docházely síly a srdce mu divoce

bušilo. Zahnul za roh a opřel se o stěnu jakési budovy, těžce lapal po dechu. Oči upíral ke vzdálenému parku, kam stále ještě bily blesky pokaždé doprovázené silným zahřměním. Pomyslel si, že se k nebi raději dívat nebude, když se tam nahoře cosi objevilo. Ze třetího poschodí vylétla tyčka na otevírání oken, marně se po ní natahovala ženská ruka. Tyčka se řítí rovnou dolů a kovový háček na konci prořezával vzduch jako špička kopí. Zasáhla kněze přímo do hlavy, 'prolétla mu tělem a přibila ho do trávy.

Stál na hadrových nohách s povislýma rukama jako loutka zavěšená na noc do krabice.

Letní bouřka v okolí Londýna náhle ustala.

Z okna ve třetím poschodí školní budovy vystrčila hlavu učitelka a dala se do křiku. Na ulici při opačné straně parku vytahovala skupinka lidí z převráceného nákladáku mrtvé řidičovo tělo. Na čele měl krvavý otisk volantu, proti němuž ho náraz ze vši síly vrhl.

Mraky se rozptýlily a opět mírumilovně zářilo sluníčko. Kolem kněze se seběhl hlouček malých dětí a zvědavě si prohlížely postavu podivně visící na tyčce. Z klobouku mu ještě odkapávaly dešťové kapky; řinuly se mu po tváři s ústy otevřenými překvapením. Zabzučel ovád a usedl mu na rty.

Následujícího jitra Horton vybral noviny ze schránky při hlavním perefordském vchodu a přinesl je do solária, kde Thorn s Kathy společně snídali. Když odcházel, postřehl, že tvář paní Thornové stále nese výrazné stopy napětí. Vypadala tak už po několik týdnů a Horton měl podezření, že to nějak

souvisí s pravidelnými cestami do Londýna, kde navštěvovala lékaře. Nejprve se domníval, že ji vozí k doktorovi, aby si léčila nějaké drobné tělesné onemocnění, ale pak si na vizitce ve vstupní hale domu všiml, že doktor Greer je psychiatr. Horton sám nikdy nepocítil potřebu navštívit psychiatra ani neznal někoho, kdo by ji pocíťoval, a utvrdil se v dojmu, že psychiatři jsou dobří jen k tomu, aby se z nich lidé zbláznili. Když četl v novinách o příšerných činech, které někteří lidé spáchali, zprávu obvykle provázelo sdělení, že předtím navštěvovali psychiatra. Bylo přece jasné, co je příčina a co následek. Nyní, jak tak obhlížel paní Thornovou, se jeho teorie o psychiatrech jen potvrzovala. Když ji vezl do města,

pokaždé byla veselá, zatímco na zpáteční cestě zamlklá a utrápená.

Od té doby, co s návštěvami začala, měla podstatně horší náladu a nyní už ji zřetelně stravovalo nervové vypětí. Její poměr ke služebnictvu se omezil na strohé příkazy a stejně příkrý vztah měla i k dítěti. Nešťastná stránka věci tkvěla především v tom, že Damien jí už přivykl. Několikatýdenní období, které s ním strávila, aby si získala jeho náklonnost, nyní přinášelo své ovoce. Jenže teď, když po ní Damien toužil, nikde ji nemohl najít.

Avšak i Kathy samotné léčba přinášela problémy, neboť se ponořila pod hladinu své úzkosti a našla tam jen bezednou studnu zoufalství. Propadla naprostému zmatení a připadalo jí, že už vlastně ani neví, kdo ve skutečnosti je. Vzpomínala, že to kdysi *věděla*, a že stejně tak *věděla*, co chce, jenže tohle bylo už všechno pryč a neviděla před sebou žádnou budoucnost. Nejprostší věci v ní probouzely děs: když zazvonil telefon, když z kuchyně zadrnčela časomíra, když zachrastila čajová konvice. Dospěla k bodu, kdy už nebyla schopna nic zvládnout, a musela neustále sbírat odvalu dokonce i k tomu, aby prostě přežila.

Tento den vyžadoval více odvahy než většina ostatních, neboť objevila něco, co vyžadovalo její zásah. Předpokládala, že by se mohla s manželem střetnout, měla z toho obavy a ke všemu tady ještě bylo to dítě. Damien si teď navykl každé ráno se na ni přilepit, aby přilákal její pozornost. Právě teď jezdil po parketách solária s mašinkou, neustále jí narážel do židle a vydával zvuky jako parní stroj.

„Paní Baylocková?“ zavolala Kathy.

Thorna sedícího naproti s rozloženými novinami zarazila hněvivost, která jí prosákla do hlasu.

„Nějaký problém?“ zeptal se.

„Damien. Už se ten kravál nedá snést.“

„Tak zlé to snad zase není...“

„Paní Baylocková!“ zakřičela.

Mohutná žena téměř vletěla dovnitř.

„Madam?“

„Odved'te ho pryč!“ poručila Kathy.

„Vždyť si jenom hraje,“ namítl Thorn.

„Řekla jsem, abyste ho odvedla!“

„Ano, madam,“ odvětila paní Baylocková.

Vzala Damiena za ruku a vyvedla ho z místnosti. Dítě se ve dveřích otočilo po matce a v očích se mu objevila bolest. Thorn to postřehl a s pocitem beznaděje se obrátil na Kathy. Pokračovala v jídle a tvářila se, že jeho pohled nevnímá.

„Proč jsme si tedy vlastně pořídili dítě, Kathy?“

„K obrazu svému.“

„Cože?“

„Jak jsme mohli nemít dítě, Roberte? Copak už někdo někdy slyšel o úspěšné rodině, která nemá stejně přenád-herné dítě?“

Thorn tiše spolkl její slova, zcela vyveden z míry tónem.

„Kathy...“

„A není to snad pravda? Nikdy jsme ani nepomyslili na to, jak se takové dítě vychovává. Mysleli jsme jenom na to, jak se budeme společně vyjímat v časopisech.“ Thorn na ni oněměle hleděl. Neuhnula očima. „Není to snad pravda?“ zeptala se. „Takhle ti to ordinuje ten tvůj doktor?“ „Ano.“

„Pak si myslím, že bych si s ním měl promluvit.“ „Ano. Taky ti chce něco říct.“

Chovala se stroze a chladně. Thorn jako by instinktivně vycítil, co mu poví, a přepadl ho strach. „Co to bude?“ zeptal se. „Máme takový problém, Roberte,“ řekla. „Ano?“

„Nechci už žádné děti. Nikdy.“

Thorn vyhledal pohledem její tvář a čekal na pokračování. „Je to v pořádku?“ otázala se. „Jestli si to tak přeješ?“ odvětil. „Pak jistě budeš souhlasit s potratem.“ Thorn strnul. Zůstal omráčený, s otevřenými ústy. „Jsem těhotná, Roberte. Zjistila jsem to včera ráno.“

Přešla chvfle ticha. Thornovi se zatočila hlava.

„Slyšels mě?“ zeptala se Kathy.

„Jak to mohl vědět?“ zašeptal Thorn.

„To je tím tělískem. Někdy selže.“

„Ty jsi těhotná...?“ vydechl.

„Ne dlouho.“

Thorn byl popelavý, hleděl do stolní desky a ruce se mu chvěly.

„Řeklas to někomu?“ zeptal se.

„Jenom doktoru Greerovi.“

„Jsi si tím jistá?“

„Že si to nechci nechat?“

„Že jsi těhotná.“

„Ano.“

Thorn zůstal neschopen pohybu, pohled upíral do prázdna. Vedle něj zazvonil telefon a velvyslanec mechanicky zvedl sluchátko.

„Ano?“ Zarazil se, protože hlas mu nejprve povědomý nebyl. „Ano, jsem to já.“ Vzhlédl ke Kathy a v očích se mu objevil zmatený výraz. „Cože? Kdo je tam? Haló? Haló?“

Volající zavěsil. Thorn seděl nehnutě a tvářil se znepokojeně.

„Co chtěl?“ zeptala se Kathy.

„Něco o novinách...“

„Co o novinách?“

„Volal nějaký anonym... a říkal, ať si je dnes přečtu.“

Sklonil pohled na noviny, které měl složené před sebou, a rozevřel je. Když padl očima na snímek na titulní straně, celý se schoulil.

„Co je to?“ zeptala se Kathy. „Co se stalo?“

Jenže Thorn nebyl vůbec schopen odpovědi. Vzala mu noviny a našla místo, na které zíral. Fotografie zabírala kněze napíchnutého na tyčce k otevírání oken a titulek pod ním oznamoval: KNĚZ UKŘIŽOVÁN PŘI BIZARNÍ TRAGÉDII.

Kathy pohlédla na manžela a zjistila, že se celý chvěje. Zmateně ho vzala za ruku. Měl ji studenou.

„Roberte...“

Thorn se prkenně zvedl a zamířil ke dveřím.

„Znal jsi ho?“ zeptala se Kathy.

Vůbec jí však neodpověděl. Kathy si znovu prohlédla fotku, a zatímco četla článek, slyšela, jak Thorn startuje svoje auto a odjíždí.

„Pro paní James Akrewianovou, učitelku ve třetí třídě na Biskupské pomocné škole, ten den začínal stejně jako kterýkoli jiný. Bylo to v pátek, a zrovna když se spustil déšť, připravovala se s třídou, že začnou číst nahlas. Ačkoli dovnitř nepršelo, chtěla zavřít okno, protože jí vadil hluk. Mnohokrát si stěžovala na zastaralé ovládání. Protože na nejvyšší okna

vůbec nedosáhla, musela se postavit na židli a ještě použít tyčku. Nepodařilo se jí zaháknout háček na tyčce do kroužku okna, a proto se pokusila zachytit okno háčkem zezadu a přitáhnout si je k sobě. Tyčka jí však vyklouzla z ruky, vylétla ven a zasáhla kolemjdoucího, který v tom místě pravděpodobně hledal přístřešek před deštěm. Totožnost zemřelého policie odmítla oznámit, dokud nebudou vyrozuměni příbuzní. “
Kathy Článek nedával žádný hlubší smysl. Zavolala Thornovi do kanceláře a nechala mu vzkaz, aby jí zatelefonoval okamžitě, jakmile dorazí. Zjevně však mířil jinam, neboť telefon se neozval ani do půlnoci. Pak ještě zavolala Greerovi, svému psychiatrovi, jenže ten byl příliš zaměstnaný a sekretářka ho omluvila. Poslední telefonický hovor měla s nemocnicí, aby si sjednala potrat.

Kapitola devátá

Okamžitě, jakmile Thorn spatřil na snímku kněze, skočil do auta a hnál se do Londýna. Hlavou se mu zběsile honily nejrůznější úvahy, marně se ve všem pokoušel vyznat. Takže Kathy přece jen *byla* těhotná, ten kněz měl pravdu. Ted' už dál nemohl ignorovat ani zbytek Tassonova sdělení. Snažil si znovu vybavit setkání v parku, jména a místo, kam ho Tassone posílal. Jenže už je nedokázal z paměti vyhrabat. Ze všech sil se pokoušel uklidnit a vybavit si všechny nedávné události. Rozhovor s Kathy, anonymní telefonát, který před chvílí vzal.

„Přečtete si noviny,“ řekl ten hlas. Ted' už mu byl povědomý, avšak Thorn si jej nedokázal přesně zařadit. Pro Kristovy živé rány, kdo mohl vědět, že s tím knězem měl co dělat? Fotograf! Byl to jeho hlas. Hlas Habera Jenningse.

Když Thorn dorazil do kanceláře, hned se zavřel a zazvonil interkomem na sekretářku. Požádal ji, aby sehnala telefonem Jenningse. Pokusila se, ale odpověděl jí jen magnetofonový *záznam*. Ohlásila to Thornovi, zmínila se i o záznamu, velvyslanec ji požádal o číslo, že je později vyzkouší sám. *Záznam* namluvil Jennings sám. Byl to tentýž hlas, který mu volal. Ale proč se nepředstavil? Co to s ním zase hrál za habadůru?

Vzápětí dostal Thorn vzkaz, že volala Kathy, avšak rozmluvu s ní zatím odložil. Chtěla by hovpřit o potratu a on na to ještě nebyl připravený.

„Zabije to ještě nenarozené dítě,“ připomněla se Thornovi knězova slova. „*Zničí* je, dokud je ještě v lůně.“

Thorn si rychle našel telefonní číslo doktora Charlese Greera a vysvětlil mu, že už je na cestě k němu v naprosto neodkladné záležitosti.

Greera Thornova náhlá návštěva nijak nepřekvapila, neboť věděl, že se Kathin stav zhoršil. Mezi úzkostí a zoufalstvím leží velice úzká hranice a doktor Greer sledoval, jak ji několikrát překročila z jedné strany na druhou. Obával se, že kdyby její

úzkostné stavy vyvrcholily, mohla by se pokusit vzít si život.

„Člověk nikdy neví, jak hluboko ten děs zasahuje,“ řekl Thornovi ve své ordinaci. „Ale upřímně řečeno, bylo by ode mne nesolidní, kdybych nepřiznal, že si myslím, že ji očekávají vážné emoční problémy.“

Thorn seděl celý napjatý na židli s tvrdým opěradlem. Mladý psychiatr zuřivě bafal z dýmky, jak se snažil, aby mu nevyhasla, a přecházel po místnosti.

„Hovořil jsem s ní,“ pokračoval. „Připomíná mi nákladní vlak. Můžete akorát sledovat, jak roztápí pod kotlem.“

„Její stav se tedy zhoršuje?“ zeptal se Thorn rozechvělým hlasem.

„Řekněme, že se vyvíjí.“

„Nemůžete proti tomu něco dělat?“

„Navštěvuje mě dvakrát týdně. Myslím, že potřebuje pravidelnější péči.“

„Říkáte mi, že je duševně chorá?“

„Řekněme spíš, že žije ve svém vysněném světě. Její přeludy jsou děsivé. Její chování odpovídá onomu hrůzostrašnému světu.“

„Jaké přeludy?“ zeptal se Thorn.

Greer se zarazil a odhadoval, zda se má šířit či nikoli. Ztěžka dosedl na židli a našel Thornovy zoufalé oči.

„Zaprvé žije v bludu, že její dítě není ve skutečnosti její.“

Slova zasáhla Thorna jako úder blesku. Zůstal zcela ochromený, neschopen odpovědět.

„Interpretuji to, upřímně řečeno, ani ne tolik coby strach, jako přání. Podvědomě si přeje, aby byla *bezdětná*. Tohle je způsob, jímž může dosáhnout svého. Alespoň na emocionální úrovni.“

Thorn stále nebyl schopen slova.

„Tím nechci tvrdit, že dítě pro ni není důležité,“ pokračoval Greer. „Na druhé straně je nejdůležitější věcí v jejím životě. Jenže z toho samého důvodu ji strašně děsí. Ve skutečnosti nevím, jestli se její strach točí kolem mateřství, anebo jestli se bojí, že by se přespříliš citově angažovala, či se jednoduše obává, že nebude stačit. Že svou roli nezvládne.“

„...ale přece dítě *chtěla*,“ podařilo se vyhrknout Thornovi.

„Kvůli vám.“

„Ne...“

„Podvědomě. Cítila, že musí dokázat, že si vás zaslouží. Jak to udělat lépe, než vám porodit dítě?“

Thorn hleděl přímo před sebe a v očích měl zoufalství.

„Ted' zjistila, že to přece jen nezvládne,“ pokračoval Greer, „takže hledá nějaké zdůvodnění, aby sebou nemusela opovrhovat, že selhala. Proto si vytvořila blud, že dítě není její, že je zlé...“

„Cože?“

„Není schopna je milovat,“ vysvětloval psychiatr, „a tak si vymyslela důvod, proč není hodno její lásky.“

„Vážně si myslí, že to dítě je zlé?“

Thorn byl otřesený, tvář měl staženou strachem.

„Není nutné, aby si to myslela přesně takhle,“ pokračoval Greer ve vysvětlování. „V tomhle okamžiku je klíčový důvod, že další dítě by pro ni znamenalo katastrofu.“

„V jakém směru...^ ,zlé’?“

„To je jenom blud. Žije v bludu, že to dítě není její.“

Thorn se zhluboka nadechl, aby potlačil nutkání zvracet.

„Není žádný důvod k zoufalství,“ ujišťoval ho Greer.

„Doktore...“

„Ano?“

Jenže Thorn nebyl schopen pokračovat. Oba dva zůstali mlčky sedět a hleděli na sebe přes rozlehlou ordinaci.

„Chystal jste se něco říct?“ zeptal se psychiatr.

Lékař se snažil tvářit účastně, neboť muž před ním mu zjevně chtěl něco sdělit, ale nemohl se odhodlat promluvit.

„Pane Thorne? Jste v pořádku?“

„Jsem zděšený,“ zašeptal Thorn.

„Samozřejmě, že jste zděšený.“

„Chci říct... mám strach.“

„To je přirozené.“

„Že se... děje... něco příšerného.“

„Ano. Ale vy oba to přežijete a zvládnete.“

„Nerozumíte mi.“

„Ale rozumím.“

„Ne.“

„Věřte mi. Chápu vás dobře.“

Thorn neměl daleko k slzám a hlava mu klesla do dlaní.

„Žijete ve strašném napětí, pane Thorne. Mnohem větším, než si uvědomujete.“

„Nevím, co si mám počít,“ zasténal Thorn.

„Zaprvé, měl byste souhlasit s potratem.“

Thorn zvedl oči a pevně se na Greera zadíval.

„Ne,“ prohlásil.

Psychiatr reagoval překvapeně. „Jestli to ovšem odporuje vašim náboženským zásadám...“

„Ne.“

„Pak tedy jistě chápete, že...“ ,

„To neudělám,“ řekl Thorn rezolutně.

„Musíte.“

„Ne.“

Greer se opřel o opěradlo židle a ohromeně zíral na velvyslance.

„Rád bych věděl, jaké vás k tomu vedou důvody,“ pronesl tiše.

Thorn se na něj dlouze zahleděl.

„Slyšel jsem předpověď, že těhotenství skončí předčasně,“ řekl, „a rozhodl jsem se zasadit, aby se to nestalo.“

Lékař na něj hleděl zmateně a účastně.

„Vím, jak vám to musí znít,“ řekl Thorn. „A možná, že jsem... *duševně chorý*.“

„Proč to říkáte?“

Thorn na něj tvrdě pohlédl a pak procedil:

„Tohle těhotenství musí pokračovat, abych tomu jednou provždy přestal věřit...“

„Věřit?“ --

„A moje žena taky. Že to dítě je...“

Slovo mu uvázlo v hrdle, vstal a v očích se mu objevilo cosi naléhavého. Přepadla ho zlá předtucha. Strach, že se chystá něco strašlivého.

„Pane Thorne?“

„Promiňte...“

„Prosím, posaďte se.“

Thorn však prudce potřásl hlavou, vyrazil směrem ke schodišti a pak z domu. Na ulici se rozběhl, zachvátila jej vlna paniky. Doběhl k autu a nervózně šátral po klíčkách. Ano, k něčemu se schylovalo. Potřeboval se rychle vrátit domů.

Přišlápl plyn až na podlahu, s kvílejícími pneumatikami auto na místě otočil a zamířil přímo na dálnici. Pereford byl vzdálený půl hodiny cesty a zdálo se mu, ačkoli nevěděl proč, že se tam už včas nedostane. Londýnské ulice ucpával běžný každodenní provoz a Thorna drtilo zoufalství. Tiskl klakson a křižovatky projížděl na červenou.

Kathy v domě v Perefordu rovněž sužovala úzkost, a aby hryzájící strach zahnala, zaměstnávala se domácími pracemi. Postávala nyní na odpočívadle schodů ve druhém poschodí s konvičkou v ruce a přemítala, jak dosáhnout na květiny, které visely z terasy dolů. Chtěla je zalít, ale bála se, že vylije vodu na kachlíkové podlahy obou spodních pater. Za ní si ve

svém pokoji hrál Damien s vláčkem a čím rychleji jezdil, tím hlasitější zvuky vyluzoval. Paní Baylocková, kterou Kathy neviděla, stála ve vzdálenějším rohu dětského pokoje se zavřenýma očima, jakoby ponořena v modlitbu.

Pneumatiky Thornova auta skřípěly, jak se hnál v široké zatáčce nájezdu na dálnici. Vylétl na M-40, která vedla přímo domů. Tvář měl ztuhlou napětím, rukama pevně svíral volant, a když konečně kolem zmizely chodníky, každým kouskem křečovitě napjatého těla poháněl vůz kupředu. Řítil se po dálnici jako světlý blesk a předjížděl ostatní auta, jako by stála na místě. Potil se a předjížděl auto za autem. Tiskl klakson pokaždé, když se jako dělová koule přehnal kolem předjížděného vozu. Pak si uvědomil, že existuje také policie a pohlédl do zpětného zrcátka. Uviděl v něm hrozivý stín, který mu byl v patách. Černé a velké auto, které přesně opakovalo každý jeho manévr. Byl to pohřební vůz. A blížil se k němu. Thorn to zřetelně viděl v zrcátku a tvář mu stahoval děs.

Damien v Perefordu se posadil na vláček, rozjel se a poskakoval na něm, jako by to byl závodní kůň. Kathy si přinesla na balkón ve druhém poschodí stoličku a postavila se na ni. Paní Baylocková v Damienově pokoji se na dítě ostře zadívala, jako by je chtěla popohnat vpřed pouhou silou vůle. Chlapec se skutečně rozjel ještě rychleji, oči se mu rozhořely a ve tváři se mu zračila jakoby posedlost.

Thorn v autě sténal námahou a držel plyn přišlápnutý až k podlaze. Pohřební vůz jej však přesto stále dojížděl a už spatřil tvář jeho řidiče hledící netečně přímo kupředu. Ručička

tachometru poskočila ze sto padesátky na sto osmdesát, ale pohřební vůz se nepřestal přibližovat. Thorn těžce lapal po dechu a věděl, že ho opouští jakákoli schopnost střízlivé úvahy. Jenže neměl sil, aby se proti tomu vzepřel. Nesměl se nechat předjet. Motor auta vyl a podvozek strašlivě skřípěl, ale pohřební vůz už ho dojížděl a pomalu se dotahoval na jeho úroveň.

„Ne,“ zasténal Thorn, „ne!“

Na okamžik se oba vozy řítily bok po boku, pak ho pohřebák začal předjíždět. Thorn zuřivě bušil do volantů, aby vyždímal z auta poslední špetku rychlosti, jenže pohřební vůz ho předjel a rakev, kterou vezl vzadu, jej pozvolna minula.

V Thornově domě se Damien rozjel ještě rychleji, hnal se na vláčku po pokoji, zatímco Kathy se venku pod terasou nejistě natahovala ke květináčům.

Pohřební auto náhle zmizelo kdesi vpředu na dálnici a Thornovi se z hrdla vydral výkřik, při němž stydla krev v žilách. Ve stejném okamžiku Damien vylétl ze svého pokoje, vláčkem narazil do stoličky a Kathy z ní srazil. Máchla rukama kolem sebe, ale sevřela jen vzduch. Zvrátila se nazad a vykřikla. Zoufale se pokusila zachytit zábradlí, ale smetla jen kulaté akvárium se zlatými rybičkami, které padalo nehlučně spolu s ní. Její výkřik zakončil zvuk nárazu. Akvárium dopadlo o zlomek chvíle později a rozprsklo se na blyštivé střepiny.

Kathy zůstala ležet tiše a klidně, krásná zlatá rybka sebou mrskala vedle ní na chladných dlaždicích.

Když se Thorn dostal do nemocnice, byla už plná novinářů, kteří jej zasypali hlasitými otázkami a stříleli mu blesky přímo do očí. Zoufale si mezi nimi proklestil cestu a hledal dveře označené INTENZÍVNÍ PÉČE. Když dorazil domů, našel paní Baylockovou, která mu hystericky vyličila, že se Kathy zřítíla a že ji záchranka odvezla do Městské nemocnice.

„Máte nějakou zprávu o jejím stavu, pane Thorne?“ zakřičel jeden z reportérů. -

„Uhněte mi z cesty.“

„Dozvěděli jsme se, že odněkud spadla.“

„Nechtě mě projít.“

„Je v pořádku?“

Proklestil si cestu dvojími dveřmi, a jak se hnal dlouhou

chodbou, hlasy novinářů za ním postupně utichaly.

„Pan velvyslanec Thorn?“

„Ano.“

Odkudsi se objevil lékař a rychle kráčel Thornovi vstříc.

„Jmenuji se Becker,“ představil se.

„Je v pořádku?“ zeptal se Thorn naléhavě.

„Uzdraví se. Byl to pěkně tvrdý náraz. Má otřes mozku, zlomenou klíční kost a vnitřní krvácení na několika místech.“

„Je těhotná.“

„Bohužel už není.“

„Potratila?“ vydechl Thorn.

„Hned na místě po nárazu. Odebral jsem nějaké vzorky k testům, ale vaše služebná to určitě smyla dřív, než jsme tam přijeli.“

Thorn se zachvěl a nebyt stěny, zhroutil by se.

„Přirozeně,“ pokračoval doktor, „že všechny detaily jsou lékařské tajemství. Čím méně lidí to bude vědět, tím lépe.“

Zachytil Thornův zmatený pohled.

„Víte, že skočila sama?“

„Skočila?“

„Z balkónu ve druhém poschodí. Zcela prokazatelně před očima vašeho dítěte a jeho vychovatelky.“

Thorn na něj slepě hleděl. Pak svěsil hlavu proti stěně. Podle pohybů ramen doktor pochopil, že se rozplakal.

„V podobných případech,“ dodal, „se obvykle padá po hlavě. Takže můžete v jistém smyslu mluvit o štěstí.“

Velvyslanec přikývl a snažil se potlačit slzy.

„Není třeba brát to zase tak tragicky,“ řekl lékař. „Je spousta okolností, pro které byste měl být vděčný. Zůstala naživu, a když bude mít řádnou péči, pravděpodobně se o to už víckrát nepokusí. Moje švagrová měla taky sebevražedný pokus. Napustila si vanu a vzala si do ní opékač topinek. Když stiskla vypínač, fungovalo to stejně, jako by si sama spustila elektrické křeslo.“

Thorn se obrátil a pohlédl na něj.

„Pointa je ovšem v tom, že to přežila a že se už nikdy víckrát o sebevraždu nepokusila. Dnes jsou tomu čtyři roky a nemá vůbec žádné potíže.“

„Kde je?“ zeptal se Thorn.

„Žije ve Švýcarsku.“ i

„Moje žena.“

„Pokoj 4A. Brzy by měla přijít k sobě.“

Kathin pokoj byl tichý a temný. Když Thorn vstoupil, v rohu seděla sestra a listovala v časopisu. Zůstal šokované stát. Pohled na Kathy byl příšerný. Tváře měla opuchlé a zcela bezkrevné, z paže jí vedla trubička nahoru do láhve s plasmou. Druhou paži měla v sádře, groteskně zkroucenou. Byla v bezvědomí, ve tváři ani stopu života.

„Spí,“ řekla sestra a Thorn prkenně pokročil, až stanul nad postelí. Kathy zasténala a pozvolna natočila hlavu, jako by jeho přítomnost vycítila.

„Má bolesti?“ zeptal se Thorn třesoucím se hlasem.

„Je v sedmém nebi,“ odvětila sestra. „Pentathiol sodný.“

Thorn se posadil vedle Kathy, pak složil hlavu na postel a rozplakal se. Po chvíli si uvědomil, že se mu její ruka dotkla hlavy.

„Roberte...“ zašeptala.

Vzhlédl a viděl, že se snaží otevřít oči.. „Kathy,“ zamumlal přes slzy.

„Nedovol, aby mě zabil.“ Potom zavřela oči a usnula.

Thorn dorazil domů po půlnoci a dlouhou dobu stál potmě v hale pod schodištěm. Hleděl z okna na beztvarou skvrnu zaschlé krve na kachlících v místech, kam Kathy dopadla. Byl zcela otupělý, po celém těle zmučený vyčerpáním a toužil po spánku, aby se tak odpoutal od tragické události. Jeho život byl náhle celý naruby a na tom už nemohl nic změnit. Jako by na ně dopadlo prokletí.

Pokusil si představit Kathy, jak se rozhoduje skočit. Proč si nevybrala střechu, jestli skutečně zamýšlela skoncovat se životem? V domě by našla prášky, našla by tu žiletky, pravděpodobně na tučt prostředků nebo způsobů, jimiž by si mohla konec pojistit. Proč takhle? A proč před Damienem a paní Baylockovou?

Znovu ho přepadla myšlenka na kněze a jeho varování.

„Nedovolí, aby se to dítě narodilo. Zničí je, dokud je ještě v lůně. Pak zabije i vaši ženu. A až si bude jistý, že už opanoval všechno, co patřilo vám...“

Zavřel oči a pokusil se to vypudit z hlavy. Jenže se mu

připomněl Tassone přibitý tyčkou k zemi, Jenningsovo zavolání, neovladatelná panika, která se ho zmocnila, když ho na dálnici předjíždělo pohřební auto. Ten psychiatr měl pravdu. Žije ve strašném napětí a jeho chování to dokazuje. Kathiny obavy se už přenesly i na něj, její přeludy byly nějak nakažlivé. Nemůže si dovolit, aby to pokračovalo. Teď více než kdy dříve se jich musí zbavit a chovat se racionálně.

Ačkoli se mu podlamovaly nohy, tiše potmě vyšplhal do schodů. Všechno zaspí, ráno se probudí jako rybička, do žil se mu vlije nová energie a s ní situaci zvládne.

Natáhl ruku ke klice od dveří svého pokoje, ale zarazil se a obrátil pohled přes temnou halu k Damienově ložnici. Pod dveřmi prosakovala měkká záře noční lampičky a Thorn si představil nevinnou dětskou tvářičku ve spánku. Zatoužil po ní a pomalu přešel k dětskému pokoji, jako by se chtěl ujistit, že neexistuje nic, z čeho by měl mít strach.

Jenže žádného takového ujištění se nedočkal. Neboť když s klapnutím otevřel Damienovy dveře, rozestřela se před jeho očima podívaná, z níž mu šel mráz po zádech. Dítě sice spalo, ale ne samo. Po jedné straně seděla paní Baylocková, ruce měla založené a odhodlaně pohlížela do prázdna, a na druhé

mohutný pes. Bylo to stejné zvíře, které viděl před několika týdny. Které našli v lese. Pes byl zase zpátky a seděl pozorně, jako by jeho spícího syna hlídal. Thorn zadržel dech a potichu za sebou dveře zase zavřel. Vrátil se přes halu do svého pokoje. Tady zůstal stát, lapal po dechu a cítil, jak se třese od hlavy až k patě. Náhle se ticho roztříštilo. Zazvonil telefon a Thorn se rozběhl k nočnímu stolku, aby jej zvedl.

„Haló.“

„Tady Jennings,“ řekl hlas. „Ten, co jste mu rozbil foťák.“

„Ano.“

„Jsem teď v Chelsea a myslím, že byste se měl sebrat, nejradši hned teď, a zajet ke mně.“

„Co chcete?“

„Něco se děje, pane Thorne. Děje se něco, co byste měl vědět.“

Jennings bydlel v okrsku slamů a Thorn měl dost potíží, než ho našel. Pršelo, viditelnost byla mizerná a už se chystal hledání vzdát, když zahlédl infračervenou záři vysoko ve

věžičce nad střechou. V okně stál Jennings a mával na něj. Pak se otočil, protože ho napadlo, že by měl trochu uklidit, když jej navštíví takový význačný host. Nějaké šatstvo nakopal do skříňky ve zdi a na posteli uhladil přikrývku, pak otevřel dveře a počkal na Thorna. Velvyslanec se objevil celý popelavý, zničený šplháním do šestého poschodí.

„Mám kapku brandy, jestli byste si dal.“

„Ano, prosím.“•

„Ale jsem si jistý, že to není značka, na kterou jste zvyklý.“

Jennings zavřel dveře a zmizel v přístěnku. Thorn přelétl očima potměnou místnost. Zalévala ji načervenalá záře vycházející z otevřených dveří temné komory velké asi jako záchod, jejíž stěny zdobily zvětšené fotografie.

„Tak tady se to nese,“ řekl Jennings vracející se s lahví a se dvěma skleničkami. „Stačí kapka a zase budete jako orel.“

Thorn přijal skleničku a Jennings mu nalil. Pak se usadil na postel a ukázal na hromadu polštářů na zemi. Thorn zůstal stát.

„Na zdraví,“ řekl Jennings. „Chcete si dát sluka?“

Thorn potřásl hlavou, fotografovo familiární chování ho dráždilo.

„Povídal jste, že se něco děje.“

„Přesně tak.“

„Rád bych věděl, co jste tím myslel.“

Jennings se na něj opatrně zahleděl.

„Copak to už nevíte sám?“

„Ne, nevím.“

„Proč jste potom tady?“

„Nevysvětlil jste mi to po telefonu.“

Jennings přikývl a odložil skleničku.

„Nemohl jsem vám to vysvětlit, protože to je něco, co musíte vidět na vlastní oči.“

„A co to je?“

„Fotografie. Vstal a vešel do temné komory. Vyzval gestem Thorna, aby jej následoval. „Myslel jsem, že byste měl být nejdřív trošku přátelštější.“

„Jsem strašně utahaný.“

„No dobře, tohle vám povzbudí krevní oběh.“

Rozsvítil malou lampičku a zamířil světlo na hromádku fotografií. Thorn vstoupil a usedl na stoličku vedle Jenningse.

„Poznáváte tohle?“

Byly to snímky z oslavy narozenin. Damienových čtvrtých narozenin: fotky dětí vozících se na kolotoči, fotky Kathy hledící do davu lidí.

„Ano,“ odvětil Thorn.

„Podívejte se na tuhle.“

Jennings odložil svrchní fotografie a našel snímek Chessy, Damienovy první chůvy. Stála osaměle v klaunovském převleku a za ní se tyčila silueta domu. „Vidíte něco neobvyklého?“ zeptal se Jennings. „Ne.“

Fotograf ukázal prstem na nezřetelný obláček, který jí obklopoval hlavu a krk.

„Nejdřív jsem si myslel, že to je defekt,“ řekl Jennings. „Ale podívejte, jak to vypadá tady.“

Vytáhl snímek Chessy visící ze střechy.

„Ničemu nerozumím,“ řekl Thorn.

„Mějte se mnou trpělivost.“

Jennings odstrčil hromádku* fotografií a namísto ní podal jinou. Nahoře ležel snímek drobného kněze, Tassona, jak odchází od velvyslanectví.

„A co tahle?“

Thorn se k němu užasle obrátil.

„Jak jste se k tomu dostal?“

„Vezměte si to.“

„Myslel jsem, že po tom člověku pátráte. Říkal jste, že je váš příbuzný.“ ‘ • •

„Lhal jsem. Ale prohlédněte si ten obrázek.“

Jennings ukázal na fotografii mlžný útvar, který jako by visel knězi nad hlavou.

„Ten stín nad ním?“ zeptal se Thorn.

„Ano. A pak se podívejte na tenhle snímek. Udělaný o deset dní později.“

Vyštrachal jinou fotografii a položil ji na světlo. Byla to zvětšenina skupinky lidí vzadu v hotelovém salónku, kde tehdy přednášel. Tassonova tvář nebyla vidět, jen kněžské odění, ale přesně v místech, kde měl mít hlavu, se nacházel stejný podlouhlý útvar visící ve vzduchu.

„Počítám, že to je stejný člověk. Sice mu není vidět do tváře, ale zase to nad ním visí.“

Thorn studoval obrázek a tvářil se zmateně.

„Tentokrát to je trochu výraznější,“ pokračoval Jennings. „Kdybyste si představil, jak je asi vysoký, mohl byste se dohadovat, že se mu to právě dotýká hlavy. Za těch deset dní, které dělí tyhle dva snímky, to kleslo dolů. Ať už je to cokoli, přiblížilo se to.“

Thorn si oněměle prohlížel fotografie. Jennings mu je vzal a podal mu snímek, který přinesly na první stránce noviny - kněze přibitého k zemi tyčkou jako kopím.

„Už vidíte spojitost?“ zeptal se Jennings.

Thorn seděl zcela ohromený. Za nimi zazvonil časový signál a Jennings rozsvítil další světlo. Obrátil se a setkal se s Thornovým ustaraným očima.

„Neumím to nijak vysvětlit, ani já,“ řekl. „Proto jsem do celé věci začal strkat nos.“

Uchopil pinzetu, otočil se k lázni s ustalovačem, vylovil z něj zvětšeninu a lehce s ní zamával ve vzduchu, aby rychleji oschla. Pak ji položil na světlo.

„Mám pár kámošů u policie. Věnovali mi několik negativů a pořídil jsem z nich zvětšeniny. Koronerova zpráva tvrdí, že byl celý prolezlý rakovinou. Po většinu doby pod morfiem, píchal si dvakrát, třikrát derině.“

Když Thorn upřel oči na zvětšeninu, trhl sebou. Dětila se na tři části, na každé byla mrtvola kněze v jiné pozici.

„Navenek jeho tělo vypadalo úplně normálně,“ pokračoval Jennings. „Vyjma malého místečka na vnitřní straně stehna.“

Podal Thornovi zvětšovací sklo a zavedl mu ruku ke třetí části snímku. Kněz tam ležel s groteskně roztaženými rukama a nohama, stehna a genitálie byly dobře patrné. Thorn se pozorně zadíval a spatřil jakousi značku. Vypadala jako vytetovaná.

108

„Co to je?“ zeptal se.

„Tři šestky. Šest set šedesát šest.“

„Koncentrační tábor?“

„Taky mě to napadlo, ale biopsie ukázala, že to měl do kůže doslova vyřezané. Takhle to v koncentračních táborech nedělali. Zdá se mi, že si to udělal sám.“

Thorn si s Jenningsem vyměnili pohled, velvyslanec vůbec

nevěděl, co si má myslet.

„Ještě se mnou mějte chvilku trpělivost,“ řekl Jennings a zvedl do světla jinou fotografii. „Tohle je místnost, ve které bydlel. Byt v Soho bez teplé vody. Když jsme vešli, rozprchly se před námi krysy. Na stole nechal nedojezené nasolené hovězí.“

Thorn snímek prozkoumal. Ukazoval malou místnůstku, stál v ní pouze stolek, sekretář a postel. Stěny pokrývalo cosi podivného, co připomínalo zkrabacené listy papíru, a kam člověk pohlédl, tam visely velké kříže.

„Celá místnost vypadala právě takhle. Ty papíry na zdech jsou stránky z Bible. Musely jich být tisíce. Pokrývaly každý čtverečný centimetr, dokonce i okna. Jako by se tam snažil před čímsi zvenčí uchránit.“

Thorn si s překvapením prohlížel bizarní fotografii.

„A těch křížů! Jenom na dveřích jich měl přibitých sedmačtyřicet.“

„Byl to... blázen?“ zašeptal Thorn.

Jennings se mu podíval zpříma do očí.

„Už byste do toho měl vidět víc.“

Jennings se otočil na židli, otevřel šuplík a vytáhl z něj ohmataný šanon.

„Policie ho prohlásila za blázna,“ řekl. „Tím pro ni celá záležitost skončila. Nechali mě proto všechno prošťourat a mohl jsem si odnést, co jsem chtěl. Tak jsem se dostal k tomuhle.“

Jennings vstal a namířil si to do obýváku. Thorn jej následoval. Fotograf zvedl šanon za hřbet a vyklopil jeho obsah na stůl.

„Nejdůležitější věc je deník,“ řekl a zvedl z hromádky malou odrbanou knížečku. „Nemluví ovšem o *něm*, *nýbrž o vás*. O každém vašem kroku. Kdy jste opustil kancelář na velvyslanectví, kam jste šel, ve které restauraci jste obědval, kde jste se zúčastňoval diskusních klubů...“

„Smím se do něj podívat?“

„Jste mým hostem.“

Thorn převzal sešit do chvějících se rukou a zalistoval stránkami.

„Poslední *záznam* říká, že jste se měl sejít s *ním*,“

pokračoval Jennings. „V Kew Gardens. Datum přesně souhlasí se dnem, kdy zahynul. Zdá se mi, že policie by projevila o trochu hlubší zájem, kdyby to bývala věděla.“

Thorn zvedl oči a dlouze se střetl s Jenningsovým pohledem.

„Byl duševně chorý,“ řekl.

„Opravdu?“

Fotograf to pronesl výhrůžným tónem a Thorn pod jeho pohledem celý zmrtvěl.

„Co chcete?“

„Setkal jste se s ním?“ Ne „

„I^G.

„Měl bych pro vás ještě další informace, pane velvyslance, ale nepovím vám nic, dokud mi neřeknete pravdu.“

„Jaký na tom všem máte zájem?“ sykl Thorn.

„Chci vám být nápomocen,“ odvětil Jennings. „Jsem váš přítel.“

Thorn zůstal bez hnutí, oči upíral na fotografa.

„Skutečně důležité věci jsou tady,“ Jennings ukázal na stůl.

„Chcete mluvit, anebo odejít?“

Thorn zaskřípěl zuby.

„Co chcete vědět?“

„Sešel jste se s ním v parku?“ •

„Ano.“

„Co říkal?“ ‘ ‘ .

„Varoval mě.“ ^-

„Předčím?“

„Říkal, že můj život je v nebezpečí.“

„V jakém nebezpečí?“

„Mluvil nejasně.“

„Tohle mi nenakecáte.“

„Nelžu. Co říkal, nedávalo rozumný smysl.“

Jennings odstoupil a podezíravě si Thorna měřil.. „Chrlil na mě citáty z Bible,“ doplnil Thorn. „Z Apokalypsy. Přesně si je nepamatuju. Myslel jsem, že je blázen. Vůbec jsem mu nerozuměl, říkám vám pravdu. Nepamatuju si to, nechápal jsem, co mi povídá!“

Jennings se stále tvářil silně skepticky a Thorna jeho pohled znervózňoval.

„Přece jen byste mi to měl prozradit,“ řekl fotograf.

„Říkal jste, že máte další informace.“

„Ani slovo, dokud toho neuslyším víc.“

„Nemám nic víc, co bych vám řekl.“

Jennings přikývl na znamení, že se vzdává, a prohrábl věci na stole. Rozsvítil žárovku bez stínítka, která visela u stropu, našel novinový výstřižek a podal jej Thornovi.

„Je to z časopisu Astrologet's Monthly. Zpráva jakéhosi astrologa o tom, čemu říká ‚neobvyklý jev‘. O kometě, která má podobu normální *zářící* hvězdy. Stejně jako hvězda nad Betlémem, před dvěma tisíci lety.“

Thorn si článek důkladně přečetl a otřel si pot, který mu i vyrazil na horním rtu.

„?‘*Tohle* se ovšem stalo na *jiném* konci světa,“ pokračoval Jennings. „Nad evropským kontinentem. Právě před čtyřmi roky. Šestého června, abych byl přesný. Neříká vám nic tohle datum?“

„Říká,“ odpověděl Thorn chraplavě. „Potom pro vás druhý výstřižek nebude neznámý,“ navázal Jennings a zvedl z hromádky jiný list papíru. „Je z poslední, stránky jedné římských novin.“

Thorn papír převzal a poznal jej okamžitě. Kathy i přechovávala úplně stejný ve svém sešitě, kam lepila výstřižky.

„Je to oznámení o narození vašeho syna. *Také* se to stalo | šestého června před čtyřmi lety. Tomu říkám náhodička!“ Thornovi se teď ruce chvěly tak, že stěží dokázal číst.

„Narodil se v šest hodin ráno?“

Thorn se k němu obrátil, v očích mučivou úzkost. „Snažím se uhodnout, co znamená značka na kněžově i stehně. Ty tři šestky. Myslím, že se vztahuje k vašemu synovi, l Šestý měsíc, šestý den...“

„Můj syn je *mrtvý*,“ vyhrkl Thorn. „Můj syn je *mrtvý*. I Nevím, komu patřilo dítě, které vychovávám!“ •Chytil se rukama za hlavu a uprchl do temné komory. Stál a *m* ztěžka oddechoval.

Jennings jej sledoval pohledem. „Kdyby vám to nevadilo, pane Thorne...“ řekl tiše, „rád bych vám pomohl v pátrání.“ „Ne,“ zachroptěl Thorn. „Tohle je *můj* problém.“

„V tom se mýlíte, pane,“ odvětil fotograf smutně. „Je to i můj problém.“

k Thorn se obrátil proti němu, pohlédli si do očí. Jennings i pomalu zašel do temné komory a vynořil se s fotografií v ruce.

Ještě z ní odkapávala voda, a než ji fotograf Thornovi podal, lehce ji oklepal.

„V rohu kněžova pokoje viselo malé zrcadlo,“ pronesl Jennings přerývaně. „A tak se stalo, že se na jednom snímku objevil i můj vlastní obraz.“

Thorn obrátil oči k fotografovi a na tváři se mu objevil šokovaný výraz.

„Dost neobvyklý úkaz,“ řekl Jennings. „Nemyslíte?“

Přitáhl žárovku bez stínítka blíž, aby Thorn lépe viděl. Skutečně, snímek Tassonovy místnosti ukazoval ve vzdálenějším rohu malé zrcadlo, v němž se odrážel Jennings hledící do fotoaparátu. Na fotografovi, který zachytil svou vlastní podobu v zrcadle, by nebylo nic zas tak zvláštního, kdyby z něj něco nechybělo. Byl to Jenningsův krk, hlavu od těla mu totiž oddělovala jakási skvrnka nebo aureola.

Kapitola desátá

Zpráva, kterou dostal následujícího jitra po Kathině zranění, Thornovi usnadnila, aby se na několik následujících dní v úřadě omluvil. Svým podřízeným oznámil, že letí do Říma, aby našel pro Kathy specialistu ortopeda, avšak ve skutečnosti chtěl vykonat úplně jinou misi. Když fotografovi odvyprávěl celý svůj příběh, Jennings jej přesvědčil, aby začali na počátku. Aby se vrátili do nemocnice, kde se Damien narodil. Tam by mohli začít skládat dohromady jednotlivé úlomky mozaiky.

Thorn zorganizoval cestu potichu, bez jakýchkoli fanfár. Najal si soukromé tryskové letadlo, takže mohli odstartovat z Londýna a přistát v Římě na takových zákoutích letišť, kam neměla přístup veřejnost. V hodinách před odletem se Jennings zaměstnával sbíráním materiálu, opatřil několik různých verzí Bible a tři okultistické knížky. Thorn se vrátil do Perefordu, aby si sbalil věci, zároveň se ujistil, že má s sebou klobouk a tmavé brýle, aby ho náhodou někdo nepoznal.

Pereford byl nezvykle tichý, a když Thorn bloudil prázdným domem, došlo mu, že paní Hortonová je pryč. A její manžel také, auta stála v garáži zaparkovaná jedno vedle druhého a už pohled na ně napovídal, že v tom je jistá definitivnost.

„Odjeli,“ oznámila paní Baylocková, když Thorn vešel do kuchyně. Pracovala u dřezu, krájela zeleninu stejným způsobem, jak to vždycky dělala paní Hortonová.

„Odjeli?“ podivil se Thorn.

„Ano. Náhle se sbalili a zmizeli. Nechali vám adresu, abyste jim poslal výplatu za poslední měsíc.“

Thornem to otrásl.

„A neřekli ani proč?“ vyptával se.

„Na tom nezáleží, pane. Já to zvládnou.“

„Museli přece udat nějaký důvod.“

„Mně ne. Jenže se mnou se nikdy moc nebavili. Ten chlap trval na tom, že půjdou. Myslím, že paní Hortonová chtěla

zůstat.“

Thorn si ji znepokojeně změřil. Měl strach nechat ji v celém domě samotnou s Damienem. Ale nebylo pomoci. Odjet musel.

„Zvládnete to tady sama, jestli na pár dní odjedu?“

„Myslím, že ano, pane. Jídla máme dost na dva týdny a řekla bych, že chlapci nebude nepříjemné, když v domě nastane klid a mír.“

Thorn přikývl a obrátil se k odchodu.

„Paní Baylocková?“

•“Ano, pane?“

„Ten pes.“

„Ach, já vím. Do večera půjde z domu.“

„Proč je ještě tady?“

„Odvedli jsme ho pryč a nechali v lese, jenže našel zpáteční cestu. Minulou noc kňučel u dveří... no a bylo to právě po té nehodě. Chlapce ta událost úplně sebrala a chtěl po mně, aby si ho směl nechat v ložnici. Vysvětlovala jsem mu, že ho nemáte rád, jenže za těchhle okolností, říkala jsem si...“

„Chci, aby šel z domu.“

„Ano, pane. Zavolám Spolek na ochranu zvířat ještě dnes.“

Thorn se vydal ke dveřím.

„Pane Thorne?“

„Ano?“

„Jak se daň vaší paní?“

„Snad to bude dobré.“

„Mohla bych k ní zavést chlapce na návštěvu, zatímco budete pryč?“

Thorn se zastavil a změřil si ženu, která zvedla utěrku a osušovala si ruce. Vypadala jako rozená hospodyně a náhle vůbec nechápal, proč ji tolik nemá rád.

„Byl bych raději, kdyby tam nechodil. Vezmu ho s sebou, až se vrátím.“

„Dobře, pane.“

Pokývli si na rozloučenou a Thorn odjel svým autem do nemocnice. Tam vyhledal doktora Beckera, který mu oznámil, že Kathy je už při vědomí a cítí se vcelku dobře. Požádal, jestli by ji mohl dát vyšetřit psychiatrem, a Thorn mu dal číslo na Charlese Greera. Pak zašel Kathy navštívit. Když jej spatřila,

slabě se usmála.

„Ahoj,“ řekl.

„Ahoj,“ zašeptala.

„Cítíš se lip?“ . -*“

„Trošku.“

„Říkají, že budeš brzy v pořádku.“

„Určitě.“

Thorn si přitáhl židli a posadil se vedle ní. Omráčila ho její krása, dokonce i za těchto okolností. Sluneční paprsky prosakující oknem si jí jemně pohrávaly ve vlasech.

„Vypadáš dobře,“ řekla.

„Zrovna jsem si myslel o tobě, jaká jsi hezká,“ opáčil.

„Pak jsem určitě jenom přelud,“ usmála se.

Uchopil ji za ruku a podržel ve svých. Hleděli jeden druhému do očí.

„Divná doba,“ pronesla měkce.

„Ano.“

„Srovná se to všechno zase někdy?“

„Myslím, že srovná.“

Smutně se pousmála, Thorn zvedl ruku a odhrnul jí pramének vlasů z očí.

„Jsme přece slušní lidé, nebo ne, Roberte?“ zeptala se.

„Myslím, že jsme.“

„Proč se nám potom nic nedaří?“ /

Potřásl hlavou neschopen odpovědi.

„Kdybychom byli špatní...“ pronesla tiše, „pak bych řekla v pořádku, třeba máme, co si zasluhujeme. Jenže co jsme udělali špatného? Co jsme kdy provedli špatného?“

„Nevím,“ zašeptal chraplavě.

Vypadala tak zranitelně a nevinně, že jej zalila vlna dojetí.

„Tady budeš v bezpečí,“ šeptal. „Odjedu na pár dní pryč.“

Vůbec nezareagovala. Dokonce se ho ani nezeptala, kam cestuje.

„Služebně,“ dodal. „Je to nevyhnutelné.“

„Na jak dlouho?“

„Na tři dny. Každý den ti budu volat.“

Přikývla a Thorn zvolna vstal, sklonil se nad ní a políbil ji jemně na potlučenou, zmodralou tvář.

„Roberte?“

„Hm?“

„Říkali mi, že jsem skočila dolů sama.“

Vzhlédla k němu dětskýma, zmatenýma očima.

„Povídali tohle taky *tobě!*“ zeptala se.

„Ano.“

„Ale proč to říkají?“

„Nevím,“ tiše odpověděl Thorn. „To musím teprve zjistit.“

„Zbláznila jsem se?“ zeptala se přímo.

Thorn se na ni dlouze zadíval a potom potřásl hlavou.

„Možná jsme se zbláznili všichni,“ odpověděl.

Vztáhla k němu paži, Thorn se nad ni znovu sklonil, až se navzájem tvářemi téměř dotýkali.

„Neskočila jsem,“ zašeptala. „Strčil mě Damien.“ Strnuli tak na dlouhou chvíli, pak Thorn pomalu opustil místnost.

Kromě Thorny a Jenningsa bylo šestisedadlové tryskové letadlo Lear prázdné. Když se blížilo potměnou oblohou k Římu, atmosféra v kabině byla tichá a napjatá. Jennings měl své knížky rozložené všude kolem sebe a neustále pobízel Thornu, aby se upamatoval, co všechno mu Tassone říkal.

„Už to nedokážu,“ řekl Thorn sklíčeně, „už mám všechno zastřené.“

„Začněte od počátku. Povězte mi všechno, nač se rozpomenete.“

Thorn zrekapituloval své první setkání s knězem, pak líčil, jak mu byl neustále v patách, jak ho nakonec přitiskl ke zdi a vyžebbral si střetnutí v parku. A právě při tomhle druhém setkání citoval podivný text.

„Něco o tom, že... šelma vystupuje z moře,“ snažil se Thorn rozpomenout, „o rouhání... o andělovi, který vyhladí všechny lidi... o Božím hněvu...“

„Musíte si vzpomenout!“

„Byl jsem úplně vyvedený z míry. Myslel jsem si, že je blázen. Poslouchal jsem ho sotva jedním uchem.“

„Jenže jste ho poslouchal. Slyšel jste ho. Tady se skrývá ke všemu klíč, vymáčknete to ze sebe!“

„Nedokážu to.“

„Musíte se víc snažit!“

Thorn s nešťastným výrazem ve tváři zavřel oči a pokusil se

svou mysl přimět, aby vydala zapadlou vzpomínku.

„Poprvé žadonil, abych přijal svátost oltářní. Napijte se Kristovy krve. Takhle nějak to říkal. Napijte se Kristovy krve.“

„A proč?“

„Abych zahubil syna Ďáblova. Řekl napijte se Kristovy krve, abyste zahubil Ďáblova syna.“

„A co dál?“ naléhal Jennings.

„Něco o jakémsi starci.“

„O jakém starci?“

„Povídal, že bych měl navštívit nějakého starce.“

„Dál, vzpomínejte.“

„Už nic nevím...“

„Jmenoval ho?“

„M... Magdo... *Meggido*. Ne, to vlastně bylo město.“

„Jaké město?“ ždímal z něj Jennings.

„Město, kam bych se prý měl vypravit. Do *Meggida*. Určitě se jmenovalo takhle.“

Jennings vzrušeně ponořil ruku do aktovky a vylovil mapu.

„*Meggido*,“ mumlal, „*Meggido*.“

„Slyšel jste o něm?“ vyptával se Thorn.

„Jen bych se vsadil, že leží v Itálii.“

Jenže neleželo. Ani v žádné jiné zemi na evropském kontinentě. Jennings studoval mapu celou půlhodinu, pak ji složil a ohromeně potřásl hlavou. Pohlédl směrem k Thornovi a spatřil, že velvyslanec upadl do hlubokého spánku. Nebudil ho, namísto toho se ponořil do svých okultistických knížek. Malé letadlo se hnalo půlnoční oblohou a Jennings se uchvátíla proroctví týkající se druhého příchodu Krista na svět. Pojil se totiž se současným příchodem Antikrista, Ďáblova dítěte, Šelmy. Všeničícího Mesiáše:

„... a tehdy se objeví na zemi Všeničící Mesiáš, potomek Satanův v lidské podobě, jehož zplodil znásilněním čtyřnohého zvířete. Jako mladý Kristus šířit bude lásku a milosrdenství, stejně tak bude Antikrist působit nenávist a strach... neboť poslušen jest příkazů přímo z Pekel.“

Letadlo dosedlo se zadrncáním a Jenningsovi se knížky začaly sypat na podlahu, musel je pochytnat. V Římě přšelo, výhruzně nad nimi duněl hrom.

Rychle proběhli prázdným letištěm a naskočili do

čekajícího taxíku. Zatímco se pomalu šinuli lijákem na opačnou stranu města, Jennings si dal dvacet. Thorn v tichu otupěle sledoval, jak míjejí sochy na Via di Veneto, a vzpomínal, jak se kdysi společně s Kathy, mladí a plni naděje, procházeli ruku v ruce právě těmito ulicemi. Byli nevinní a zamilovaní, připomněla se mu vůně jejího parfému a příchutí jejího smíchu. Objev Říma pro ně znamenal tolik, co pro Kolumba objevení Ameriky. Prohlásili je za své město. Tady se milovali odpoledne, což už nikdy v životě nedokázali. Thorn zíral do noci a přemítal, jestli se vůbec ještě někdy budou milovat.

„Ospidal de Santo,“ oznámil řidič a prudce zabrzdil.

Jennings se probudil a Thorn překvapeně vystoupil do noci.

„To není ono,“ řekl.

„Si. Ospidal de Santo.“ ‘

„Ne, byla to taková stará budova. Cihlová. Jasně si na ni vzpomínám.“

„Adresa je správná?“ zeptal se Jennings. „Ospidal de Santo,“ opakoval taxikář. „*È differente*,“ trval na svém Thorn. „Ach,“ odpověděl řidič. „*Fuoco. Tré annipiú o měno*.“ „Co říká?“ vyptával se Jennings. „Oheň,“ vysvětlil Thorn. „*Fuoco* znamená oheň.“ „Si,“ připojil se taxikář. „*Tré anni*.“ „A co má s ohněm?“ ptal se Jennings. „Stará nemocnice zjevně vyhořela. Přestavěli ji.“ „*Tré anni piú o měno. Multo mořte*.“ Thorn pohlédl na Jenningse. „Před třemi lety. *Multo mořte*. Mnoho mrtvých.“ Zaplatili taxikáři a požádali ho, aby počkal. Nejprve odmítal, ale potom, když si všiml, jaké vytahují peníze, ochotně souhlasil. Thorn mu lámanou italštinou vysvětlil, že by si ho rádi najali na celý svůj římský pobyt. Řidič se zeptal, jestli smí jít zavolat své manželce, a slíbil, že se okamžitě vrátí.

V nemocnici je očekávalo zklamání hned zkraje. Bylo pozdě v noci a lidé z vedení měli dorazit až ráno. Jennings pokračoval dál sám, doufal, že přece jen na někoho narazí, zatímco Thorn objevil anglicky mluvící jeptišku, která mu potvrdila, že před třemi lety zde vypukl požár, který budovu proměnil v ruiny.

„Ale určitě neshořelo všechno,“ přerušil ji Thorn. „Nějaké písemnosti se jistě podařilo zachránit.“

„Nebyla jsem tady,“ odvětila lámanou angličtinou. „Ale

říkají, že všechno.“

„Je možné, že se některé záznamy uchovávaly i na jiných místech?“ „Nevím.“

Thorn se zatvářil zklamaně, avšak jeptiška, která mu nemohla poskytnout více, jen pokrčila rameny.

„Podívejte,“ nedal se jen tak odradit, „pro mne je to velmi důležité. Adoptoval jsem dítě a pátrám po záznamu o jeho narození.“

„Tady žádné adopce nebyly.“

„Určitě alespoň jedna. Ostatně ona to vlastně ani skutečná adopce nebyla.“

„Mýlíte se. Adopce se provádějí prostřednictvím Záchranné agentury.“

„Vedete tady záznamy o porodech? Archivujete někde záznamy o zdejších porodech?“

„Ano, samozřejmě.“

„Možná, kdybych vám uvedl datum...“ -

„Nemá to cenu,“ vmísil se Jennings.

Thorn se otočil a sledoval jej, jak se k nim blíží. Ve tváři se mu zračila beznaděj.

„Oheň vznikl přímo v archívu. V suterénu. Všechny papíry měli právě tam a chytly jako pochodeň. Výtahovýma šachtama se to hnalo nahoru... třetí poschodí se proměnilo v peklo.“

„Třetí poschodí?“

„Porodnice,“ pokývl Jennings. „Zbyl z ní akorát popel.“

Thornovi se podlomily nohy a zhroutil se na stěnu.

„Omluvíte mě?“ loučila se řádová sestra.

„Okamžik,“ prosil velvyslanec. „A co personál? *Někdo* to přece určitě přežil.“

„Ano. Pár ano.“

„Býval tu takový vysoký muž. Kněz. Opravdu veliký.“

„Jmenoval se Spilletto?“

„Ano,“ souhlasil Thorn vzrušeně. „Spilletto.“

„To byl personální ředitel,“ odvětila jeptiška.

„Ano, ředitel. Je...“-,

„Je naživu.“

Thornovi ožilo srdce nadějí. „Je tady?“

„Ne.“

„A kde?“

„V klášteře v Subiacu. Mnoho z těch, kterým se podařilo přežít, umístili právě tam. Řada z nich pak ještě zemřela. Vzpomínám si, jak říkali, že to je hotový zázrak, že nezahynul. V okamžiku, kdy požár vypukl, byl ve třetím poschodí.“

„V Subiacu?“ zeptal se Jennings.

Řádová sestra přikývla. „Klášter svatého Benedikta.“

Rozběhli se k taxíku a uvnitř si rozložili Jenningsovy mapy. Subiaco se nacházelo na jižním konci Itálie, cesta by trvala celou noc. Taxikář se zdráhal, ale uplatili jej dalšími penězi a trasu mu vyznačili červeně, aby nezabloudil, zatímco budou spát. Jenže byli příliš rozrušeni, než aby usnuli. Namísto toho se Jennings věnoval svým knihám a četl si v nich bez ohledu na mdlé osvětlení v autě. Taxík se mezitím hnul napříč Itálií.

„Ať se propadnu...“ zašeptal Jennings hledící do rozevřené Bible. „Tady to je.“

„A co?“

„Tady to stojí v Bibli černé na bílém. V tom zatraceném Zjevení svatého Jana. Když se Židé vrátili na Sión...“

„Tak to tehdy říkal,“ Thorn mu vzrušeně skočil do řeči. „Až se Židé vrátí na Sión. A pak něco o kometě...“

„To tu stojí taky,“ souhlasil Jennings a ukázal do jiné knížky. „Hvězdný déšť“ a vznik Svaté říše římské. To jsou události, o kterých se předpokládá, že budou signalizovat zrod Antikrista. Přímého potomka Dávlova.“

Auto se řítilo vpřed a oba pokračovali ve čtení. Thorn si vytáhl z aktovky knihu výkladových textů, kterou použil nedávno, když si připravoval řeč a hledal si do ní biblické citáty. Potřeboval ji, aby si zjednal jasno v symbolické řeči Písma svatého.

„Takže,“ uzavřel Jennings, když se blížilo jitro, „Židé se na Sión *vrátili* a kometa se *objevila*. A co se týká Svaté říše římské, vykladači se domnívají, že se tak dá interpretovat Evropské hospodářské společenství.“

„Trošku volný výklad,“ namítl Thorn.

„A co potom tohle?“ zeptal se Jennings a otevřel jednu ze svých knížek. „Zjevení svatého Jana říká: ‚1 viděl jsem šelmu vystupující z moře‘.“

„To je zase ten citát. Tassonův citát.“ Thorn přimhouřil oči, jak si namáhal paměť. „... šelmu vystupující z moře, kteráž

měla sedm hlav a deset rohů. Takhle nějak to začínalo.“

„Kompletní citát. Vybraný ze Zjevení svatého Jana.“

„Šelmu vystupující z moře,“ lámal si hlavu Thorn ve snaze se rozpomenout, jak text pokračoval.

„Jenže je tu jiná věc, Thorne,“ řekl Jennings a ukázal na jednu ze svých knih. „Tady se říká, že představenstvo Mezinárodního sdružení theologických věd interpretovalo „móře“ jako oblast *politického života*. Stejně jako moře je i politika neustále brázděna bouřemi a vlnobitím ze všech stran.“

Jennings ostře pohlédl Thornovi přímo do očí.

„Dáblovo dítě vzejde ze světa politiky,“ zdůraznil ještě jednou.

Avšak velvyslanec neodpověděl, unikl pohledem do krajiny, do níž se pozvolna vkrádal rozbřesk.

Monastýr svatého Benedikta byl polorozpadlá masivní pevnost vybudovaná z kamene a dokonce i v tomhle stavu si, zachoval důstojný a mocný vzhled. Stál na vysokém kopci, tyčil se v jižní Itálii od Herodesových časů a přetrval všechny

vlny násilí, která se přes něj v průběhu věků přelily. Na počátku druhé světové války německé jednotky všechny mnichy postřílely a používaly pevnost jako velitelství a místo, kde probíhala tajná jednání. V roce 1946 ji pobořili sami Italové snad jako odvetu za zlo, které zde sídlilo v předchozích letech.

Přes všechnu krev, která zde byla prolita, zůstal klášter svatým místem. Ze stěn mohutné gotické stavby tyčící se nad kopcem se po celá staletí nesly modlitby vyvěrající ze samého úsvitu věků.

Oba cestující spali, když zablácený taxík projel podél osm set metrů dlouhé průčelní stěny kláštera a zastavil. Řidič se natáhl dozadu a ostře s nimi zatřásl, až se probrali. „Signores?“

Thorn s Jenningsem sebou zavrtěli, fotograf stáhl okénko a nadýchl se ranního vzduchu. Rozhlédl se po svěží, orosené krajině.

„Svatý Benedikt,“ zamumlal vyčerpaný řidič. Thorn si promnul oči a obrátil pohled na siluetu kláštera ostře se tyčící proti hněvivě zarudlé jitřní obloze. „Podívejte...“ zašeptal Jennings ohromen scénérií. „Nemůžeme zajet ještě trochu blíž?“ zeptal se Thorn. Taxikář potřásl hlavou. „Patrně ne,“

uzavřel Jennings.

Řekli řidiči, aby odstavil vůz a trochu se prospal. Pak se vysoukali ven a brzy se ponořili až po pás do vysoké trávy, která jim promáčela kalhoty tak, že se jim přilepily ke stehnům. Kráčelo se obtížně, protože nebyli na takový výkon aniobutí, anioblečení. Když zastavili kodpočinku, v hlubokém tichu oba těžce oddechovali. Jennings rozepjal pouzdro, vytáhl aparát a vyfotil asi půl kinofilmu. „Úplný přelud,“ zašeptal, „krucifix.“ Thorn se po něm netrpělivě ohlédl a Jennings se rozběhl, aby ho dohnal. Dál kráčeli bok po boku, „a náhle zaslechli monotónní nářek, který k nim nezřetelně doléhal z pevnosti. „Pěkně ponuré místo,“ podotkl Jennings, když došli ke vchodu. „Slyšíte to? Slyšíte, kolik bolesti z toho prýští?“

Když kráčeli chodbou, připadalo jim, jako by monotónní nářek vyvěral z každého kamene. Byl to omračující pocit, neboť se marně snažili určit, odkud skutečně vychází.

„Odsud, myslím,“ řekl Jennings a ukázal do dlouhé chodby. „Podívejte na ty tlapky.“ Před nimi na kamenné podlaze se táhla hnědá stopa,

kteřou vyšlapaly celé generace kroků. V průběhu staletí vytvořily jakýsi žlábek, jímž po prudkých deštích odtékala voda. Zavedl je do ohromné kamenné rotundy uzavřené těžkými dřevěnými dveřmi. Zvolna se k nim přiblížili a slyšeli, jak jim zpěv sílí v uších. Otevřeli dveře a užasle nahlédli dovnitř.

Připadlo jim, že se rázem propadli do středověku. Pocítili přítomnost Boha, jako by to byla jakási skutečná, živá věc. Rozkládal se před nimi rozlehlý, starobylý sál s kamenným schodištěm vedoucím k velkému oltáři, před nímž stál masivní dřevěný kříž s postavou Krista vytesanou z kamene. Samotná rotunda byla vybudovaná z kamenných kvádrů porostlých vinnou révou, které přecházely v kupoli úplně nahoře otevřenou, takže jí prosvítala obloha. Právě v tomto okamžiku procházel silný paprsek světla otvorem a ozařoval postavu Krista na kříži.

„Pořád totéž, člověče,“ zašeptal Jennings. „Tohle je pravé místo pro bohoslužby.“

Thorn přikývl a přelétl pohledem sál. Zastavil se očima na skupince mnichů v kapucích, kteří klečeli v dřevěných lavicích

a modlili se. Zpěv překypoval emocemi, enervoval či dokonce ochromoval, melodie stoupala a klesala, už se zdálo, že odumře, když se opět rozezněla plnou silou. Jennings vyňal expozimetr a snažil se rozluštit, jakou hodnotu ukazuje, neboť v této části sálu panovala prakticky tma.. •

„Schovejte to,“ zasyčel Thorn.

„Měl jsem si vzít blesk.“

„Řekl jsem, abyste to schoval.“

Jennings si Thorna změřil, ale poslechl. Velvyslanec se zdál hluboce rozrušený, kolena se mu chvěla, jen na ně padnout a začít se modlit.

„Jste v pořádku?“ zašeptal Jennings.

„... já jsem katolík,“ odvětil Thorn chvějícím se hlasem.

Náhle mu ztuhl výraz ve tváři a oči upřel kamsi do temnoty. Jennings se zadíval týmž směrem a spatřil to také. Invalidní vozík a na něm rozložitou mužskou postavu. Na rozdíl od ostatních, kteří klečeli se skloněnými hlavami, člověk na vozičku seděl strnule vzpřímeně, hlavu nachýlenou a ohnutá ramena, jako by byl ochrnutý.

„To je on?“ zašeptal Jennings.

Thorn přikývl, zachvátila jej zlá předtucha. Přiblížili se, aby viděli lépe, a když Jennings pohlédl knězi do tváře, oči se mu rozzářily děsem. Muž měl polovinu obličeje doslova roztavenou, nevidoucí zraky obracel kamsi vzhůru. Pravačku měl groteskně zdeformovanou, takže mu čněla z rukávu z pytloviny jako hladký lesklý pahýl.

„Nevíme, jestli vidí nebo slyší,“ řekl mnich stojící nad Spillettem na dvoře kláštera. „Ód okamžiku požáru nevydal ani hlásku.“

Zastavili se v místech, kde kdysi bývala zahrada, nyní však už všechno zchátralo a na zemi se povalovaly trosky soch. Mnich vytlačil Spillettův vozík z rotundy, jakmile bohoslužby skončily. Oba muži jej následovali až sem, kde stáli z doslechu ostatních.

„Bratři ho krmí a starají se o něj,“ pokračoval mnich, „a modlíme se za něho, aby se pozdravil, až jeho pokání skončí.“

„Pokání?“ zeptal se Thorn.

Mnich přikývl.

„Běda pastýři, jenž opustí své ovečky. Ať mu pravá paže

uvadne a pravé oko je oslepeno.“

„Postihl ho Boží trest?“ zeptal se Thorn.

„Ano.“

„Smím se zeptat za co?“ ,

„Za to, že opustil Krista.“

Thorn a Jennings si vyměnili zmatené pohledy.

„Jak to víte, že opustil Krista?“ zeptal se Thorn mnicha.

„Zpověď.“

„Vždyť nemluví.“

„Vyznal se písemně. Levou rukou může trochu pohybovat.“

„A z čeho se vyznal?“ naléhal Thorn.

Mnich se *zarazil*. „Smím se otázat, jaké důvody vás vedou k tomuto vyptávání?“

„Je to pro mne životně důležité,“ odpověděl Thorn vážně.

„Prosím vás, abyste nám pomohl. V sázce je lidský život.“

Mnich si prohlédl Thornovu tvář a pokývl.

„Pojďte se mnou.“

Spillettův pokojík byl prázdný a připomínal celu, skrýval pouze slaměnou matraci a z kamene vytesaný stolek. Stejně jako rotunda měl otevřenou střechu, takže dovnitř pronikalo slunce i déšť. Uprostřed stála louže vody, která napršela při nočním lijáku. Thorn postřehl, že matrace je mokrá, a zauvažoval, zda i všichni ostatní žijí v takovém nepohodlí, anebo jestli to je součástí Spillettova osobního pokání.

„Na stole je kresba,“ řekl mnich, když vešli. „Napsal to kouskem uhlu.“

Spillettův vozík drkotal, když přejížděl nerovnosti kamenné podlahy. Všichni obstoupili stolek a prohlíželi si podivný symbol, který kněz namaloval uhlem.

„Udělal to ihned, jak sem poprvé přišel,“ řekl kněz.

„Nechali jsme mu pak uhel na stole, ale víc už nikdy nic nenapsal.“

Byl to jednoduchý protáhlý panáček roztřeseně načmáraný jakoby dětskou rukou. Byl celý pokroucený a nepodařený a kolem hlavy měl půlkruh. Jenningsův pohled okamžitě upoutaly tři číslice uvnitř půlkruhu kolem panáčkovy hlavy. Byly to šestky. Iři šestky. Stejně jako značka na Tassonově stehně.

„Všimněte si zakřivené čáry nad hlavou,“ řekl mnich. „Má

znázorňovat mnišskou kápi. Přesně tu, co má na sobě.“

„Autoportrét?“ zeptal se Jennings.

„Domnívám se.“

„A co ty šestky?“

„Šestka je číslo Dáblovo,“ odpověděl mnich. „Sedmička je dokonalé číslo, číslo Ježíše Krista. Šest je počet Satanův.“

„Jenže proč jsou tři?“ zeptal se Jennings.

„Dohadujeme se, že tady symbolizují Dábelskou trojici. Satana, Antikrista a Falešného proroka.“

„Otec, Syn a Duch svatý,“ uvědomil si Thorn.

Mnich přikývl. „Všechno svaté má svůj d'ábelský opak. To je sama podstata pokušení.“

„Proč se domníváte, že to je zpověď?“ zeptal se Jennings.

„Je to, jak jste sám řekl, autoportrét. Nebo se tak alespoň dohadujeme. A je symbolicky obklopen Pekelným triumvirátem.“

„Takže nevíte přesně, z jakého činu se vyznává?“

„Detaily nejsou důležité,“ odvětil mnich. „Záleží jen a jen na tom, že projevil účinnou lítost a ochotu kát se.“

Jennings si s Thornem vyměnili dlouhý pohled. Velvyslanci se dalo vyčíst z tváře zklamání.

„Můžu na něj promluvit?“ zeptal se Thorn mnicha.

„Ničeho tím nedosáhnete.“

Thorn se obrátil na Spilletta a zachvěl se při pohledu na sežehlou, nehybnou tvář.

„Otče Spilletto,“ pronesl odhodlaně, „jmenuji se Thorn.“

Kněz dál hleděl kamsi vzhůru, seděl hluše a nehnutě.

„Nemá to cenu,“ mínil mnich.

Jenže Thorn se nedal odradit.

„Otče Spilletto,“ opakoval, „vzpomínáte si na to *dítě*? Chci vědět, odkud pocházelo.“

„Prosím vás, signore,“ vmísil se mnich.

„Vyzpovídal jste se jim,“ zakřičel Thorn. „Tak se teď vyzpovídejte i *mně*! Chci vědět, odkud bylo to dítě!“

„Budu vás muset požádat, abyste...“

„Otče Spilletto! Slyšíte mě? Rekněte mi to!“

Mnich se pokusil uchopit Spillettův invalidní vozík, avšak Jennings mu zastoupil cestu.

„Otče Spilletto!“ zařval Thorn do němé, nehybné tváře.

„Prosím vás! Kde je *ona*? Kdo to byl? Prosím vás! Odpovězte mi!“

Náhle svět kolem nich zaduněl, jako by klášter zasáhl hrom. Zvony na kostelní věži začaly bít. Zvuk byl ohlušující, odrážel se od kamenných zdí kláštera a Thornovi s Jenningsem se zdálo, že jim každým okamžikem musí prasknout bubínky. Pak Thorn pohlédl nazpět a spatřil to. Knězova paže se rozechvěla a pomaloučku se zvedla.

„Uhel!“ zakřičel Thorn. „Podejte mu uhel!“

Jennings pohotově zareagoval, popadl ze stolku kousek uhlu a vrazil jej do chvějící se ruky. Zvony nepřestávaly vyzvánět, knězova ruka se trhaně přiblížila ke kameni a začala psát zdeformovaná písmena, prohýbající se pod každým ohlušujícím úderem zvonu.

„Slovo!“ vykřikl Jennings vzrušeně. „C...E...R...“

Kněz se chvěl námahou až po konečky prstů, ústa se mu úsilím rozevřela a vydral se z nich bolestný zvířecí sten.

„Dál!“ naléhal Thorn.

„V...“ četl Jennings, „E...T...“

Náhle zvony zmlkly, knězi vypadl uhel z křečovitě sevřených prstů a hlava se mu zhroutila dozadu do vozíku. Oči mu vyčerpaně hleděly vzhůru a tvář se mu koupala v potu.

Dozněla i ozvěna. Stáli mlčky a hleděli na slovo načmárané na stole.“

„Cervet?“ zeptal se Thorn.

„Cervet,“ potvrdil Jennings.

„To je italsky?“

Obrátili se k mnichovi, jenž nejprve hleděl stejně jako oni na nápis a pak se zmatkem v očích na Spilletta.

„Rozumíte tomu?“ zeptal se Thorn.

„Cerveteri,“ odpověděl mnich. „Myslím, že chtěl napsat Cerveteri.“

„Co to je?“ vyptával se Jennings.

„Jeden prastará hřbitov. Ještě z dob Etrusků. Grippe de Sant Angelo.“

Nepřirozeně vzpřímené knězovo tělo se znovu zachvělo. Zasténal, jako by se snažil promluvit. Nepodařilo se mu to však a ztichl. Poddal se své nemohoucnosti a ve tváři se mu rozestřela úleva.

Thorn s Jenningsem se obrátili k mnichovi, jenž ohromeně potřásl hlavou.

„Z Cerveteri nezbylo nic než ruiny. Zbytky svatyně Techulca.“

„Svatyně Techulka?“ podivil se Jennings.

„Etruského boha zla. Etruskové uctívali zlá božstva. Jejich pohřebiště bylo zároveň obětní místo.“

„Proč to napsal?“ zeptal se Thorn.

„Nevím.“

„Kde to místo leží?“ vyzvídá Jennings.

„Tam už nic není, signore, kromě několika hrobů... a pár zdivočelých psů.“

„Kde to je?“ trval Jennings na své otázce.

„Váš řidič to bude vědět. Asi padesát kilometrů severně od Říma.“ /..

Thorn s Jenningsem taxikáře dlouho budili a pak ještě museli počkat, dokud se na poli u silnice nevyprázdnil. Byl rozladěný a litoval, že takové rito vůbec kdy bral, a dvojnásob, když se dozvěděl, kam chtějí zavézt nyní. Cerveteri bylo místem, jemuž se bohabojný člověk zdaleka vyhýbal, a oni tam navíc dorazí až po^o setmění.

Bouře, která po celou dobu nad Římem visela, konečně propukla. V prudkém lijáku a potmě se nedalo jet rychle, a když odbočili z hlavní silnice na starou cestu, přibýlo navíc bahno a výmoly. Nakonec zůstalo auto úplně viset, levé zadní kolo sklouzlo do hluboké vyježděné koleje, oba museli vystoupit a tlačit. Když zase naskočili dovnitř, byli celí promočení a třásli se zimou. Jennings pohlédl na hodinky a zaregistroval, že se blíží půlnoc. Byla to zároveň poslední myšlenka, kterou si uvědomil, než usnul. Probudil se o několik hodin později a cítil, že taxík stojí na místě. V kabině bylo ticho, Thorn spal vedle něj zabalený do přikrývky a řidič na břiše na předních sedadlech, měl zabláčené boty a mírně pochrupoval.

Jennings zašmátral po klice, otevřel dveře a celý rozlámaný se vysoukal do noci. Dopotácel se k nedalekým keřům a tam se vymočil. Blížil se rozbřesk, na obloze prosakovala první předzvěst svítání. Jennings napínal oči a pokoušel se rozeznat okolí. Pozvolna si uvědomil, kde se asi nachází. Před ním se

zvedal železný plot zakončený ostrými špicemi a za ním se proti jasnějšímu obzoru červenaly siluety náhrobních kamenů.

Vrátil se k taxíku, pohlédl na Thorna a pak na hodinky, které ukazovaly za deset minut pět. Tiše otevřel řidičovy dveře a vytáhl klíčky ze zapalování. Pak přešel ke kufru, opatrně jej odemkl a zvedl víko. Otevřelo se s pronikavým zaskřípěním, ale ani jednoho ze spáčů uvnitř hluk neprobudil. Jennings potmě nahnátl pouzdro s fotoaparátem a nabil jej novou kazetou. Pak otestoval elektrický blesk. Pustil si jej přímo do očí, záblesk ho oslepil, až zavrával. Počkal, dokud se mu zrak zase nevyjasnil, přehodil si pouzdro s aparátem přes rameno a pohled mu padl na montážní páku pohozenou na zaolejovaných hadrech v koutě kufru. Natáhl se pro ni a zastrčil si ji za opasek, pak opatrně zavřel víko a tiše se odebral k rezavému plotu z tepaných železných tyčí. Bylo mokro a Jennings se třásl zimou. Zamířil podél plotu a hledal vhodné místo, kudy by pronikl dovnitř. *Žádné* však nenacházel. Pověsil aparát na plot a s pomocí blízkého stromu se vyšplhal za ním. Dalo mu to práci a málem spadl. Když seskakoval dolů, roztrhl si plášť. Pak vytáhl fotoaparát z pouzdra a zamířil dovnitř hřbitova. Obloha se nyní už rozjasnila, všude kolem sebe rozeznával detaily náhrobků a polorozpadlé sošky. Přestože už na nich zanechal těžké stopy zub času, zůstávalo patrné, jakou práci si s nimi umělec dal. Řada hrobů byla otevřená a z temných děr zíraly na Jenningse obludné tváře s divokým vzezřením. Z polorozbořených krypt vylézaly krysy, které mu nevěnovaly pozornost.

Ačkoli mu bylo chladno, Jennings zároveň cítil, jak se potí. Když procházel hustým stromovím, rozhlížel se velice nejistě. Připadalo mu, jako by ho kdosi sledoval, že jej pozorují prázdné oči obludných hlav. Zastavil se a pokusil se ten pocit překonat. Zvedl pohled a oči mu na čemsi ulpěly. Byla to obrovitá kamenná modla shlížející dolů. Tvář měla sevřenou hněvem, jako by se Jennings těžce provinil tím, že vstoupil na posvátnou půdu hřbitova. Připadalo mu, že v jejích vyvalených očích čte příkaz, aby ji okamžitě opustil. Modla měla lidskou tvář, avšak výraz zvířecí, hluboce zbrázděné čelo, odulý nos a v hněvu se otevírající masitá ústa. Jennings

potlačil vlnu děsu a přinutil se pozvednout fotoaparát. Pak

udělal s pomocí blesku tři snímky, světlo udeřilo do sochy jako tři údery hromu.

Thorn v taxíku pomalu otevřel oči a všiml si, že Jennings schází. Vystoupil z auta a spatřil před sebou hřbitov. Rozvrácené náhrobky a sochy ozařovaly první paprsky svítání.

„Jenningsi?“

Žádná odpověď. Došel až k plotu a znovu zavolal. Jedinou odpovědí mu byl jakýsi vzdálený šramot nesoucí se ze hřbitova, jako by se někdo blížil. Thorn se přitáhl za kluzké tyče, vyšplhal nahoru a těžce dopadl na druhé straně.

„Jenningsi?“

Zvuky kročejů umlkly. Thorn přehlížel bludiště náhrobků a soch. Přinutil se vykročit vpřed, šel pomalu a boty mu čvachtaly v blátě. Příšerné škleby soch v něm probouzely nepříjemný pocit. Všude kolem panovalo podivné husté ticho, které už jedenkrát v životě zažil, jako by vzduch sám zadržoval dech. Poprvé to pocítil v Perefordu, onu noc, kdy na něj z lesa hleděly ty oči. Zastavil se, i tentokrát měl dojem, že jej cosi nebo kdosi pozoruje. Přelétl pohledem pokácené sochy a ulpěl na masivním kříži zaraženém do země vzhůru nohama. Náhle jej ochromil strach.

Odkudsi za jeho zády se ozvalo zaharašení. Zvuk kročejů, jenže tentokrát se blížily a mířily rovnou proti němu. Thorn se chtěl dát na útěk, ale nebyl schopen pohybu, jen oči se mu rozšířily hrůzou.

„Thorne!“

Z křoví vyrazil Jennings, bez dechu a oči navrch hlavy. Velvyslanec také lapal po dechu, navíc se chvěl od hlavy až k patě. Jennings rychle dorazil až k němu, v ruce svíral montážní páku.

„Našel jsem to!“ vychrlil ze sebe. „Mám to!“

„Našel jste co?“

„Pojďte! Pojďte za mnou!“

Rozběhli se a prodírali křovím, Jennings se hnál přes náhrobky jako na překážkové dráze. Thorn se ze všech sil držel za ním.

„Tady!“ vykřikl fotograf a zastavil se na mýtině.

„Podívejte! Tady jsou!“

Stál nad dvěma hroby vykopanými společně jeden vedle

druhého. Na rozdíl od všech ostatních na hřbitově, které zatím spatřili, tyhle vypadaly celkem nově. Jeden měl běžnou velikost, druhý byl menší. Náhrobky měly prosté, bez ozdob, nesly pouze jména a data.

„Vidíte ty data?“ zeptal se Jennings vzrušeně. „Šestého června. Šestého června! Před čtyřmi lety. Matka a dítě.“

Thorn se pozvolna přiblížil, zastavil se vedle něj a hleděl dolů na slehlé hromádky hlíny.

„Jsou to jediné čerstvé hroby na celém hřbitově,“ pronesl Jennings pyšně. „Ostatní jsou už tak staré, že nepřečtete ani jména.“

Thorn bez odpovědi poklekl a otřel z náhrobků špínu, aby mohl snáze přečíst nápis.

„Maria Avedici Santoya,“ četl. „Bambino Santoya... In Morthe et in Natē Amplexarantur Generationes.“

„Co to znamená?“

„To je latinsky.“

„Dobře, ale co to znamená?“

„Ve smrti a při zrození... generace pospolu přijímají víru.“

„To je objev, panečku!“

Jennings poklekl vedle Thorna a s překvapením zjistil, že velvyslancovu tvář skrápějí slzy. Thorn sklonil hlavu na prsa a rozplakal se naplno. Jennings vyčkával, až se vzpamatuje.

„Na tomhle místě,“ zasténal Thorn. „Já vím. Tady je pochované moje dítě.“

„A pravděpodobně žena, jejíž dítě teď vychováváte.“

Thorn pohlédl Jenningsovi do očí.

„Maria Santoya,“ řekl Jennings a ukázal na náhrobek. „Leží tu matka s dítětem.“

Thorn potřásl hlavou a snažil si to všechno srovnat v hlavě.

„Podívejte,“ řekl Jennings. „Žádal jste Spilletta, aby vám řekl, kde je jeho matka. Tady leží. A pravděpodobně s vaším dítětem.“

„Jenže proč právě tady? Na tomhle místě?“

„To já nevím.“

„Proč na tomhle příšerném místě?“

Jennings pohlédl na Thorna, také ničemu nerozuměl.

„Vidím jen jediný způsob, jak tomu přijít na kloub, Thorne. Když už jsme toho podnikli tolik, měli bychom se odvážit i

tohoto.“

Pozvedl montážní páku a silou ji zarazil hluboko do země. Hrob vydal temný zvuk.

„Jde to docela snadno. Myslím, že hlíny je jenom tak na stopu hluboko.“

Pustil se pomocí páky do kopání, drolil hlínu a rukama ji odhrabával.

„Pomohl byste mi?“ požádal Thorna.

Velvyslanec se váhavě přidal. Jakmile nabral hlínu do prstů, ucítil, jak je studená.

Během půlhodinky byli celí zabahnění a zalití potem. Odstranili poslední hrsti hlíny a obnažili dva betonové poklopy. Poklekli, prohlíželi si je a rozvažovali, co podniknout dále.

„Smrdí?“ zeptal se Jennings.

„Ano.“

„Museli to udělat pěkně narychlo. Hygienické směrnice šly asi tentokrát stranou.“

Thorn neodpověděl, ve tváři se mu zračila mučivá bolest.

„Kterým začneme?“ zeptal se Jennings.

„Musíme to dělat?“

„Ano.“

„Mně se to nezdá.“

„Jestli chcete, vraťte se k autu.“

Thorn zaťal zuby a pak potřásl hlavou.

„Tak tedy do toho,“ vyzval Jennings. „Začneme tím velkým.“

Jennings se rozmáchl a vrazil montážní páku pod cementovou desku. Pak ze vší síly zapáchil a nadzvedl ji natolik, aby se pod ni dala strčit dlaň.

„Pomozte mi, ksakru!“ zasyčel na Thorna. Velvyslanec se rychle sebral, přiskočil a zabral společně s Jenningsem, až se mu svaly chvěly námahou.

„To snad váží tunu!“ hekl Jennings a vzeprl desku plnou svou vahou. Víko se pomalu nadzvedlo. Rvali za ně ze všech sil, aby nahlédli dovnitř do temné komůrky.

„Proboha!“ zasténal Jennings.

Ležela tam zdechlina šakala. Zahrnívala, hemžila se mouchami a červy. Rozežrali olezlou kožešinu se zbytky

hnijící tkáň, které ještě stále lpěly na kostře.

Thorn otevřel ústa a prudce se odvrátil. Betonová deska mu vyklouzla z rukou, zřítíla se, rozlomila na několik kusů a propadla dolů do krypty. Proti nim vzlétlo celé hejno much. Jennings zachvácený hrůzou vyskočil, uklouzl v bahně, sevřel Thorna za paži a pokusil se ho odvléci.

„Ne!“ křičel Thorn.

„Pryč!“

„Ne!“ Thorn prudce oddechoval. „Ještě ten *druhý*!“

„Proč? Viděli jsme všechno, co jsme potřebovali!“

„Ne, ještě ten *druhý*,¹“ zasténal Thorn zoufale. „Možná v něm taky leží jenom zvíře!“

„No a co?“ ••’

„Pak moje dítě někde *žijel*!“

Jennings se zastavil, zadržel jej téměř nepříčetný svit v Thornových očích. Rychle zvedl ze země montážní páku a vrazil ji pod menší poklop. Thorn okamžitě poklekl vedle, a když Jenningsovi se podařilo víko trochu nadzvednout, uchopil je a táhl. V jediném záběru deska odlétla a Thornova tvář se stáhla bolestí. V malé truhličce ležely zbytky dítěte, hlavička rozdrčená na kusy.

„Hlavu mu...“ vzlykl Thorn.

„Panebože!“

„Zabili ho!“

„Rychle pryč!“

„Zavraždili mi syna!“ zakvílel Thorn a víko prudce zapadlo nazpět. Oba muži na sebe hleděli očima rozšířenýma hrůzou.

„Zavraždili ho!“ naříkal. „Zabili mi syna!“

Jennings zvedl Thorna na nohy a vlekl jej pryč. Náhle se však zarazil a zachvěl se strachy.

„Thorne.“

Velvyslanec se otočil jeho směrem a přímo před sebou spatřil tlamu černého vlčáka. Oči měl posazené blízko u sebe, leskly se mu a z pootevřené tlamy mu odkapávala slina. Z hrdla se mu dralo divoké vrčení. Thorn s Jenningsem stáli nehnutě, zatímco zvíře se pomalu vynořilo z křoví, až je viděli celé. Mělo hubené a zjizvené tělo a na boku mu mezi chumáči spečené srsti hnisala otevřená rána. Křoví za ním zašelestilo a objevil se další pes, tentokrát šedivý, se zmrzačeným čenichem,

od kterého mu neustále ukapávalo. Pak se objevil další a ještě jeden, celý hřbitov ožil pohybem, jak se na všech stranách objevovala temná těla. Smečku tvořilo asi deset psů, šílených hladu a neustále slinících.

Jennings s Thornem doslova přimrzli k zemi, báli se pohnout nebo jen pohlédnout jeden na druhého. Vřící smečka je dokonale držela v šachu.

Oba muži začali ustupovat, ani nedýchali. Psi okamžitě vyrazili vpřed, čenichy při zemi, jako by stopovali kořist. Thorn se zapotácel a ozvala se mu stažená střeva. Jennings mu sevřel paži, aby ho uklidnil.

„Neutíkejte... tihle psi chtějí... jenom mrtvoly.“

Jenže ačkoli minuli dva otevřené hroby, zdivočelí psi neustále postupovali za nimi a nespouštěli z nich oči. Mezera mezi nťmi se naopak krok za krokem zmenšovala, smečka se přelézala ze strany na stranu, ale zároveň se stále přibližovala. Jennings se zoufale ohlédl, jak daleko mají ještě k plotu, a odhadl vzdálenost téměř na sto metrů. Thorn se znovu začal sesypávat a pevně se chytil Jenningse, oba muži se chvěli strachy a stále pozvolna ustupovali. Náhle narazili zády na cosi tvrdého a Thorna přepadla hotová třesavka. Stáli při úpatí obrovité kamenné modly a ocitli se dokonale v pasti, neboť psi kolem nich vytvořili půlkruh, z něhož nebylo úniku. Celá scenerie jako by na okamžik zmrtvěla, dravci společně s kořistí obklíčenou vyceněnými tesáky, z nichž odkapávaly sliny. Slunce už vyšlo a vrhalo na náhrobky červenavou záři. Smečka přešlapovala na místě, jako by vyčkávala na signál, který by zavelel k útoku. Potom se smyčka ještě o krok utáhla. Psi se příkrčili k zemi, a chystali se na ně vrhnout.

Jennings vydal pronikavý bojový pokřik a mrštil po vůdci smečky montážní páku. Svět jako by vybuchl, muži se obrátili na útěk a psi se na ně vrhli. Po Jenningsovi se hnalo několik zvířat a náraz jej smetl k zemi. Kousek se kutálel po zemi a řemínek od fotoaparátu se mu pevně omotal kolem krku. Zvířata tančila kolem něj a snažila se odervat aparát, který měl přímo pod bradou. Slyšel, jak se pod jejich zuby třísť čochy.

Thorna nechali zdivočelí psi uniknout dál, ale když se blížil k plotu, vyrazilo za ním velikánské zvíře a ostře ho raflo do zadku. Chtěl přesto pokračovat v útěku, ale pes se na něj

pověsil, přední tlapy volně ve vzduchu, a srazil jej na kolena. Okamžitě se kolem nich shromáždili další a zakryli mu výhled. Všude kolem něj se blýskaly tesáky a vzduchem pršely kapénky slin. Thorn křičel a rval se jako šílený, aby se přece jen probojoval k plotu. Pak pochopil, že se mu to nikdy nepodán, stočil se do klubíčka a cítil, jak se do něj zakusují ostré tesáky. Na okamžik zahlédl Jenningse, převaloval se ze strany na stranu a psi mu doráželi na krk. Thorn náhle přestal pociťovat bolest, ovládlo jej odhodlání. Vydrápal se na všechny čtyři a začal se plížit směrem k plotu i se psy, kteří mu viseli na zadku a na zádech. Rukou narazil na cosi chladného. Na montážní páku, kterou mrštil po vůdci smečky Jennings. Pevně ji uchopil a ohnal se po zvířeti, které mu rvalo záda. Pes zakňučel jako v agónii, z hlavy mu vytryskla krev a zorničky se mu vyvrátily vzhůru. To Thornovi dodalo kuráž a znovu tvrdě udeřil.

Jennings se mezitím dokutálel 'až pod strom, a přestože na něj psi stále ostře dotírali, pokusil se po něm vydrápat vzhůru. Jeden z nich stále rval za aparát a náhodou stiskl spoušť. Zblesku vyšlehlo oslepující světlo.

Thorn se mezitím vydrápal na nohy, divoce kolem sebe točil železnou pákou a mířil k plotu. Jennings seskočil se stromu a pokaždé, když se na něj smečka zase chystala vrhnout, zmrazil zvířata bleskem. Šťastně doběhl k plotu a připojil se k Thornovi. Držel psy bleskem v šachu, aby se velvyslanec mohl drápat nahoru. Thorn šplhal bez ohledu na to, že si trhá šaty a odírá tvář. Když se však chtěl přitáhnout, vrazil si zrezivělou špičku železného sloupku hluboko do podpažní jamky a vykřikl bolestí. Vyšvihl se a tvrdě dopadl na zem na opačné straně. Jennings jej následoval, šplhal vzhůru a zároveň mačkal spoušť, protože psi divoce vyli a sáпали se po něm. Nakonec také seskočil na druhé straně. Thorn brečel, Jennings ho sebral a k taxíku napůl donesl.

Řidič na ně zíral jako na přízraky a vykřikl zděšením. Natáhl se k zapalování, ale zjistil, že v něm schází klíčky. Vyrazil ven a pomohl Jenningsovi uložit Thorna na zadní sedadlo. Když se fotograf rozběhl ke kufru, aby vytáhl klíčky ze zámku, ohlédl se po psech. Přímě šíleli, skákali proti oplocení, vyli vzteky a jeden z nich se dokonce pokusil plot

přeskočit. Málem se mu to podařilo, ale nahoře uvázl za krk na rezavé špici a krev vytryskla jako z fontány. Ostatní psi jako smyslů zbavení se po něm sáпали a trhali jej zaživa, zatímco on jen divoce kopal kolem sebe a děsivě vyl.

Taxi vystřelilo kupředu tak prudce, až se zadní dvířka otevřela a zakomíhala ve vzduchu. Řidič se zděsil pokaždé, když pohlédl do zpětného zrcátka. Dva muži sedící vzadu nevypadali jako lidé, ale jen jako změt' zakrvácených a rozedraných hader. Objímali se navzájem a plakali jako děti.

Kapitola jedenáctá

Taxikář je odvezl na nemocniční pohotovost, vyházel jejich zavazadla z auta a okamžitě uprchl. Thorn byl stále jako ve snách. Na všechny otázky odpovídal Jennings. Vymyslel si také historku, která lékaře uspokojila. Vyprávěl, že se opili a dostali se na soukromý pozemek označený varovným nápisem, že je střežen psy. Bylo to kdesi na římské periférii, jenže on si nedokáže vzpomenout, kam to vlastně zabloudili. Ví už jen tolik, že pozemek ohrazoval vysoký plot se sloupky s ostrými rezavými špicemi, na které se jeho přítel nabodl. Ošetřili jim zranění a píchli protitetanové injekce. Řekli jim, aby za týden přišli na krevní testy, aby se potvrdilo, že injekce zabraly.

Převlékli se a odebrali do malého hotýlku, kde se zapsali pod falešnými jmény. Správce trval na tom, aby zaplatili napřed, a teprve pak jim předal klíče od jednolůžkového pokoje.

Thorn se okamžitě rozběhl k telefonu a zoufale se snažil dovolat Kathy. Jennings neměl stání a chodil po pokoji.

„Mohli tě klidně zadávit a přitom tě nezabili,“ uvažoval ještě s děsem v hlase. „Ty bestie šly totiž po *mně*, šly mi rovnou *po krku*.“

Thorn zvedl ruku, aby Jenningse umlčel. Na košili se mu rozpíjela temná krvavá skvrna.

„Slyšíš, Thorne, co ti říkám? Šly mi rovnou po krku!“

„Nemocnice?“ zeptal se velvyslanec do sluchátka. „Ano, leží v pokoji číslo 614.“

„Bože můj, kdybych neměl přes rameno ten foťák...“ vzlykl Jennings.

„Byl bys na okamžik zticha? Mám nutný hovor!“

„Musíme něco *podniknout*, Thorne. Slyšíš mě?“

Thorn se obrátil na Jenningse a všiml si drápanců na jeho krku.

„Najdi Meggido,“ řekl měkce.

„Jak mám k čertu najít...“

„To nevím. Zajdi do knihovny...“

„Do knihovny! Ježíši Kriste!“

„Haló?“ řekl Thorn do telefonu. „Kathy?“

Kathy se na nemocniční posteli posadila, rázem ji zaujala naléhavost, která se ozvala v manželově hlasu. Sluchátko svírala ve zdravé ruce, druhou jí stále znehybňovala neohrabaná sádra.

„Jsi v pořádku?“ vyptával se Thorn vážně.

„Ano. A ty?“

„Taky. Jenom jsem se chtěl ujistit...“ ••

„Kde jsi?“ ‘ •

„V Římě. V hotelu jménem Wrigley.“

„Co se děje?“

„Nic.“

„Nejsi nemocný?“ ‘•.

„Ne, jen jsem si dělal starosti...“

„Vrať se, Roberte.“

„Nemůžu se přece sebrat a jen tak odjet.“

„Mám strach.“

„Nemáš mít z čeho strach.“

„Volala jsem domů a nikdo to nebral.“ s

Thorn se ohlédl po Jenningsovi, který si převlékal košili a chvatně se chystal opustit hotelový pokoj.

„Roberte?“ řekla Kathy. „Myslím, že bych se měla raději vrátit z nemocnice domů.“

„Zůstaň, kde jsi,“ naléhal Thorn.

„Bojím se o Damiena.“

„K tomu domu se vůbec nepřibližuj, Kathy.“•

Kathy jeho vzrušený tón zarazil.

„Jestli si děláš starosti, že něco provedu,“ řekla, „tak si je dělat nemusíš. Mluvila jsem s psychiatrem a už je mi moc věcí jasnějších. Damien nic nezavinil, to já sama.“

„Kathy...“

„Poslouchej mě. Beru prášky, kterým říkají Lithium. Lék proti depresím. Zabírá na mě. Chci domů. A chci, aby ses vrátil i ty.“

Odmlčela se na okamžik a hlas jí zesílil. „A chci, aby bylo zase všechno jako dřív.“

„Kdo ti ty prášky předepsal?“ zeptal se Thorn.

„Doktor Greer.“
„Zůstaň v nemocnici, Kathy. Neodcházej, dokud si pro tebe nepřijdu.“
„Chci jít domů, Roberte.“
„Proboha!“
„Už jsem zdravá!“
„Vůbec nejsi zdravá!“
„Neměj péči.“ -,
„Kathy!“
„Jdu domů, Roberte.“
„Nechod! Okamžitě se vrátím.“•
„Kdy?“ :
„Zítř ráno.“
„Ale co když se něco stalo? Volala jsem tam...“
„V tom domě se skutečně něco *stalo*, Kathy.“
Kathy se *zarazila*, z těch slov jí přejel mráz po zádech.
„Roberte?“ zeptala se tiše. „A co se tam stalo?“
„Po telefonu ne,“ zoufale bojoval Thorn.
„Co se stalo? Stalo se doma nějaké neštěstí?“
„Nic nepodnikej, jen na mě počkej. Jenom zůstaň, kde jsi. Ráno budu u tebe a všechno ti vysvětlím.“
„Nenapínej mě, prosím tě...“
„To vůbec nesouvisí s tebou, Kathy. Ty jsi naprosto v pořádku.“
„Co říkáš?“
Jennings střelil v hotelovém pokoji po Thornovi pohledem a zasmušile potřásl hlavou.
„Roberte?“
„... On není naše dítě. Damien patří někomu jinému.“
„Cože?“
„Nejezdi domů,“ varoval ji Thorn. „Počkej na mě v nemocnici.“
Zavěsil a Kathy zůstala ohromeně sedět. Nezmohla se na pohyb, dokud jí nezačalo sluchátko bzučet do ucha. Pomalu jej -vrátila do vidlice a pozorovala přitom, jak se po stěnách jejího pokoje v šestém poschodí honí stíny, venku profukoval koruny stromů čerstvý letní větřík. Měla strach, ale uvědomovala si, že nepropadá panice, která doposud vždycky provázela její běsy. Lithium odvádělo dobrou práci, dokázala si udržet čistou

hlavu. Opět zvedla sluchátko a vytočila perefordské číslo. Ani tentokrát telefon nikdo nebral. Obrátila pozornost k interkomu nad postelí a natáhla se, aby stiskla knoflík.

„Ano, madam?“ ozval se hlas.

„Musím z nemocnice odejít. Je tam někdo, s kým bych se dohodla?“

„Bude vám to muset povolit váš lékař.“

„Můžete ho najít, prosím vás?“

„Pokusím se.“

Hlas se s cvaknutím odmlčel a Kathy zůstala tiše sedět. Jiná sestra jí přinesla oběd, ale vůbec na něj neměla chuť. Na tácu byla také malá miska želé a Kathy se přistihla, že do něj šťouchá prstem. Chladilo a jaksi ji uklidňovalo.

Několik set mil daleko nad hřbitovem Cerveteri visely nízké mraky a ticho narušovaly jen sotva slyšitelné škrábavé zvuky. Dva psi hrabali do dvou znesvěcených hrobů zcela mechanickými pohyby hlínu. Spršky prachu se snášely do krypt na zbytky koster šakala a dítěte a přikrývaly je. Opodál visely na železném plotě rozervané zbytky jiného psa. Jeden z jeho bývalých společníků zvedl hlavu a z hrdla se mu vydralo hluboké, smutné zavytí. Neslo se přes celé pohřebiště, a jak se k němu přidávala další zvířata, vytí pozvolna sílilo, až vyplnilo vzduch zvukem připomínajícím trouby Posledního soudu.

Kathy v nemocničním pokoji sáhla po interkomu.

„Je tam někdo?“ zeptala se netrpělivě.

„Ano?“ odvětil ženský hlas.

„Žádala jsem vás, abyste mi poslala mého lékaře.“

„Bohužel nemůžu. Asi operuje.“

Kathinu tvář pokřivilo podráždění.

„Mohla byste sem zajít a pomoci mi, prosím?“

„Pokusím se vám někoho poslat.“

„Pospěšte si, prosím vás.“

„Udělám, co je v mých silách.“

Kathy se pracně vyhrabala z postele, došla k šatníku a chvatně shodila šaty z ramínek. Visely tu volné nabírané letní šaty, do nichž by se dostala snadno, jenže noční košile, kterou měla na sobě, byla pozapínaná až ke krku. Kathy se zahleděla do zrcadla a přemítala, jak se z ní vysoukat i se sádrou. Byl to legrační pohled na ženu s masivním sádrovým obvazem a

přítom v lehoučké purpurové noční košilce. Kathy zatahala za knoflíky, ale ty se odmítly rozepnout. Kathy popadl vztek. Jedním pohybem knoflíčky oděvala a pokusila si stáhnout košilku přes hlavu, jenže namísto toho si ji zamotala do purpurové pasti.

Atmosféra na hřbitově bouřila v očekávání stále divočeji a Kathy v nemocničním pokoji bojovala s jemňoučkou purpurovou sítí, do níž se chýtila, jen si ji však kolem hlavy a krku utahovala stále pevněji. Přepadl ji záchvat paniky a *začala* ztrácet dech, ale pak se otevřely dveře. Kathy se rázem uklidnila, věděla, že přišla pomoc.

Hřbitov Grippe de Sant Angelo duněl v extázi žádostivostí a zuřivé vytí stoupalo k obloze.

„Kdo je?“ zeptala se Kathy a snažila se rozeznat, kdo vstoupil. Nedostala však žádnou odpověď. Rozhlédla se kolem dokola přes svůj jemný, poloprůhledný závoj.

„Je tu někdo?“

Pak se *zarazila*.

Byla to paní Baylocková, tváře měla napudrované a ústa zmalovaná rtěnkou. Neschopna slova Kathy sledovala, jak ji žena zvolna mívá, dokořán otevírá okno a shlíží do ulice pod sebou.

„Mohla byste mi pomoci?“ zašeptala Kathy. „Nějak... jsem se do toho zapletla.“

Paní Baylocková se jen usmála, ale Kathy cítila, že jí při pohledu do její tváře podklesávají kolena.

„Dnes je překrásný den, Kathy,“ řekla žena. „Den jako stvořený, aby člověk vzlétl.“

Přikročila k ní a pevně uchopila noční košili.

„Prosím vás...“ zakňourala Kathy.

Dlouhou vteřinu hleděly jedna druhé do očí.

„Jste tak krásná,“ zasyčela paní Baylocková. „Polibte nás.“

Natáhla se vpřed a Kathy odskočila. Žena ji tvrdě odhodila k oknu.

Když se nahoře v okně v šestém poschodí objevila ženská postava s purpurovou noční košilí omotanou kolem hlavy a ladně se vznesla do vzduchu, právě se do nemocničního vjezdu vyhrazeného pro první pomoc řítily sanitka s vřískající sirénou a blikající rudými světly. Tělo v dlouhém pádu pozvolna

rotovalo a pohyb sádrového obvazu vytvořil ladnou křivku. Nikdo si však těla nevšiml, dokud nezasáhlo střechem ambulance, neodrazilo se od ní a nevzneslo se naposledy. Pak už jen mrtvě spočinulo na vozovce.

Na pohřebišti Cerveteri se rozhostilo ticho. Hroby byly zahrabané a psi zmizeli v houštinách.

Vyčerpaný Thorn upadl do těžkého spánku, z něhož jej probudil telefon. Pokoj halila tma, Jennings zmizel.

„Ano?“ rozespale se ohlásil.

Ozval se hlas doktora Beckera a už tón prozrazoval, co asi přijde.

„Jsem rád, že jsem vás našel,“ řekl. „Kathy měla sice jméno hotelu napsané na nočním stolku, ale dalo mi zabrat, než jsem si zjistil...“

„Co se stalo?“ zeptal se Thorn.

„Mrzí mě, že vám to musím říkat takhle po telefonu...“

„Co se stalo?“

„Kathy vyskočila z okna nemocničního pokoje.“

„Cože?“ zalapal Thorn po dechu.

„Je mrtvá, pane Thorne. Udělali jsme všechno, co jsme uměli.“

Thornovi se v hrdle usadil jakýsi chuchvalec, který mu nedovoloval promluvit.

„Nevím, jak se to přesně stalo. *Žádala*, aby směla z nemocnice odejít, a pak ji našli venku.“

„Je mrtvá...?“ zamumlal Thorn.

„Zemřela na místě. Při dopadu si rozrazila lebku.“

Thorn se rozvzlykal a sluchátko si opřel o hrudník.

„Pane Thorne?“ ozval se lékař.

Donesl se však k němu jen zvuk přerušného spojení. Thorn se v temném hotelovém pokoji rozplakal tak silně, že vzlyky pronikly až hluboko do chodby. Noční hlídač se k němu rozběhl a zaklepal, ale odpovědělo mu jen ticho a pláč se už neozval.

O půlnoci se vrátil Jennings a jeho vyčouhlá postava se vyčerpaním celá hrbila. Když vstoupil do místnosti, spatřil Thorna ležícího na posteli a stočeného do klubíčka.

„Thorne?“

„Ano,“ zašeptal velvyslanec.

„Zašel jsem do knihovny, pak do autoklubu a zavola jsem do Královské zeměpisné společnosti.“

Thorn neodpověděl a Jennings ztěžka usedl na opačnou stranu Thornovy postele. Všiml si, že se krvavá skvrna na Thornově košili dál rozpila, látka byla v celém podpaží temná a mokvavá.

„Zjistil jsem, kde leží to Meggido. Název je odvozený od slova Armageddon. Konec světa.“

„Kde to je?“ zeptal se Thorn bezvýrazně.

„Bohužel asi padesát stop pod zemí. Nedaleko centra Jeruzaléma. Zrovna tam probíhají nějaké vykopávky. Provádí je jakási americká univerzita.“

Když nedostal odpověď, přešel k vlastní posteli. Svalil se na ni polomrtvý vyčerpáním.

„Chci tam jet,“ zašeptal Thorn.

Jennings s dlouhým povzdechem přikývl. „Kdyby sis tak vzpomněl, jak se jmenoval ten stařec...“

„Bugenhagen.“

Jennings se po něm podíval, ale neviděl mu do tváře.

„Bugenhagen?“

„Ano. A taky jsem si vzpomněl na ten citát.“

Jennings se zatvářil zmateně.

„Muž, za kterým jsi měl zajít, se jmenuje *BugenhagenT*“

„Ano.“

„Bugenhagen byl známý exorcista v sedmnáctém století. Zmiňuje ho i jedna z těch knih, které jsem si opatřil.“

„Přesně tak se jmenuje,“ odvětil Thorn bezvýrazně.

„Rozpomněl jsem se na všechno. Na všechno, co tehdy říkal.“

„Aleluja,“ zapěl Jennings.

„I spustil anděl srp svůj na zem a sebral vinici země a vmetl do jezera velikého hněvu Božího.“

Jennings v temnotě pozorně naslouchal. Bezkrvný Thornův tón jej utvrzoval, že se cosi přihodilo.

„I viděl jsem šelmu vystupující z moře, která měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání.“

Zmlkl a Jennings vyčkal, dokud se „pod jejich oknem nepřehnal jekot policejního auta.

„Něco se stalo?“

„Kathy je mrtvá,“ odvětil Thorn, aniž by dal najevo pohnutí. „Chci, aby zemřelo i to dítě.“

Naslouchali hluku, který se k nim nesl z ulice, a zůstali vzhůru až do svítání, kdy zvuky utichly. V osm hodin zavolal Jennings do E1-A1 a zamluvil si letenky na poslední linku do Izraele. , -.

Ačkoli Thorn procestoval půlku světa, nikdy nebyl v Izraeli. Věděl o té zemi jen tolik, co se dočetl v novinách, především o neustálých bojích, a co se nedávno dočetl v Bibli. Oslnilo jej, jak vypadá moderně. Země sice vznikla už za časů egyptských faraónů, ale nyní se zrodila z asfaltu a z betonu, vypadala jako proužek hojivé náplasti vlepené doprostřed vyprahlé pouště. Oblohu, která kdysi shlížela na velbloudí hřbety a na putování Židů z egyptského zajetí, dnes drásaly vrcholky výškových budov a špičky hotelů, odevšad se nesl ruch stavenišť. Obrovité jeřáby se tyčily jako mechanici sloni a pohazovaly si s porcemi stavebního materiálu. Thornovi připadalo, že město si vzalo do hlavy šířit se všude, kam až to bude možné. Sbíječky rvaly na kusy chodníky a vozovky, které zastaraly už po několika málo letech. Všude visely poutače nabízející zájezdy do Svaté země. Ani policie nezahálela, kontrolovala kufry i -příruční zavazadla a neu-

stále měla oči na stopkách, aby včas zachytila případného teroristu.

Thorna s Jenningsem zadrželi na letišti, vzbudili podezření, protože byli zarostlí. Thorn cestoval na svůj civilní pas, aby nikde neupozorňoval, že je americký diplomat. Při jejich předchozím letu do Říma, kde nebyla taková bezpečnostní opatření, dobře posloužilo soukromé letadlo, jenže, tady pokud nechtěli vzbudit pozornost, museli cestovat jako každý

jiný-

Nakonec se přece jen dostali do taxíku, který je odvezl do hotelu Hilton. Pak si v přízemí koupili lehčí oděv. Město bylo rozpálené, beton ještě násobil žhavé sluneční paprsky. Thornovi prosákl pot obvazem a rána v podpaží ho znovu ostře rozbolela. Měla ošklivou barvu a stále krvácela. Jennings si toho všiml, když se převlékali, a navrhl mu, aby si zaskočil k lékaři. Thorn však odmítl. Neměl pomyslen na nic jiného, než co nejdříve nalézt Bugenhagena.

Než se vypravili, už se setmělo. Procházeli se ulicemi a vyčkávali, až budou moci začít s pátráním. Thornovi se udělalo slabo a silně se potil, zastavili se proto v kavárně na terase a poručili si čaj v naději, že Thorna povzbudí. Neměli si toho navzájem už mnoho co říct a Jennings neklidně poposedával, nepřítomné mlčení jeho společníka jej znervózňovalo. Jak bezmyšlenkovitě sledoval pouliční ruch, postřehl dvě ženy, které si je zblízka prohlížely.

„Víš, co potřebujeme?“ řekl Thornovi. „Vyčistit si od toho všeho na chvíli hlavu.“

Thorn si ho přeměřil pohledem.

„Už jsi někdy byl s kurvou?“ zeptal se ho Jennings.

Thorn se podíval stejným směrem a spatřil je. Dívky to povzbudilo a zamířily k jejich stolku.

„Chci tu s mateřským znaménkem,“ řekl Jennings.

Thorn se od něj odtáhl. Jennings povstal a zdvořile nabídl ženám místo u stolku.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal se jich, když usedly.

Jen se usmály, neuměly.

„Tak je to dokonce příjemnější,“ řekl Jennings Thornovi.

„Můžeš rovnou na věc.“

Thorn se zatvářil znechuceně.

„Vrátím se do hotelu,“ oznámil.

„Proč aspoň nepočkáš a nepodíváš se, co je na jídelním lístku?“

„Nemám hlad.“

„Mohlo by to být velmi chutné,“ smál se Jennings.

Thornovi došlo, jak to myslí. Vstal a odešel.

„Pusťte ho z hlavy,“ řekl Jennings dívkám. „Antisemita.“

Thorn se ještě z ulice po Jenningsovi ohlédl a viděl, že už je obě objímá. Odvrátil se a zamířil do noci.

Kráčel bezcílně a náhle jej zachvátila vlna smutku. V podpaží mu tepala bolest a noc k němu donášela cizí zvuky. Připadlo mu, že kdyby k němu teď náhle přikvačila smrt, nebylo by mu to proti mysli. Když míjel noční klub, vrátný ho uchopil za ruku a pokusil se ho přesvědčit, aby zašel dovnitř. Avšak Thorn pokračoval dál, nevnímal nic kolem sebe kromě pouličních světel, jejich záři viděl zastřenými zraky. Ze synagogy před ním vycházeli lidé, a když se přiblížil, všiml si

otevřených dveří. Vstoupil tiše dovnitř. Na oltáři se třpytila Davidova hvězda, pod ní ležely biblické svitky uzavřené pod skleněným poklopem. Thorn se přiblížil až k nim, ticho rušila jen ozvěna jeho kročejů.

„Přejete si?“ ozval se hlas z přitmy. Thorn se otočil a spatnil, jak se vynořuje starý rabín.

Byl oděný celý v černém a krácel ztěžka, zjevně postižen artrózou. Na hlavě mu pevně držel malý klobouk připomínající krabici.

„Tohle je nejstarší tóra v celém Izraeli,“ řekl a ukázal na jeden ze svitků. „Vykopali ji na pobřeží Rudého moře.“

Thorn si muže prohlédl na světle. Oči měl pokryté šedým zákalem, avšak zároveň se mu v nich zračila pýcha.

„Všechna půda pod povrchem Izraele je plná historie,“ zašeptal stařec. „Škoda, že po ní musíme chodit.“

Obrátil se přímo proti Thornovi a usmál se.

„Turista?“

„Ano.“

„Co vás sem přivedlo?“ •

„Kohosi hledám,“ odvětil Thorn.

„Kdysi jsem přijel ze stejného důvodu. Hledal jsem svou sestru. Nenašel jsem ji.“ Stařec se znovu usmál. „Možná i po ní chodíme.“

Mlčení se prodlužovalo, rabín pozvedl ruku a zhasl světlo nad oltářem.

„Nezaslechl jste někdy jméno Bugenhagen?“ zeptal se Thorn.

„Je to Polák?“

„Nevím.“ * • -.

„Žije v Izraeli?“

„Doufám, že ano.“

„Co dělá?“ -

Thorn si připadal jako blázen a potřásl hlavou.

„Taky nevím.“

„To jméno mi je povědomé.“

Chvilí stáli potmě, rabín stále rozvažoval, jako by to už měl na jazyku.

„Víte, co znamená slovo exorcista?“ zeptal se Thorn.

„Exorcista?“ usmál se stařec. „Myslíte vymítače ďábla?“

„Ano.“

Rabín se zasmál a rozhodil rukama směrem k Thornovi.

„Proč se smějete?“

„Nic takového neexistuje.“

„Ne?“

„Dábel. Nic takového není.“

Odkráčel do temnoty, pobaveně, jako by slyšel dobrý vtip. Thorn se ještě jednou ohlédl po sveticích a vyšel do noci.

Jennings se vrátil časně zrána a ušetřil Thorna všech výlevů o svých nočních výzkumech. Připomněl je jen tím, že močil v koupelně za otevřenými dveřmi do dlaně a pak si v moči omyl genitálie. Připomínalo to podivný a nechutný rituál. Jennings zachytil Thornův pohled.

„Tohle mě naučili v britském královském letectvu,“ řekl.

„Je to prý stejně účinné jako penicilín.“

Thorn zavřel dveře a netrpělivě čekal, že se Jennings oblékne. Jeho společnost se mu zhnusila, jenže ještě víc se bál zůstat sám.

„Jdeme,“ řekl Jennings a sáhl pro pouzdro s fotoaparátem.

„Dnes ráno jsem nám zamluvil místa na okružní jízdu po vykopávkách.“

Nastoupili do mikrobusu společně ještě s deseti dalšími. Projeli centrem Jeruzaléma a zastavili u Zdi nářků, turisté vysedli a dychtivě všechno fotografovali. Dokonce i tady se projevovaly sklony k obchodování, až to vypadalo groteskně. Pouliční prodavači se prodírali zástupy naříkajících Židů a s hlasitým křikem prodávali všechno možné od párků v rohlíku až po plastické kopie Krista visícího na kříži. Jennings dvě zakoupil, jednu si zavěsil na krk a druhou dal Thornovi.

„Jen si to pěkně vezmi, starouši. Mohlo by se to hodit.“

Avšak Thorn odmítl, zlobilo ho, že se Jennings chová, jako by si skutečně vyrazili na vyhlídkovou jízdu.

Výlet do pouště byl už méně zábavný. Průvodce zrekapituloval moderní kapitolu dějin války mezi Araby a Židy a připomněl, že na Golandských výšinách zuřily nejprudší boje. Projeli vesnicí Maa-Lot, kde arabští teroristé zmasakrovali skupinu židovských školáků, a průvodce vyprávěl, že jinou skupinu teroristů školáci zajali a na oplátku je rozsekali na kaši.

„Teď už chápeme, nad čím naříkáte,“ zamumlal Jennings.

Thorn se odmítl vyjádřit a celý zbytek cesty absolvoval mlčky.

Když konečně dorazili na místo archeologických vykopávek, turisté už pociťovali únavu, bylo jim horko a neustále si na něco stěžovali. Průvodce je přivedl k území ohraničenému lany a vysvětloval, jaké práce tu právě probíhají. Pod jejich nohama se nacházely doly „krále Šalamouna a táhl se tu složitý systém stok a kanálů, který pravděpodobně dosahoval až do Jeruzaléma vzdáleného nějakých šedesát mil. Kdesi na vodní soustavě ležely ruiny starověkého města, o němž se mnozí domnívali, že tam byla sepsána Bible. Texty se už našly, byly pečlivě zaznamenány na hliněných tabulkách a-na plátně. Obsahovaly příběhy velice příbuzné kapitolám ze Starého zákona. Vykopávky byly nesmírně ambiciózní projekt, neboť nikdo nevěděl přesně, kde město leželo. Odkryli je nikoli exkavátory, ale centimetr po centimetru pomocí lopatek a kartáčků.

Průvodce pobíhal z místa na místo, čehož Jennings s Thornem využili a oslovili několik studentů, kteří se také účastnili vykopávek, ale informací z nich vydolovali pramálo. Jméno Bugenhagen jim neříkalo nic a o městě Meggido věděli jenom tolik, že je před mnoha staletími přírodní katastrofa gigantických rozměrů smetla z povrchu zemského. Možná to bylo zemětřesení, ale třeba i povodeň, neboť se tu v poušti nacházely hlemýždí ulity, daleko od jakéhokoli známého vodního zdroje.

Thorn s Jenningsem se vrátili do Tel Avivu a prolezli celé tržiště, přičemž se vyptávali každého, na koho narazili, jestli už někdy slyšel jméno Bugenhagen. Bezúspěšně, ale přesto tvrdošíjně pokračovali. Na Thorna dolehlo zoufalství a sil mu valem ubývalo. Většinu práce odvedl Jennings, prohledal telefonní seznam, chodil do obchodů a do továren a dokonce navštívil policejní stanici.

„Možná si dal změnit jméno,“ povzdechl si, když spolu seděli na lavičce v parku, ráno následujícího dne. „Třeba si teď nechá říkat George Bugen. Nebo Jim Hagen. Nebo Izák Hagenberg.“

Následujícího dne se přestěhovali z Tel Avivu do

Jeruzaléma, kde si zaplatili pokoj v malém hotýlku. Opět pročesali celé město a pátrali po komkoli, kdo by v životě zaslechl jméno Bugenhagen. Opět bezvýsledně. Takhle mohli pokračovat až do nekonečna.

„Navrhnu, abychom to vzdali,“ řekl Jennings. Hleděl na město z lodžie u jejich pokoje.

Venku bylo horko, Thorn ležel na posteli a koupal se ve vlastním potu.

„I kdyby tu někde nějaký Bugenhagen byl, nemáme nejmenší šanci, že bychom ho našli. A nakonec k čertu ani nevíme, jestli doopravdy existuje.“

Vrátil se dovnitř a vyšťoural si z krabičky cigaretu.

„Sakra, ten mrňavý kněz byl nafetovaný morfinem a my tady bereme jeho výplody jako *slovo Boží*. Ještě že ti k čertu neřekl, abys letěl na Měsíc, protože jinak by nám teď už umrzla prdel.“

Těžce se svalil na postel a hleděl přes pokoj na Thorna.

„Já ti nevím, Thorne. Dřív mi všechno celkem dávalo smysl, jenže teď to zní jako blábol.“

Thorn přikývl a přes bolest se posadil. Odmotal si obvaz a Jennings při pohledu na ránu zamrkal.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ řekl.

„To je v pořádku.“

„Zdá se, že se tam dostala infekce.“

„To je v pořádku,“ opakoval Thorn.

„Co kdybych našel nějakého doktora?“

„Najdi hlavně toho dědka,“ odsekl Thorn. „To je jediný člověk na světě, kterého bych chtěl vidět.“

Jennings se chystal odpovědět, když jej přerušilo tiché zaklepání na dveře. Přikročil k nim, prudce je otevřel a upíral oči na jakéhosi žebráka. Byl to malý mužík, Arab, starý a od pasu nahoru nahý. S přehnanou zdvořilostí se uklonil, jeho dychtivý úsměv ještě podtrhoval zlatý zub.

„Co chcete?“ zeptal se Jennings.

„Hledat toho starce?“

Jennings s Thornem si vyměnili rychlý pohled.

„Jakého starce?“ otázal se fotograf opatrně.

„Na trhu mi řeknout, že toho starce hledat.“

„Pátráme po jednom člověku,“ připustil Jennings.

„Zavést vás.“

Thorn s námahou povstal a zadíval se na Jenningse. „Spěchat, spěchat,“ naléhal Arab. „On říkal, aby vy přijít hned.“

Následovali pěšky maličkého Araba, který je vedl, mlčky a spěšně se proplétali zapadlými jeruzalémskými uličkami. Arab se pohyboval na svůj zjevně kmetský věk překvapivě rychle. Thorn s Jenningsem museli pořádně natahovat nohy, aby mu stačili, a přesto jej v davu na tržišti ztratili z dohledu. Vynořil se na vrcholku zdi až na opačné straně. Pobavilo ho, že neustále odpadávají, a udržoval si před nimi asi dvacetimetrový náskok. Rychle se proplétal užoučkými průchody a podloubími, a když jej konečně bez dechu dostihli, zubil se na celé kolo. Zjevně dospěli ke konci své pouti, protože se před nimi tyčila cihlová zeď. Jennings s Thornem náhle přepadly obavy, že se nechali podvést.

„Dolů,“ ukázal Arab. Zvedl mříž a gestikuloval, aby se spustili dovnitř.

„Co to k čertu znamená?“ ptal se ho Jennings.

„Spěchat, spěchat,“ opakoval Arab a nepřestával se šklebit.

Thorn s Jenningsem si vyměnili pohled plný obav, ale poslechli. Arab sešplhal za nimi a vrátil mříž na místo. Uvnitř panovala tma a Arab rozsvítil baterku. Rychle před nimi sestupoval dolů. V matných odlescích světla rozeznávali pouze kluzké schody nahrubo vytesané do kamene. Pro-sakující městská kanalizace na nich utvořila hnědavý páchnoucí povlak, který dělal každý krok dost riskantní. Celou cestu dolů všichni klouzali a klopýtali, ale jakmile dospěli na pevnou půdu, Arab je zaskočil tím, že prudce vyrazil kupředu. Pokusili se běžet za ním, jenže na kluzkých kamenech se sotva drželi na nohách. Malý mužík uprchl a jeho baterka se proměnila ve světelnou tečku velkou jako špendlíková hlavička. Zůstali prakticky potmě ve stísněném tunelu, tak úzkém, že se oběma rameny téměř dotýkali stěn. Buď to byla velká stoka, anebo zavlažovací kanál. Jennings napadlo, že se možná docela dobře pohybují ve starodávném systému, který jim popisovali archeologové v místě vy-kopávek v poušti. Všechno bylo vybudované z pevných kamenných bloků.

Pohltila je tma, světlo baterky se ztratilo nadobro. Tápali

vpřed a ozvěny jejich kroků duněly vpředu i vzadu za nimi. Pohybovali se co noha nohu mine a přepadlo je pomyšlení, že zůstali dočista sami. Neviděli na sebe, ale vnímali svou blízkost podle namáhavého dechu. „Jenningsi...“ supěl Thorn. „Tady jsem.“ „Nic nevidím.“ „Ten bastard!“

„Počkej na mě.“

„Musím, i kdybych nechtěl,“ odvětil fotograf. „Narazil jsem na nějakou zed’.“

Thorn zalapal a nahmátl Jenningse, pak ucítil i stěnu přímo před nimi. Stáli ve slepém rameni. Arab zmizel, jako by se do země propadl.

„Tudy nám utéct nemohl,“ řekl Jennigs. „Na to můžeš vzít jed.“

Rozškrtl zápalku a malý plamének osvětlil stísněný prostor kolem nich. Připomínal hrobku, zdálo se, že kamenný strop se na ně co nevidět zřítí. Praskliny byly vlhké a lezli v nich švábi.

„Stoka?“ zeptal se Thorn.

„Je tu mokro,“ obhlížel Jennings. „Proč tu je k sakru mokro?“

Zápalka zhasla a zase stáli potmě.

„Nad námi je přece vyprahlá poušť. Odkud se v ní k čertu bere voda?“

„Musí být z nějakého zdroje pod zemí,“ mudroval Thorn.

„Nebo z nádrže. Nijak by mě nepřekvapilo, kdybychom se dostali do toho podzemního systému. Našli prý v poušti hlemýždí ulity, pak je ovšem možné, že tu existuje nějaký vodní zdroj, který soustavu kanálů naplňuje.“

Thorn jen těžce oddechoval.

„Jdeme,“ zafuněl.

„Skrz zed’?“

„Zpátky. Pryč odsud.“

Obrátili se a zase tápali rukama před sebou, prsty jim klouzaly po vlhkých kamenných stěnách. Postupovali pomalu, potmě jim každá píd’ připadala jako celá míle. Pak Jennings sáhl rukou do prázdna.

„Thorne?“

Uchopil Thorna za paži a přitáhl si ho k sobě. Stáli v ústí jiné chodby, která navazovala na tu jejich pod úhlem devadesáti stupňů. Cestou tam ji ve tmě přešli.

„Dole svítí nějaké světlo,“ zašeptal Thorn.

„Pravděpodobně náš malý Ghándí.“

Zabočili do nové chodby a opět šátrali rukama před sebou.

Tentokrát to však nebyla stoka ani zavlažovací kanál, ale jeskyně. V cestě jim leželo několik balvanů. Měla rozeklané stěny a vyčnívaly z nich ostré kameny na nejméně očekávaných místech. Pomaloučku se plížili vpřed a už začínali rozeznávat, co to přesně mají před sebou. Světlo nebyla pouze baterka, ale celá osvětlená síň. Na přízračném místě je očekávali dva muži a sledovali, jak se k nim prodírají. Prvým byl arabský žebřák, jemuž visela vypnutá baterka po boku, druhým postarší muž oblečený v šortkách barvy khaki a v košili s krátkým rukávem. Připomínal archeology, které viděli v poušti. Tvářil se vážně a napjatě, košile se mu potem lepila k tělu a za ním bylo vidět dřevěný stolec zavalený horou papírů a svítek.

Jennings s Thornem přelezli práh tvořený rozeklaným kusem skaliska a vstoupili do rozlehlé prostory. Zůstali němě stát omráčení náhlou záplavou světla. Jeskyni osvětlovaly celé tucty zavěšených svítilen, stěny však ustupovaly ve stínu a prozrazovaly nezřetelné kontury budov a kamenných schodišť vytesaných přímo do skály. Podlahu pod jejich nohama tvořila ušlapaná hlína, avšak místy se z ní zvedaly vlhké stalagmity a mohli také rozeznat kočičí hlavy, dláždění pravěké ulice.

„Dvě stě drachma,“ řekl Arab s nataženou rukou.

„Můžete mu zaplatit,“ požádal muž v khaki šortkách.

Thorn s Jenningsem se po něm podívali a stařec jakoby omluvně pokrčil rameny.

„Vy jste...?“ zeptal se Jennings a muž rychle přikývl. „Vy jste Bugenhagen?“

„Ano.“

Jennings si jej podezíravě prohlížel.

„Bugenhagen přece byl exorcista v sedmáctém století.“

„Devět generací přede mnou.“

„Ale vy...“

„Já jsem poslední Bugenhagen,“ odpověděl stroze. „A nejméně významný.“

Přešel ke stolu a s námahou usedl. Světlo lampy na stolní desce odhalilo v jeho tváři takovou bledost, že se zdála až

průsvitná, na spáncích a na olýsalé lebce mu zřetelně prosvítaly žíly. Tvářil se přísně a tak zahořkle, jako by neměl vůbec žádnou chuť pouštět se do toho, co museli podniknout.. „Kde to jsme?“ zeptal se Thorn.

„Město Meggido, část kdysi zvaná Jerzeel,“ odpověděl bezvýrazně. „Moje pevnost a mé vězení. Místo, odkud vzešlo křesťanství.“

„Vaše vězení?“ podivil se Thorn.

„Geograficky vzato, právě tady se nachází srdce křesťanství. Pokud se zdržuji zde, nic mi nemůže ublížit.“

Zarazil se, aby obhlédl jejich reakci. V tvářích se jim zračily obavy či dokonce pochybnosti.

„Můžete zaplatit poslíčkovi, prosím?“ požádal.

Thorn hrábl do kapsy a vylovil několik bankovek. Arab je popadl a okamžitě se ztratil stejným směrem, odkud přišli. Zbylé tři muže zanechal o samotě, aby si mlčky měřili jeden druhého. Jeskynní prostory byly chladné a vlhké, Thorn s Jenningsem se rozhlíželi kolem sebe a třásli se zimou.

„Přes tato místa kdysi pochodovaly římské legie,“ prolomil ticho Bugenhagen, „a starci tu posedávali na kamenných lavicích a šeptali si zvěsti o Kristově zrození. Příběhy, které si vyprávěli, jsou zaznamenány zde,“ ukázal, „sepsané s vřelou horlivostí a rozčleněné do knih, které známe všechny dohromady jako Bibli.“

Jennings obrátil pohled do temného výklenku v jeskyni a Bugenhagen jej následoval.

„Tady se rozkládá celé město,“ řekl. „Od severu k jihu třicet pět kilometrů. Většina systému je průchodná s výjimkou nedávných závalů. Neustále tu teď kopou a způsobují závaly. V době, kdy se dostanou až sem, všechno se už promění v hromadu trosek.“ Posmutněle se *zarazil*. „Ovšem takový už je lidský přístup, že? Požaduje, aby všechno, co má být spatřeno, bylo vidět hned na povrchu.“

Thorn a Jennings stáli mlčky, snažili se strávit všechno, co tady viděli a slyšeli.

„Ten maličký kněz,“ zeptal se Bugenhagen, „už je mrtvý?“

Thorn se k němu obrátil, vzpomínka na Tassona ho bodla.

„Ano,“ odpověděl.

„Pak se posaďte, pane Thorne. Raději bychom se měli hned

pustit do práce.“

Thorn zaváhal a zůstal na místě. Starcovy oči se přenesly na Jenningse.

„Jistě nás omluvíte. Tahle záležitost se týká jen pana Thorna samotného.“

„Jsem tady s ním,“ odpověděl Jennings.

„Bohužel nejste.“ :

„Dovedl jsem ho až sem.“

„Nepochybuju, že je vám za to vděčný.“

„Thorne?“ -.

„Udělej, jak říká,“ odvětil Thorn.

Jennings urážkou zbledl.

„A kam si k čertu představujete, že se v té tmě vrátím?“

„Vezměte si jednu z těch lamp,“ řekl Bugenhagen.

Jennings neochotně provedl, co mu řekl. Zlostně si změnil Thorna, sebral lampu z výčnělku na stěně a rozplynul se ve tmě.

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Stařec za stolem povstal a vyčkal, dokud neodezněly Jenningsovy šouravé kroky.

„Důvěřujete mu?“ zeptal se Bugenhagen.

„Ano.“

„Nevěřte nikomu.“

Obrátil se, zalovil ve skřínce zasekané přímo do skály a vrátil se s balíčkem uloženým v plátně.

„A mám věřit vám?“ zeptal se Thorn.

Stařec se namísto odpovědi vrátil ke stolu a plátno rozbálil. Ve světle se zablýsklo sedm dýk. Byly tenké, stříbrné v podobě Krista na kříži měly vyřezané ze slonoviny.

„Věřte těmto dýkám,“ řekl. „Jedině ony vám mohou zachránit život.“

Podzemní chodba byla pustá. Jennings se přikrčeně prodíral vpřed pod nízkým, hrbatým kamenným stropem a ohromeně zíral, co všechno se objevuje v kuželu světla vrhaného svítilnou, kterou svíral v ruce. V zorném poli se mu objevovaly předměty pohřbené pod těžkými stěnami, kostry, které proti němu jako by vztahovaly pařáty z míst, kde je zastihla smrt - z nezřetelných obrysů schodišť a příkopů, kdysi lemujících ulice pravěkého města. Kráčel však dál a ponořoval se hlouběji do stále se zužujícího tunelu.

V jeskyni daleko za jeho zády jako by potemněla světla. Při pohledu na stůl Thorn strnul děsem. Stařec zabodl všech sedm dýk do dřeva tak, že se zvedaly kolmo vzhůru a tvořily znamení kříže.

„Musí to být provedeno na posvěcené půdě,“ zašeptal. „Na půdě kostela. Jeho krev musí být prolita na oltář Boží.“

Slova odezněla do ticha, které je podtrhlo. Obrátil se na Thorna, aby se ujistil, že mu porozuměl.

„Každá čepel musí projít skrz, až po jilec. Musí být přibit k postavě Krista tak, aby povstalo znamení kříže.“

Stařec natáhl znetvořenou ruku a s námahou vytrhl prostřední zbraň ze dřeva.

„Prvá dýka je nejdůležitější. Zahubí fyzický život a *založí* střed kříže. Následující rány zničí život duševní, který by z něj měl vyprchat...“

Zarazil se, postřehl Thornův výraz.

„Musíte se oprostit od soustrasti,“ radil mu. „To dítě přece není člověk.“

Thorn ze sebe nemohl vymáčkout ani hlásku. Když se mu to konečně podařilo, jeho hlas zněl cize, hrubě a přeskakoval mu, odrážel jeho rozrušení.

„Jenže co když nemáte pravdu?“ zeptal se. „Co když není...“

„Nemýlím se.“

„Musí přece existovat nějaký důkaz...“

„Má mateřské znaménko. Sérii šestek.“

Thornovi se zrychlil dech.

„Ne,“ řekl.

„Tak jsou označeni, praví Bible, všichni apoštolové Satanovi.“

„Nemá to.“

„Zjevení svatého Jana, kapitola třináctá, verš osmnáctý. Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestliž počet ten šest set šedesát a šest.“

„Nic na sobě nemá, vždyť vám to povídám!“

„*Musí to mít.*“

„Koupal jsem ho. *Znám* každý kousek jeho těla.“

„Pokud jste znaménko nespatriil na těle, najdete ho pod vlasy. Copak se nenarodil se spoustou vlásků?“

Thorn si připomněl okamžik, kdy dítě poprvé spatřil. Uvědomil si, že jej *zárazů* pohled na jeho husté, překrásné vlásy.

„Ostříhejte mu je,“ radil Bugenhagen. „Najdete znaménko skryté pod nimi.“

Thorn zavřel oči a hlava mu spadla na prsa.

„Jakmile se do toho pustíte, už neváhejte a nedejte se ničím odradit.“

Thorn potřásl hlavou neschopen jeho slova vstřebat.

„Pochybujete o tom, co říkám?“

„Nevím,“ zasténal Thorn.

Stařec usedl a měřil si ho.

„Vaše nenarozené dítě bylo zabito přesně podle předpovědi. Vaše žena je mrtvá...“

„Je to přece *dítě*!“

„Potřebujete ještě další důkazy?“

„Ano.“

„Tak si je opatřete,“ řekl Bugenhagen. „Ať vás upokojuje, že to, co uděláte, uděláno prostě musí být. Protože jinak neuspějete. Jestli si svou věc nebudete jistý, oni vás porazí.“

„Oni?“

„Říkal jste, že tam je ještě nějaká žena. *Žena*, která se o to dítě stará.“

„Paní Baylocková...“

Stařec souhlasně přikývl.

„Jmenuje se B’aalocíc. Je Ďáblovým apoštolem a raději zemře, než aby vám dovolila na dítě sáhnout.“

Rozhostilo se ticho, od ústí jeskyně se ozvaly kročeje. Jennings se postupně zmaterializoval z temnoty, z tváře se mu dalo vyčíst ohromení a úžas.

„Tisíce koster...“ zašeptal.

„Sedm tisíc,“ odvětil Bugenhagen.

„Co se tu stalo?“

„Meggido bylo Armageddon. Konec světa.“

Jennings pokročil kupředu, stále ještě ohromen tím, co spatřil.

„Chcete říct, že... Armageddon se už odehrál?“

„Ach, ovšem,“ odvětil Bugenhagen. „A odehraje se ještě mnohokrát znovu.“

Vytahal nože, s úzkostlivou péčí je zabalil a balíček podal Thornovi. Velvyslanec chtěl odmítnout, avšak Bugenhagen mu jej vtiskl do náruče. Upřeně se na něj zahleděl.

„Žil jsem dlouho,“ pronesl Bugenhagen chvějícím se hlasem. „Modlím se, abych nežil nadarmo.“

Thorn se odvrátil a následoval Jenningse do tmy. Klopýtal kupředu mlčky a jen jedenkrát se otočil, aby se ohlédl po vzdalující se jeskyni. Ztratila se. Světla vyhasla a všechno zmizelo v temnotách.

Po jeruzalémských ulicích kráčeli mlčky, Thorn pevně svíral v ruce plátěný balíček. Byl v hrozném rozpoložení, šel jako automat, hleděl rovnou vpřed a vůbec nevnímal své okolí. Jennings se ho pokusil vyptávat, avšak Thorn odmítl hovořit. Vstoupili na zúžený chodník podél staveniště a fotograf popoběhl, aby jej dohonil. Musel křičet, aby přehlušil sbíječky. Jeho zklamání narůstalo.

„Podívej! Nechci vědět nic víc, než co ti řekl! A na to mám snad právo, nebo ne?“

Jenže Thorn se tvrději hnal vpřed a jen zrychlil krok, jako by ho chtěl setřást.

„Thorne! Chci vědět, co ti pověděl!“

Jennings sestoupil do ulice a sevřel Thornovu paži.

„Hej! Nejsem přece cizí! Jsem ten, kdo ho *naseli*“

Thorn se zastavil a pohlédl Jenningsovi do očí.

„Ano. To jsi, že? Jsi ten, kdo na tohle *všechno* přišel!“

„Co tím chceš říct?“

„Jsi přece ten, kdo mě o tomhle *všem* přesvědčil! Jsi ten, kdo mi tím vším otrávil mozek!“

„No tak to počkej!“

„Jsi ten, kdo udělal všechny ty fotografie...“

„Okamžik!“

„Jsi ten, kdo mě zavedl...“

„Co se ti stalo?“

„A já dokonce ani nevím, co jsi zač!“

Vytrhl paži z Jenningsova sevření a otočil se, jenže fotograf jej chytil znovu.

„Tak teď okamžik počkáš a pěkně si poslechněš, co ti musím říct.“

„Už jsem toho od tebe slyšel dost.“

„Snažím se ti pomoc...“

„Už mám tvoji pomoci dost!“

Zahleděli se jeden druhému do očí a Thorn se rozechvěl zlostí.

„Když si pomyslím, že jsem tomu *naslouchali* že jsem tomu *věřili*“

„Thorne...“ •

„Podle všeho je ten stařec jenom něco jako *fakír*, který rozprodává nože!“

„O čem to mluvíš?!“

Thorn pozvedl chvějící se rukou balíček.

„V tom jsou *nože! Vražedné zbraně!* Chce po mně, abych ho probodl! Navádí mě, abych zavraždil dítě!“

„To dítě není člověk!“

Je to dítě!“

„Proboha, kolik chceš ještě dalších důkazů...“

„Zač mě máš?“

„Uklidni se, prosím tě...“

„Ne!“ zařval Thorn. „To neudělám! Na žádný nůž ani nesáhnu! Zavraždit dítě! Za *koho* mě to považuješ?“

V návalu vzteku se otočil a odhodil balíček s dýkami daleko za sebe. Narazil do stěny, od níž se odrazil do *zúžené* vozovky. Jennings se na zlomek chvíle *zarazil* a tvrdě pohlédl Thornovi do očí plných zlosti.

„Možná že ty ne,“ procedil, „ale já to udělám.“

Obrátil se, ale Thora ho zastavil.

„Jenningsi?“

„Přejete si, pane?“.

„Už vás nechci v životě ani vidět. A od všeho se rozhodně distancuji.“

Jennings pohrdavě pokrčil rty, rychle zamířil do zúženého průjezdu a rozhlížel se po dýkách. Všude se válelo plno odpadků, vzduch vibroval rachotem sbíječek a těžkých stavebních strojů. Fotograf odkopl několik valounků šterku a uviděl, že malý balíček leží přímo před ním pod odpadkovým košem. Rozběhl se k němu, rychle se sehnul a nepostřehl přitom rameno obrovského jeřábu, které se otáčelo vysoko nad jeho hlavou. Na okamžik se zastavilo, právě jen na takový zlomek chvíle, aby se stačila uvolnit veliká skleněná tabule

pečlivě zachycená v hácích. Zřítíla se dolů neodvratně jako gilotína, zasáhla Jenningse přesně nad límečkem, čistě mu oddělila hlavu od těla a pak se s výbuchem roztránila na milion střípků, jež se rozlétly všemi směry.

Thorn zaslechl náraz a pak výkřiky. Do průjezdu, kam se před chvílí vrhl Jennings, se ze všech stran sbíhali lidé. Vydal se tam také a protlačil se davem k ležícímu tělu. Bylo s'até a krev z něj proudila v jednotlivých pulsech, jako by srdce stále ještě bilo. Jakási žena vyběhla na verandu nad ulicí, zagestikulovala směrem dolů a vykřikla hrůzou. V nádobě na odpadky ležela useknutá hlava a vzhlížela vzhůru k nebi.

Thorn se přinutil k pohybu, udělal pár prkenných kroků a zvedl balíček dýk ležící na šterku hned vedle Jenningsovy mrtvě spočívající ruky. Se strnulým pohledem opustil průjezd a našel cestu do hotelu.

Kapitola dvanáctá

Zpáteční let do Londýna trval osm hodin. Thorn proseděl celou cestu omámeně a mlčky, hlava mu úplně vypověděla poslušnost. Žhavé zdroje, jež v něm kdysi vzněcovaly myšlenky - hloubání, představy, pochyby - nyní vyhasly. Už nepocíťoval ani strach, ani zármutek, ani nerozhodnost, prostupovalo jím pouze neuvědomělé odhodlání k činu, který musí provést.

Na londýnském letišti mu balíček s dýkami vrátila letuška, která jej v souladu s bezpečnostními opatřeními přechovávala po dobu letu. Poznamenala, že jsou překrásné a vyptávala se, kde je koupil. Odpovídal jednoslabičně, rychle si nacpal balíček do saka a vyšel do téměř opuštěné haly. Převalila se půlnoc a letiště zastavilo provoz, jejich let byl poslední, kterému ještě dovolili přistát. Město se celé ponořilo do mlhy, dokonce i taxikáři ho odmítali, když jim řekl, že chce zavézt až do Perefordu. Mátlo jej, že se vrátil do Londýna za takových okolností. Nikdo jej nečekal, neměl přistavené auto. Bodlo ho u srdce při vzpomínce, jak tomu bývalo dříve. Očekával jej Horton s podrobnou zprávou o počasí a doma ho Kathy přivítala úsměvem. Nyní, jak tu stál v chladném nočním vzduchu a čekal, až mu přistaví auto z půjčovny se řidičem, jej přepadla vlna osamělosti, která ho zasáhla až do morku kostí.

Když ho auto naložilo, vydali se vpřed hlemýždím tempem, a protože přes mlhu vůbec nevěděli, kudy projíždějí, v Thornovi se probudil pocit, že se nepohybují vůbec. Připadalo mu, jako by auto zůstalo viset v prostoru, avšak tenhle pocit zároveň pomohl Thornovi odolat pokušení, aby uvažoval o tom, co jej čeká. Minulost vyprchala a budoucnost byla nepředvídatelná. Existovala jen vteřina přítomnosti a ta trvala tak dlouho, dokud nedorazili do Perefordu.

Dům rovněž halila mlha, která vířila kolem auta. Zastavilo a vyložilo Thorna i s jeho zavazadly na příjezdové cestě. Všude panovalo ticho a tma. Když auto odjelo, Thorn dlouho nehnutě

stál a hleděl na dům, jenž kdysi skýtal útočiště lidem, které miloval. Vevnitř se neobjevila ani jiskérka světla, neozval se ani hlásek a Thornovu mysl mučily představy, co

se tu všechno kdysi odehrávalo. Viděl Kathy na zahradě, jak si hraje s Damienem, a Chessu, jak oba s úsměvem pozoruje. Viděl všude kolem domu plno lidí, příjezdovou cestu přecpanou limuzínami s řidiči, které patřily nejvlivnějším lidem celého Britského společenství národů, slyšel, jak se všude rozléhá smích. Jeho představy se však milosrdně rozplynuly a vnímal pouze bušení vlastního srdce a proud krve v žilách.

Sebral veškeré odhodlání, přiblížil se k hlavnímu vchodu a rukou ztuhlou chladem zastrčil do zámku klíč. Za sebou zaslechl jakýsi šramot. Jako by se cosi divoce hnalo Perefordským lesem směrem k němu a Thornovi se rázem zrychlil dech. Otevřel, vstoupil a zase za sebou dveře zavřel. Stále měl pocit, že jej cosi pronásleduje, ale když vyhlédl přes olovnaté sklo ve dveřích, spatřil jen převalující se mlhu. Záchvat strachu pominul. Věděl, že jej probudila jeho fantazie a že se musí vyvarovat, aby se znovu opakoval.

Zasunul zástrčku na dveřích, chvíli postál v temnotě a napínal uši, aby přečetl zvuky, jež dům vydával. Bylo zapnuté topení, neboť jemně chrastily hliníkové teplovody, a tikal budík po dědečkovi odměřující prchavé vteřiny. Thorn pozvolna přešel přes obývací pokoj do kuchyně a otevřel dveře do garáže. Jejich dvě auta, Kathin stejná a jeho mercedes, parkovala bok po boku. Přistoupil k mercedesu, otevřel dvířka u řidiče a zastrčil klíčky do zapalování. Nádrž byla plná z jedné čtvrtiny, dost na to, aby se dopravil nazpět do Londýna. Nechal klíče zasunuté, dvířka otevřená a vrátil se do kuchyně. Stiskl vypínač, který automaticky otevíral dveře vedoucí na příjezdovou cestu. Dovnitř vtrhly kotouče mlhy a Thornovi na okamžik připadlo, že opět zaslechl ten zvuk. Rychle vběhl do domu, zavřel dveře a naslouchal. Venku bylo mrtvo. Jeho fantazie si s ním už zase zahrávala. Rozsvítil a rozhlédl se kolem sebe. Všechno vypadalo v naprostém pořádku, uklizené, jako by se dobrá hospodyně odebrala k nočnímu odpočinku. Na kamnech se dokonce předehtřivaly vložky, aby ráno byla kaše hned hotová. Všechno bylo příšerně normální, naprosto v

rozporu s tím, co měl za skutečnost.

Přikročil ke kuchyňské lince, vyňal z pláště balíček a obsah před sebou rozložil. Žádný ze sedmi nožů neztratil. Zdály se čerstvě nabroušené, a když si je prohlížel, na čepelích se odrazila jeho tvář. Viděl své vlastní oči, zmrtnělé a odhodlané, avšak uvědomoval si také pot, který se z něj

začal při pohledu na dýky řinout. Od nohou vzhůru v něm začala vzlínat slabost. Pokusil se ji zaplašit, chvějícíma se rukama nože opět zabalil a plátěný balíček zasunul do pláště.

Prošel komorou a začal šplhat po úzkém dřevěném schodišti, sehnutý, aby hlavou nenarazil do žárovky bez stínítka, která je osvětlovala. Visela na drátě s rozedřenou izolací. Bylo to schodiště pro služebnictvo a Thorn se sem dostal jen jedenkrát v životě, když si hrál na schovávanou s Damienem, kterému tehdy byly pouze tři roky. Rozpomněl se, že si v duchu poznamenal, aby s tím drátem něco udělal. Báł se, že na něj jednoho dne dítě dosáhne a dotkne se ho. Ale to bylo jen jedno z nebezpečí, která skrýval starý dům. Ve vyšších poschodích se příliš snadno otevírala okna, dalo se z nich krásně vypadnout, a zábradlí na balkónech byla už vyviklaná.

Když Thorn šplhal vzhůru po úzkém schodišti, měl dojem, že se mu všechno jen zdá a že za okamžik procitne vedle Kathy, aby se těmhle strašlivým fantasmagoriím vysmál. Kathy ho pohladí na uklidněnou a přibatolí se k nim jejich dítě s čerstvou tvářičkou, dorůžova vyspané.

Thorn dospěl na odpočívadlo v prvním poschodí a vešel do temné haly. Nerozhodnost, jež jej rvala před Jenningsovou smrtí, ho znovu přepadla plnou silou. Modlil se, aby vstoupil do dětského pokoje a našel jej prázdný, aby byl dům proto tak tichý a temný, že vychovatelka odvedla Damiena pryč. Jenže mezitím už zaslechl, jak oddechují ze spánku, a srdce se mu zmučeně a zoufale rozbušilo. Spali tu oba, ženino pochrupování doprovázel Damienův lehoučký dech. Thornovi pokaždé připadalo, že se životy těchtole dvou ve spánku jaksí prolínají a vytvářejí jednotu, tady v temných ložnicích, kterou si v bdělém stavu neuvědomují. Opřel se o stěnu a chvíli naslouchal, pak tiše přešel do svého pokoje a rozsvítil.

Postel měl odestlanou, jako by jej očekávali. Došoural se k ní a ztěžka dosedl. Oči mu padly na fotografii v rámečku, jež

jej zachycovala společně s Kathy u večerní tabule. Jak vypadali mladí a plní příslibů do budoucna! Thorn se složil na postel a cítil, že mu z koutků vytryskly slzy. Spustily se bez varování, Thorn se jim poddal a nechal je tiše kanout. Když dole pod schody dvakrát odbily hodiny, sebral se, vstal a přešel do koupelny. Rozsvítil a strnul zděšením. Kathiny věci byly vandalsky zničené, všude se válely roztržité fióly s měj kápem a rozlitém lakem na nehty, jako by se tu odehrála jakási makabrozní oslava. Podlaha byla plná zbytků lahviček

s pudrem a pleťovým krémem, kachlíky byly počmárané rtěnkou, kartáče a natáčky naházené do záchodové mísy, jako by je někdo chtěl spláchnout. Scéna dýchala nenávistí, a ačkoli Thorn nic nechápal, bylo mu jasné, že to bylo jaksi namířené proti Kathy. Provedl to dospělý, protože lahvičky byly roztržité značnou silou, šmouhy rtěnkou tlusté a dlouhé. Bylo to dflo šilence. Šilence prosáklého nenávistí. Chvíli si spoušť ochromeně prohlížel a pak vzhlédl do roztržitého zrcadla. Spatřil, že mu ztvrdla tvář. Natáhl se a vysunul šuplík, jenže to, co hledal, scházelo. Otevřel skříňku a šátral v ní tak dlouho, dokud na elektrický holicí strojek nenarazil. Thorn jej přepnul na baterii a spustil, drobný předmět se mu v dlani rozbzučel. Když strojek zase vypjal, připadlo mu, že zaslechl jakýsi zvuk. Zněl jako zavržení podlahy nad hlavou. Tiše strnul, ani nedýchal a zvuk umlkl. Znovu se už neozval.

Nad horním rtem mu vytryskl pot a Thorn si krůpěj chvějící se rukou setřel. Pak vyšel z koupelny a zastavil se v temné hale. Spáči stále pokojně oddechovali. Vyrázil kupředu a podlaha pod jeho nohama zasténala. Dětský pokoj ležel až za ložnicí paní Baylockové a Thorn se u jejích dveří zastavil. Byly pootevřené, takže mohl nahlédnout dovnitř. Ležela na zádech a jedna paže jí visela z postele dolů. Nehty měla namalované jasně červenou barvou. Také tvář měla stejně zmalovanou a přepudrovanou, jak už viděl jedenkrát předtím. Tentokrát měla nanesené i oční stíny a na tvářích růž, takže vypadala doopravdy jako kurva. Ležela na zádech, chrápala a její mohutné břicho se zvedalo a klesalo, takže vrhalo na podlahu pohybující se stín.

Thorn rozechvělými prsty zavřel dveře, ale pak se přinutil pokračovat. Tiše přešel ke dveřím na konci haly. I ty zůstaly

mírně pootevřené. Thorn do nich strčil, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou. Stál nehybně a hleděl přes pokoj na svého syna. Dítě spalo, tvářičku mělo klidnou a nevinou. Thorn odvrátil zraky a neodvážil se pohlédnout ještě jednou. Napjal svaly, zadržel dech a strojek pevně sevřel v ruce. Stanul nad chlapcem a spustil jej. Motorek se hlasitě rozbzučel, avšak dítě zvuk nevnímalo, spalo dál. Thorn se nad ním sehnul a bzučící strojek lehce přiložil chlapci na kůži. Okamžitě odpadl proužek vlasů a ohyzdný zub přiměl Thorna k povzdechu. Uprostřed tmavých, překrásných vlásků se vystřížený proužek bělal jako ošklivá jizva. Znovu přiložil strojek a vytvořil další pruh. Damien zasténal, zavrtěl se a

chomáč vlasů se sesunul na polštář. Thorn zrychlil, těžce supěl, ale strojek odkrajoval další kadeře. Dítěti se zachvěla víčka a pokusilo se uhnout. Vzápětí už procitlo a začalo zvedat hlavu. Thorn propadl panice a tvrdě zatlačil dětskou hlavičku do polštáře. Zděšený Damien s ním začal zápasit, jenže Thorn tlačil o to silněji, sténal napětím a námahou, ale tiskl mu strojek k hlavě a odstříhával další a další pruhy vlasů. Jak se Damien svíjel a zmítal, ocelové zuby ho na několika místech poranily, a v Thornově sevření se rozkřičel bolestí a strachem. Postupně prosvítala lebka, Thorn vzdychal námahou a chlapec zápasil o každý doušek vzduchu. Náhle se Thornovi rozšířily oči a tvrdě přitiskl strojek na temeno dětské hlavičky. Bylo to tady. Mateřské znaménko. Podobalo se stroupku a nyní krvácelo, poněvadž je strojek rozsekl. Nicméně bylo na zadní části hlavy na bílé kůži jasně patrné. Byly to šestky. Tři šestky uspořádané do tvaru jetelového lístku, zatočené ocásky směřující do středu. Thorn odstoupil a dítě se vymrštilo na nohy, vzlykalo, lapalo po dechu a s hrůzou se dívalo na vlastního otce. Malýma ručkama se chytilo za vyholenou hlavu, a když je odtrhlo, mělo je celé zkrvavené. Damien spatřil krev a rozplakal se. Plačky natahoval ručky po otci a Thorn nebyl schopen jediného pohybu, ačkoli v jeho očích viděl bezmocnou hrůzu. Nedokázal mu poskytnout ani slůvko útěchy, namísto toho se při pohledu na zakrvácené ručičky vztahující se k němu pro pomoc sám rozvzlykal.

„Damienne...“

Avšak v témže okamžiku se za ním rozlétly dveře a Thorn

zahlédl gargantuovskou postavu paní Baylockové prudce vířící vzduch. Z jejích namalovaných rtů se vydrál nelidský zlostný skřek. Thorn se natáhl pro dítě, jenže žena nalétla rovnou do něj a srazila ho na podlahu. Damien vykřikl a vyskočil z postele. Thorn se svíjel pod ženou a snažil se odtrhnout ruce, kterými mu vjela do očí. Udeřil ji, avšak rána s ní vůbec nepohnula. Masité ruce si našly jeho krk a sevřely tak, že mu začaly vylézat oči z důlků. V zoufalství jí vrazil ruku do obličeje a pokusil se ji odtlačit. Zakousla se mu do dlaně. Ve rvačce shodili lampu, která dopadla hned vedle. Natáhl se po ní a tvrdě udeřil ženu do hlavy. Rána jí otřásla, zmrtvěla a svezla se na stranu. Thorn přeraženým podstavcem udeřil znovu a cítil, jak pod ním praskla lebka. Krev jí vystříkla na napudrovanou tvář a na bradu. Její sevření přesto nepolevilo a Thorn ji udeřil potřetí.

Zůstala vedle něj mrtvě ležet a Thorn se vydrápal na nohy.

Odvrávorl k zadní stěně, kde se choulilo dítě a oči se mu leskly děsem. Thorn je popadl a vypotácel se ze dveří, odrážel se přitom od jedné stěny k druhé. Zabouchl za sebou dveře, ale Damien se chytil za kliku a Thorn ho nemohl odervat. Když se mu to podařilo, dětské ruce se mu zaťaly do tváře a v objetí se zřítily ze schodů. Uprostřed schodiště se chlapec zachytil za lampu, a když se ho Thorn pokusil odtrhnout, oběma projela elektřina a rána je srazila dolů.

Thorn přistál na podlaze v komoře, omráčeně se vydrápal na všechny čtyři, a když se trochu zorientoval, našel dítě v bezvědomí hned vedle sebe. Pokusil se je zvednout, ale už na to neměl dost sil. Klesl nazpět. Zaslechl, jak se otevírají kuchyňské dveře, a omráčeně se obrátil. Paní Baylocková vrávorala vpřed a z hlavy jí stříkala krev. Pokusil se vydrápat na nohy, ale uchopila jej za plášť a sevřela. Zoufale se zachytil skříňky, jenže ta se převrátila, zásuvky vypadly a jejich obsah se vysypal na zem. Ani Thorn se neudržel na nohách, žena se zhroutila na něj a zakrvácenýma rukama jej uchopila za hrdlo. Tváře měla růžové směsí pudru a krve, z úst doširoka otevřených námahou jí rovněž prýštila krev a ulpívala na zubech. Thorn byl bezmocný, dusil se a zíral přímo do jejích šílených očí. Tvář se stále přibližovala, až se její rty tvrdě přitiskly na jeho ústa. Podlaha kolem nich byla posetá nástroji

a přibory, které se vysypaly ze zásuvek. Thorn zoufale zašátral rukama kolem sebe, našel pár vidliček a do každé⁴, pěsti pevně uchopil po jedné. Prudkým pohybem je zvedl a *zarazil* jí je do hlavy, hluboko do obou spánků.

Vykřikla a svezla se z něj dolů. Jenže když se Thorn dostal na nohy, žena už zase stála vedle, potácela se po místnosti a snažila se vyrvat si nárustky, které jí vyčuhovaly z hlavy.

Thorn doklopýtal do komory, sebral Damiena, který o sobě stále nevěděl, a dovrávorál ke dveřím do garáže. Protáhl se jimi a připotácel se k otevřeným dvířkům auta. Už se do nich chystal vyšplhat, když se za ním náhle ozvalo zavrčení, klubko srsti prolétlo vzduchem a v okamžiku, kdy se zhroutil dovnitř do vozu, dopadlo mu na ramena. Pes se mu zakousl do paže a pokoušel se ho vytáhnout ven. Dítě se zhroutilo na sedadlo spolujezdce. Thorn volnou rukou tvrdě udeřil psa do čenichu, až mu z něj vytryskla krev. Zvíře zavylo bolestí, uvolnilo sevření a Thorn před ním zdravou rukou zabouchl dvířka. -

Zatápal po klíčkách, zatímco pes si venku počínal, jako by dostal vzteklinu. Vrhla se proti karosérii a vši silou útočil na přední okno, až se sklo pod údery jeho těla divoce chvělo.

Thorn konečně roztřesenou rukou našel klíčky, jenže zase mu vyklouzly z prstů. Dítě vedle něj začínalo přicházet k sobě a zasténalo, pes skákal proti přednímu sklu, které už zuž praskalo. Thornovi se podařilo znovu uchopit klíček od zapalování, avšak když vyhlédl oknem, strnul hrůzou. Žena, stále ještě živá, se potácela směrem od kuchyně, a když se přiblížila k autu, s poslední špetkou sil v těle zvedla nad hlavu perlík. Thorn otočil klíčkem v zapalování, avšak v témže okamžiku, když motor chytil, perlík se snesl dolů a prorazil v okénku široký otvor. Okamžitě se dovnitř procpala psí hlava, cvakala zuby a odkapávaly z ní sliny. Sápala se po Thornovi, který se vtiskl do sedadla. Tlama se ho už pomalu dotýkala. Zajel rukou do pláště a uchopil jednu z dýk. Zvedl ji vysoko nad hlavu a prudce bodl přímo mezi blízko u sebe posazené zvířecí oči. Čepel zajela dovnitř až po střenku, pes otevřel tlamu dokořán a vydal bolestný skřek, který spíš než psí zavytí připomínal řev levharta. Sklouzl z kapoty dolů, tančil na zadních a předních si pokoušel vytáhnout dýku z hlavy. V agónii zavyl tak, až se celá garáž otrásla. Thorn zasunul

zpátečku a prudce s autem couvl. Podél vozu vrávorala paní Baylocková, bušila do okének a tváře měla jedinou krvácející ránu.

„Moje děťátko,“ vzlykala, „moje děťátko!“ Auto se rozjelo vpřed a žena se s rukama nad hlavou vrhla Thornovi do cesty v posledním pokusu zamezit mu v úniku. Vůz zastavil a pak se pomalu rozjel vpřed, od kol mu odletoval štěrk. Thorn měl dost času otočit volantem, aby se jí vyhnul, ale neudělal to. Zaťal zuby, sešlápl pedál plynu k podlaze a záře reflektorů zachytila její zoufalý výraz. Vůz do ní narazil, chruplo to a žena vylétla vysoko do vzduchu. Thorn dojel na konec příjezdové cesty a na okamžik zastavil, aby pohlédl do zpětného zrcátka. Spatřil ženské tělo, bezduchou horu masa groteskně zkroucenou na cestě, a na trávníku tiše se svíjející psí tělo zalévané měsíčním světlem. Sešlápl plyn a prudce se vyhoupl na silnici, zavadil přitom o kamennou zídku, která auto se zaskřípěním odhodila. Chlapec vedle něj stále ležel v bezvědomí. Thorn prokličkoval na dálnici na Londýn a tam opět držel plynový pedál až u podlahy. Svítalo, mlha se začínala zvedat a auto se hnalo po prázdné silnici jako tryskáč na rozjezdové dráze. Skutečně jako by se vznášelo a bílá přerušovaná čára v takové rychlosti téměř splývala v rozmazanou stužku.

Chlapci vedle Thorna se začalo vracet vědomí, zavrtěl se a zasténal bolestí. Thorn odvrátil pozornost od něj k silnici a pokusil se jeho přítomnost nevnímat.

„To dítě přece není člověk!“ procedil přes zaťaté zuby. „Není to člověk!“

Hnal se vpřed, chlapec vedle něj sténal, ale smysly se mu stále ještě nevrátily.

Na sjezd z dálnice West-10 najel příliš rychle, dostal smyk, který ho odhodil až ke svodidlům, a Damiena trhnutí smetlo na podlahu. Teď už mířili přímo k chrámu Všechny svatých a Thorn rozeznával jeho věže tyčící se vpředu. Avšak chlapce náraz přivedl k plnému vědomí a obrátil na něj nevinný pohled.

„Nedívej se na mě,“ zasténal Thorn.

„Mě to bolí...“ fňukalo dítě.

„Nedívej se na mě!“

Damien poslechl a obrátil pohled k podlaze. Když zatáčeli za roh ke kostelu, pneumatiky zakvílely. Thorn vzhlédl k

obloze a postřehl, že se nad nimi náhle zatáhlo. Vypadalo to, jako by se znovu vracela noc, a temnota je překryla jako baldachýn. Rozrazilily ji blesky, které začaly divoce bušit do země.

„Táto,“ zakňoural Damien.

„Mlč!“

„Mně je špatně.“

A začal zvracet. Thorn se rozkřičel, aby přehlušil chlapcův bolestný nářek. Snesla se průtrž mračen, vítr šlehal v divokých poryvech a hnal proti přednímu sklu závěje prachu a odpadků. Auto zabrzdilo před kostelem a Thorn prudce otevřel dveře. Popadl Damiena za límeček pyžama a přitáhl si ho přes své sedadlo, jenže chlapec začal křičet a kopat, zasáhl Thorna do žaludku a odkopl ho na chodník. Thorn po něm skočil, uchopil ho za nohy a vytáhl ven, avšak Damien mu vyklouzl ze sevření a dal se na útěk. Thorn se pustil za ním, chytil ho za kabátek od pyžama a surově srazil na chodník. Nad hlavami jim zaduněl hrom, klikatá čára blesku udeřila nedaleko od auta. Damien sebou na kluzkém chodníku mrskl a opět unikl Thornovi z rukou. Ten se po něm vrhl, zachytil jej a pevně objal okolo hrudníku. Vrávorál s ním směrem ke kostelu, zatímco Damien křičel a kopal kolem sebe.

Naproti přes ulici se otevřelo okno a nějaký člověk na něj cosi zakřičel, avšak Thorn ho ignoroval a probíjel se dál hustým lijákem. Když se blížil k masivním schodům vedoucím do kostela, tvář se mu proměnila v příšernou masku. Zvedl se

vyjící poryv větru, který jej udeřil přímo do tváře a zastavil na místě. Musel se hluboko předklonit a prodírat se proti smršti píd' po pídi. Dítě se mu svíjelo v náručí a zahryzlo se mu do krku. Thorn vykřikl bolestí, ale zarputile pokračoval. Rachocení hromu přehlušila siréna policejního vozu a mužský hlas z okna přes ulici zuřivě na Thorna řval, aby dítě okamžitě pustil. Jenže Thorn neslyšel, nevnímal, že kolem něj vyje vichřice a dítě mu rve kůži, viděl jen přibližující se schodiště. Damienovi se podařilo vrazit mu prst do oka, Thorn sice klesl na kolena, ale dál vlekl vzpínající se dítě za sebou. Z oblohy sjel blesk a hnal se přímo na ně, jenže nedoletěl, protože Thorn se už mezitím vydrápal na schody. Po úderu blesku zbyl jen rozervaný pruh asfaltu.

Thorn napjal poslední zbytky sil a rval dítě nahoru. Ale už nemohl. Sil mu valem ubývalo, zatímco Damienovi narůstaly. Zatřel Thornovi nehty do očí a koleno mu zaryl do žaludku. Thorn s vynaložením nadlidského úsilí od sebe dítě oderval, přitiskl je k zemi, sáhl do pláště a vylovil balíček s noži. S výkřikem, při němž stydla krev v žilách, mu jej Damien vykopl z ruky a dýky se rozlétly na schodech kolem nich. Thorn se pokusil udržet dítě na místě a zároveň se jedné zmocnit. Kvílení policejní sirény dosáhlo vrcholu a zmlklo. Dítě znovu vykřiklo, když Thorn zvedl dýku nad hlavu.

„Zadržte!“ ozvalo se z ulice a z deště se vynořili dva policisté, kteří přijeli autem. Jeden z nich svíral v ruce pistoli. Thorn se po nich ohlédl, pak obrátil pohled dolů na dítě a se zuřivým skřekem bodl dýkou. Dětský výkřik se slil s prásknutím výstřelu.

Scéna na okamžik zmrtvěla. Policisté rozkročení, Thorn prkenně sedící na schodech kostela s dětským tělíčkem, které držel před sebou. Kostelní dveře se otevřely a vyšel kněz. Pak všechno zahalil závoj prudkého lijáku.

Kapitola třináctá

Zpráva o tragédii se rychle rozšířila po Londýně a pak ji telegraf roznesl po celém světě. Příběh pronikl na veřejnost zmatený, jednotlivé detaily si protiřečily a po celých osmačtyřicet hodin byla čekárna Městské nemocnice nabitá reportéry k prasknutí. Neustále se snažili vyzvědět na lékařích, co vlastně a jak se stalo. Druhého dne dopoledne vstoupil do místnosti tým mluvčího nemocnice, vyčkal, dokud se na ně neobrátl televizní kamery a pak vydal oficiální prohlášení. Poslední vystoupil jihoafrický lékař, který přiletěl z nemocnice Grut Schur v Capetownu, aby provedl speciální operaci.

„Chtěl bych oznámit... že smrt nastala dnes ráno v osm třicet. Pro záchranu jeho života jsme podnikli všemožné kroky, avšak zranění bylo takového charakteru, že došlo k nenapravitelnému poškození tkání.“

Shromáždění reportéři soustrasně zamručeli a mluvčí vyčkal, dokud opět nenastalo ticho.

„Žádné další zprávy už pro vás mít nebudeme. Bohoslužby k uctění památky zesnulých se budou konat v chrámu Všech svatých, kde se tragická událost odehrála... tělo pak bude vráceno do Spojených států k pohřbení.“

Na Kennedyho letišti v New Yorku čekala celá řada limuzín. Obě dvě rakve naložili společně do jednoho pohřebního vozu, který je v doprovodu policistů na motocyklech převezl po ucpané dálnici na hřbitov. Ještě než pohřební vůz dorazil, na hřbitově se už shromáždily husté davy. Když skupina prominentů doprovázející rakve zamířila k vykopaným hrobům, zvědavce a truchlíci musela zadržovat pořádková služba. Pod sloupem, na němž se třepotala americká vlajka, sloužil mši kněz ve volné bílé ríze. Pak spustila smuteční hudba, pod rakve podvlékli lana, člověk z údržbářské čtyři vyzkoušel spouštěcí *zařízení* a nepatrně je snížil. Hned nato kněz pronesl smuteční projev.

„Dnes společně truchlíme,“ obrátil se k davu procítěně,

„pro předčasnou smrt našich bratří, dvou z nás, kteří si na svou cestu na věčnost odnášejí i kousek z nás všech. Nermuťme se však pro ty, kteří odcházejí k věčnému

odpočinku, nýbrž pro nás, jimž budou scházet. Bez ohledu na to, jak krátký prožili život, prožili jej tak, jak tomu Pánbůh chtěl, a my musíme být vděční i za ten krátký čas, který strávili mezi námi.“

Dav tiše naslouchal, tu a tam někdo stkal, ostatní si zastíňovali oči před sluncem.

„Loučíme se se synem velkého muže... narozeným v bohatství a přepychu... jenž měl na dosah veškeré pozemské statky, jaké si jen člověk může přát. A právě na tomto příkladu vidíme, že pozemské statky neznamenaají ještě všechno.“

Za branou hřbitova sledovali smuteční obřad reportéři a fotografovali jej pomocí teleobjektivů. Pár se jich ve skupince drželo stranou a probírali nejasnosti, které tragickou událost provázely.

„Hm, prapodivná záležitost.“

„Co je na ní divného? Je to snad poprvé, co někoho zamordovali na ulici?“ »

„Jenže co ten chlapík, který viděl, jak na těch schodech spolu zápasí? Ten, co zavolał policii?“

„Normální ožrala. Udělali mu krevní zkoušku na alkohol a měl pořádně nakoupeno.“

„Nevím,“ přidal se třetí. „Ale stejně mi to zní divně. Co dělali v kostele v takovou dobu?“

„Zemřela mu manželka, možná se za ni byl pomodlit.“

„Co to musí být za pošuka, když vraždí na schodech do kostela?“

„Takových po světě běhá, na to vem jed.“

„Ale stejně,“ znovu se ozval první z nich. „Stejně se mi zdá, že před námi něco zatloukají.“

„Nebylo by to poprvé.“

„Ani naposledy.“

Na hřbitově obě rakve pozvolna klesaly do hrobu a kněz zvedl ruce k nebesům. Mezi truchlícími, kteří se shromáždili kolem, byl rovněž pár, který se oddělil od ostatních a držel se kousek stranou obklopen muži v civilních pláštích, jejichž oči však neustále pozorně bloudily po davu. Tvořil jej impozantní

muž důstojného vzezření a po jeho boku žena pod černým závojem, držící za ruku asi čtyřleté dítě s paží zavěšenou na pásce.

„A když jsme doprovodili Roberta a Kateřinu Thornovy k jejich poslednímu odpočinku,“ pronesl kněz zpěvavě, „obracíme své zraky k jejich dítěti Damienovi, jedinému zbývajcímu členu nedávno ještě vzkvétající rodiny, jenž tragédii přežil a který je nyní svěřován do opatrovnictví novým rodičům. Necht' vyrůstá v lásce, jíž jsou povinni jej zahrnout, ať převeźme dědictví svého otce a stane se vůdcem lidstva.“

Ze svého místa poblíž hrobů Damien sledoval, jak obě rakve klesají, a pevně svíral za ruku ženu po svém boku.

„A na závěr,“ pronesl kněz s pažemi vztaženými k obloze, „ať ti, Damiane Thorne, Bůh poskytne své požehnání a milosrdenství... ať tě Kristus zahrne svou věčnou láskou.“

Z bezmračného nebe se náhle sneslo vzdálené zaburácení hromu a dav se začal pomalu rozcházet. Pár s dítětem obklopený tajnými vyčkal, dokud ostatní neodešli, a pak všichni přistoupili k hrobům. Dítě pokleklo a začalo se modlit. Lidé se otáčeli a pozorovali je, mnozí nezakrývali slzy, jež jim tryskaly z očí. Dítě konečně povstalo a společně s novými rodiči pomalounku odcházelo. Tajní kolem nich utvořili kordon a odváděli je ze hřbitova k limuzíně s prezidentským znakem.

Limuzínu vyprovázeli od hřbitova čtyři policisté na motocyklech. Když projížděli kolem řady novinářů, reportéři zvětšili na fotografiích dětskou tvářičku, vyhlížející k nim zadním okénkem odjíždějícího auta. Na všech fotografiích však byla jakási šmouha, zřejmě defekt v emulzi na filmu, která vypadala jako nějaký podivný opar vznášející se nad autem.

OMEN

"Šestka je číslo ďáblov," odpověděl mnich. "Sedmička je dokonalé číslo, číslo Ježíše Krista. Šest je počet Satanův."
"Jenže proč jsou tři?" zeptal se Jennings.
"Dohadujeme se, že tady symbolizují Ďábelskou trojici. Satana, Antikrista a Falešného proroka."

ISBN 80-900765-4-8
cena 29,90 Kčs